

ERGER- BERGER

ÍRTA RÓKA TÓNI

1925

NÉPSZAVA-KÖNYVKERESKEDÉS KIADÁSA
BUDAPEST VII, ERZSÉBET-KÖRÚT 35. SZÁM

RÉVÉSZ KORNÉL RAJZAIVAL

Világosság rt. Budapest. Műszaki igazgató: Deutsch D.

A szociális kérdések megoldása.

Az Úri Kaszinó legutóbbi disznótoros vacsoráján Sinka Mária Ignác apátplébános ajkáról hangzottak el a nagyjelentőségű szavak:

— A szocialisták tulajdonképpen emberek, ha nem éppen olyan emberek is, mint mi vagyunk. Végeredményében mégis csak emberek, akiknek meg kell bocsátanunk.

A főtisztelendő apátplébános úr szavai mély hatást tettek a jelenvoltakra. Maga a főszolgabíró is elérzékenyülten bizonyított, hogy a szocialisták tényleg emberszámba mennek és nem lehet messze a kor, amikor a megértés és kibékülés eszméinek tetetöltéséről szó eshetik. A járási számvevő határozottan állította, hogy neki van Pesten egy barátja, aki szocialista és akárhányszor megesett, hogy nála aludt, anélkül, hogy a kufferjéből kivesszett volna valami. Az állatorvos úr hasonló érdekességet mondott. Több olyan szocialistát említett, akik nem rovottmúltak és családi életet élnek. Sőt egynejű is akadt köztük.

A képviselői közgyűlésen is szó esett a szocialistákról. Sáfrány Tóbiás pékmester a községi bika eltartásának költségeiről mondott beszédében kitért a szocializmus kérdésére is és határozottan követelte, hogy a szociális kérdések megoldásával ne késlekedjenek tovább. Javaslatot tett arra, hogy:

1. a községünkben lakó szocialisták a község rendes és adófizető polgáraiként kezeltesenek;

2. az öreg temetőhelyén barakok emelendők, amikben a községi szocialisták elhelyezendők;

3. a község költségén állás szervezendő, amelynek viselője fölületi jogot gyako-

rol a szocialisták fölött és fegyverhasználati, valamint fegyelmi joga is van;

4. a szocialisták minden vasárnap a templom elé terelendők megértésre és kibékülésre;

5. a szocialisták összeírandók és lajstromuk közszemlére állítandó;

6. a lajstromozott szocialisták számára hatósági engedély állíttatik ki arról, hogy egymás között a szocializmust üzhetik és ezért nem vonhatók felelősségre, csak rendes bírói úton;

7. a közszemlére kitett szocialisták részére hatósági jelvény készíttendő, amelyet a szocialisták a rendes emberektől való megkülönböztetés céljából viselni tartoznak (vörös jelvény nem engedélyezendő);

8. a belajstromozott szocialisták családi és társadalmi életére a rendőrség ügyel föl.

A képviselői közgyűlés harmadik olvasásban is elfogadta Sáfrány Tóbiás szociális javaslatait és így községünkben a szociális kérdés megoldottnak tekinthető.

A főszolgabíró a faluban lakó szocialistákat még e héten összefogdosztatja és maga elé kísérteti megértésre és kibékülésre.

Botban az igazság!

A helybeli Nemzeti Tekekör alkotmányozó osztályát sürgős értekezletre hívta össze elnökünk, Czibula Máté vezérkari számtanácsos. Az értekezleten a meghívottakon kívül megjelentek a személy ellenőrző osztagok különítményparancsnokai is, akik mindenkit kellő igazoltatás után bocsátottak a terembe. Elnök a megjelentek üdvözlése után kijelentette, hogy mentelmi jogsértés nem történt, amire az értekezlet fölállással hódolt a közszabadságokat biztosító konszolidációnak és üdvözlő táviratot küldött Gömbös Gyula volt vezérkari képviselő urnák, mint a MOVE fundamentumának.

Az értekezlet tárgya a közelgő választás előkészítése volt.

Szó esett ugyanis arról, hogy bizonyos destruktív elemek a választások tisztaságát ellenjelölt fölléptetésével akarják beszennyezni, amivel kétes kimenetelűvé

tehetnék a hivatalos jelöltünk biztos győzelmét. Ennek a megakadályozása céljából tervbe vétetett a tisztaságvédő osztagok megalakítása, amiknek főcéljuk a választás hivatalos rendjének a minden áron való biztosítása.

Évégből határozatba ment, hogy senki emberfia nem teheti be a lábát községünk területére, aki képviselőjelöltünkötől határátlépési engedélyt nem mutat föl.

A községünk választópolgárainak szabad véleménynyilvánítás biztosított a hivatalos jelölt érdekében és ezt a választás nyilvánossága fogja ellenőrizni az ecéla kirendelt osztagok által.

Az osztagok felfegyverzése körül nagyobb vita támadt, amennyiben egyik polgártársunk tapintatlanul a trianoni békeszerződés általunk ismeretlen paragrafusaival hozakodott elő. Az elnöknek kellett az illetőt kikötni arra, hogy itt nem katonai fölfegyverzésről, hanem egy polgári alakulat működése sikerének a biztosításáról van szó, amihez az antanthatalmoknak semmi közük sincs, mert ez községünk legszentebb belügye.

Miután azonban a tisztaságvédelmi intézmény polgári jellege a polgári ruha viselésében is megnyilvánul, nem szükséges, hogy ez a polgári jelleg katonai fegyverek állandó hurcolásával is kidomboríttassék. A polgári ruházathoz tartozik a bot, amely alkalmas eszköznek bizonyulhat a választások tisztaságának a megvédésére. Különben is a botnak bizonyos nemzeti jellege van akkor, ha — csupán a nemzetközi jellegitől való eltérés kedvéért is — egyik végébe ólmot öntünk, hogy tekintélyét, súlyát már ezzel is biztosítsuk.

Az ólmosbotoknak hazánk politikai történetében mindenkor szerep jutott, a legutóbbi évszázadok alkotmányos harcaiban pedig olyan előkelő hely biztosított, hogy a nemzetújjáépítés nagy munkájában hazafiatlanság lenne az ólmosbotok alkotmányozó munkáját nem biztosítani.

Éppen ezért kimondottuk, hogy nálunk a választás tisztaságára ólmos botokkal fogunk fölügyelni. Ecéla szervezett és fölfegyverzett védőosztagaink között köz-költségen — szóval nem magánpénzen, inerte mi ilyesmit a hivatalos jelölt érdekében nem fogadunk el — ólmos botokat szerzünk be és osztunk ki, amiken a következő fölírások lesznek:

— Botban az igazság!

— Szólj igazat, kutya!

- Vigyázok, hogy meg ne sántulj.
- Ebscont, beforr.
- A zsidó verve jó.
- Már minálunk, babám, ez jött a szokásba.
- Ne mondd, hogy sajnálom: nesze még!

Az így fölszerelt polgári alakulat a legközelebbi vasárnapon gyakorlatokat rendez a zsidó templom előtti téren, majd a nagykocsmába vonul, hogy az általános és titkos községi hangulatot hivatalos jelöltünk érdekében irányítsa. Jelöltünk melegen gratulált az alakulatnak. Kijelentette, hogy a tiszta választás megvédése érdekében maga is ezekre a botokra fog támaszkodni.

Dávid bepaprikázása.

A Budavári-szoborleleplezés ünnepének elmaradása — miután ez az agyagszobormű tudvalevően szétesett a mester udvarán — nagyfokú elkeseredést idézett elő községünkben, amelynek zsidó lakosai el szerették volna hitetni a közvéleménnyel, hogy Varga Tamás korsós mesterművét a szárazság repesztette szét, mert nem volt rá kellő eső és maga a mester nem gondoskodott arról, hogy a szobor kellő öntözésben részesüljön, miután zárt területen tartván, elvonta az utcai forgalomtól.

Az elkeseredés csillapítására népünnepély tartását határoztuk el műkedvelő előadással, amelynek keretében Solymosi Eszter tragédiáját mutatjuk be a tiszteszlári rituális gyilkosokkal. Az előadáshoz szükséges vért Weisz Dávid zsidó mészáros vágóhídjáról óhajtottuk beszerezni, azonban Weisz a marhavér kiszolgáltatását kitérő válasz kapcsán megtagadta. Emiatt följelentettük őt Siposs Kamilló nyomozó úrnál, akinek községünkbe való érkezését minden nap várjuk. Ámbár Weisz Dávid szökésétől nem kellett tartanunk, mindazonáltal elhatároztuk, hogy Weiszot előzetes letartóztatásba helyezzük.

E célból meghívtuk őt, hogy vegyen részt a Kör defenzív-osztályának társasvacsoráján, amelyhez ajándékozzon öt kiló marhapörköltet Solymosi Eszter véremegváltása címén. Dávid a kérés elől nem tudott ki-

bújni: az öt kiló marhapörköltet kiszolgáltatta, azonban fajához illő arcátlansággal számlázta is a D.-osztály terhére.

A vacsorán megjelent Weisz és nyugodtan falatozott, amikor a Kör egyik nyomozója vállára tette a kezét:

— Ön Weisz Dávid? — kérdezte tőle.

— Nüná, nem én vagyok! Hát aztán?

— Én önt ezennel letartóztatom.

— Azért tette a vállamra a kezét?

— Igenis.

Dávid a kés nyelével akkorát koppintott a nyomozó kezére, hogy az jajgatva kapta a szájához.

— Most már szabadlábon vagyok — nevetett Dávid és tovább falatozott.

A megsérült nyomozót a jelenlévő állatorvos úr vette kezelés alá és kijelentette, hogy a kézfejen levő bőrfelhámsérülés súlyos, de nem életveszélyes.

Az elnök halotti csöndben fordult Weisz mészáros-hoz.

— Dávid, elismered-e, hogy nekünk öt kiló marhahúst ajándékoztál és hogy ez az ajándékozás a Soly mosi Eszter vére megváltása fejében történt?

— Nem ajándékoztam, csak küldtem, hogy majd kifizetitek.

— De nem fizetjük.

— Akkor hát mégis ajándékoztam.

— Miért akartál bennünket megvesztegetni?

— Mert ti kértétek.

— Ez főbenjáró bűn.

— Akkor miért követitek el?

— Valljad be, hogy hazaáruló vagy.

— Én csak marhákat árulok, nem hazát.

— Hozzatok paprikát; Dávidot bepaprikázzuk, hogy valljon. Vetközzél, Dávid!

Dávid még mindig falatozott konok bűnösséggel. Aztán az asztalon levő borból úgy ivott, mintha azt is ő ajándékozta volna, pedig abban a pillanatban még mi sem tudtuk, hogy ő fizeti-e, vagy sem?

— Nos, Dávid, vetközzél.

Dávid még egy pohár bort fölhajtott és tényleg vetközni kezdett. Ledobta az ujjasát, fölgyűrte az ingét és

abban a pillanatban kiröpült a csizmája mellől a szurókés.

— No, hát paprikázzunk!

Maga maradt az asztalnál. A maradék borokat is megitta. Igaz, hogy ő fizette ki.

Dávid letartóztatását és bepaprikázását kedvezőbb idő esetére halasztottuk.

Házkutatás Weiszéknál.

Községünkben a konszolidáció gyors léptekkel haladt a legtökéletesebb megszilárduláshoz, amióta a csendőrség a Kánya-testvérek egyéni akcióit leszerelte. A Kánya-testvérek ugyanis azokhoz a felelőtlen elemekhez tartoztak, akik az egyenruha jogtalan viselése közben házkutatásokkal, házkiadásokkal és tyúklopásokkal foglalkoztak, valamint kocsmái föllépésük közben több alkalommal összetévesztették keresztény vallású polgártársainkat a destruktív zsidókkal. Legutóbbi szereplésük alkalmával a csendőrlaktanya ablakait is bevették, ámde ugyanekkor a megfélemezésükre kirendelt fegyveres erőnek kénytelenek voltak engedni. Ezidőszerint vizsgálati fogságban várják, hogy ártatlanságuk kiderüljön.

A Kánya-testvérek működésének váratlan befejezése óta csend és rend honol községünkben, amihez nagyban hozzájárult ama jótékony hatású népmozgalmi jelenség, hogy községünkben több zsidó vallású család önkéntesen eltávozott. A nálunk háborítatlanul meglévő felekezeti békét legjobban illusztrálja az a tünet, hogy az eltávozás öröme bankettet rendeztünk, amire a még itthon tartózkodó zsidókat is meghívtuk, hogy a szokásos formaságok között kimenthessék magukat. Ezt a tapintatosabb rész meg is cselekedte. A megjelentekről jót vagy semmit.

A konszolidáció befejezését azonban a nálunk lapangó destruktív elemek aknamunkája egy pillanatra megakasztotta. Egyesületünkhöz, az A. B. C. D. E. F. G.-hez (Anti-Bolsevista Comité Derék Elemeinek Fegyelmezett Gárdája) bizalmas jelentés érkezett, hogy Weisz Izsák, a mészáros fia, aki egyetemi tanulmányait

félbeszakította, pedig Prágában vagy Bécsben zavar-
talanul folytathatta volna, a lakásán forradalmi,
vagyis destruktív költészetet üz.

Weisz Izsákot sohasem ismertük el költőnek, hiszen
már a neve is mutatja, hogy csupán közönséges zsidó
lehet és destruktív hajlamait bizonyosan az apjától
örökölte, aki nagytermészetű ember és mint ilyen,
Nemzeti Tekekörünkben többször tanúsított renitens
magaviseletet. A bizalmas följelentés adatai tehát nem
látszottak alaptalanoknak és Weisz Izsákról föltehető
volt az említett bűncselekmény elkövetése. (Különben is
vöröshajú, szeplős zsidó ifjú, akinek határozottan poli-
tikai megbízott-szerű arckifejezése van.)

Weisz mézszárossal, mint a terhelt természetes és
törvényes gyámjával a Tekekörben közöltük, hogy a
lakásán legközelebb házkutatást fogunk tartani, mert
a fia költészetet üz. Weisz tiltakozott.

— Nem gondolnám, hiszen van otthon rendes kvár-
télyá, kosztja. Az én fiam nem szorult arra, hogy költő
legyen.

— De a följelentés mást mond. Weisz, ne is okos-
kodjál, a házkutatást megtartjuk.

— A fene bánja. De gyertek délután, akkor én is
otthon vagyok.

— A gyereket pedig küldd el, hogy ne zavarjon
bennünket a működésünkben.

— Helyes. De előre megmondom, hogy ha föl túrjátok
a szobát és nem találtok semmit, ti fizetitek a bort,
amit a házkutatáskor megiszunk.

— De az uzsonnát csak nem fizethetjük. Különben
is te vagy a házigazda.

Weisz, az apa, a délutáni házkutatásnál nagyon
szíves házigazdának mutatkozott. Kedvesen fogadott
bennünket és maga sietett a segítségünkre a kutatás-
ban. Széthánytunk mindent. Csakugyan találtunk egy
verset, meg egy levelet. A vers forradalmi, a levél sze-
relmes volt, a helybeli kaszíros kisasszony írását is-
merte meg benne az apa:

— Ezt a gazembert agyonütöm! — dühöngött Weisz,
akit alig bírtunk lecsillapítani.

A verset lefoglaltuk, lepecsételtük. 'gy kezdődik:

„Véres napokról álmodám ...”

Izsák erősen állítja, hogy nem ő, hanem Petőfi írta, de bennünket nem lehet becsapni. A verset bemutatjuk az ügyészségnek, hogy állapítsa meg, ki a tényleges szerző.

Weisz a fiát megverte, de nem a vers, hanem a levél miatt. Nagyon természetes, hogy a bort is ő fizette, mert csakugyan leltünk valamit.

Árpád apánk, ne féltsd ősi nemzeted!

A helybeli Ébredők Egyesületének diszközgyűlése a napokban zajlott le községünkben, annak a társasvacsorának a keretében, amelyet Stipacsek Vencel honfitársunk tiszteletére rendeztek abból az alkalomból, hogy a destruktív elemek besugása folytán honfitársunkat a budapesti rendőrség magához kérte és több napon át azzal a kérdéssel zaklatta, hogy mit tud az Erzsébetkör elleni bombamerényletről. Honfitársunk ugyanis budapesti bevásárlása alatt egy kávéházban úgy nyilatkozott:

— Még annak a nyolc darab zsidónak is olyan nagy lármát ütnek? Ugyan mit csinálnának akkor, ha az egész hitközséget levegőbe röpíteném? Egyébként sajnálom az egész esetet; sajnálom, hogy csak nyolc darab zsidó pusztult el és nem nyolcszáz. Ezt okosabban is csinálhattuk volna.

A destruktív sajtó Sztipacsek honfitársunknak ezt az egyéni véleményét kihasználta egyesületünk hazafias céljainak, nemes működésének, a magyar fajiság és a keresztény társadalom megteremtésének a kompromitálás és addig uszított, amíg a rendőrség kénytelen volt honfitársunkat magához kéretni szavainak a megmagyarázása címén. A rendőrség előtt honfitársunk félreértett szavainak a megmagyarázása címén kárt szót és pár napig tartó kimagyarázás után ismételt bocsánatkérések közben a rendőrség az ajtóig kísérte, miután nem akarta az ügyészséget fárasztani.

Egyesületünk elnöksége Sztipacsek Vencel tiszteletére rendezett díszvacsorájám lefolytatta diszközgyűlé-

sét is, amit elnökünknek, Krikszkraksz Kunó úrnak a megnyitója vezetett be.

Krikszkraksz Kunó úr Árpád apánkat hívta tanúnak maga mellett, amikor kijelentette, hogy itt az ideje, hogy őseink vér áztatta földjén megteremtsük a fajmagyarságot, mert nem tűrhetjük, hogy minket, a Toldiák, Kinizsiek, Hunyadiak, Rákócziak, Bocskayak ivadékát, a hazánkba beözönlött idegen nációk legázolják.

Starcevic Svetožár titkár lelkes beszédben mutatott rá, hogy ez a föld, amelyen egy ezred óta vért áldoztak magyar őseink, megérdemli azt, hogy megtisztítsuk azoktól, akiknek ereiben nem csörgedez Árpád vére, akiket nem a turáni bölcső ringatott, akik a fajmagyarság eszméjét nem tudják a lelkükbe oltani és kizáratási indítványt tett Tóthfalusy Kovács Bálint, Halász Nagy Szabó Péter, Kevermes Balogh Pál, valamint Töhötöm Farkas egyesületi tagok ellen, akik a múlt vacsora alkalmával Podlupka Zdenkó honfitársunkat letótozták és Buterescu Juon, honfitársunkat oláhnak gyalázták.

Predszlavicsék Milkó honfitársunk csatlakozott az indítványhoz, mert nevezettek a fajmagyarság eszméjének, a fajiság kultuszának, a turáni kereszténység Máriás lobogójának igazi meggyalázói és mint ilyenek megérdemlenék, hogy őseink szokása szerint karjaikból vér eresztessék és fülükbe forró ólom öntessék, mielőtt karóba húzatnának.

Zsitricvizky Tádé honfitársunk szerint ezek a gyalázatos, magyarellenes, elkorcsosult, jött-ment ivadékok kereszthalált érdemelnének, mint a latrok, ha az igazságnak, a faj magyarságnak, a kereszténységnek nem volnának itt olyan szedett-vedett ellenségei, mint a Rassayak és egyéb labanc-hordák.

A vacsoránál véres hurkát hordtak körül és tekintettel a húsvéti szent ünnepekre, Ostyepka Gyúró szerkesztő úr tojásgránátokat osztogatott a megjelenetek között.

Az őrgróf kiszabadult.

A héten érkezett vissza községünkbe Nyeznámszky Kázmér őrgróf, helybeli földbirtokos, akit a legutóbbi király puccs alkalmával letartóztattak és fogságba he-

lyeztek. Az őrgrof megérkezése után községünk valamennyi szerkesztője kastélyában fölkereste az őrgrofot, hogy nyilatkozzék a helybeli sajtó számarai, kéthetes fogsága alatt kiállott szenvedéseiről.

Őrgrofunk a lovag-teremben fogadott bennünket, ahol Mária Terézia-korabeli varkocsos hajdúk vertezüstpajzsokon hordták körül a frissítőket, amelyek közül a kecskeméti barackpálinkát és a friss kolbászt találtuk a legmegfelelőbbnek.

Az őrgrof arcán bágyadt mosoly játszadozott, amikor megkérdeztük, hogy szenvedett-e sokat?

— Nézzenek a hajamra: ez megmond mindent. Valóban, az alig hetvenesztendős őrgrof feje erősen szürkülni kezd.

— Igen, uraim, magra a *borbélyom* megdöbbsent és sírni kezdett, amikor meglátott. Mert, higgyék el, nincs rettenetesebb, mint amikor a nyers erőszak leveszi az embert a szabadlábáról. Engem a saját autómban tartóztatott le egy törzstiszt, aki mellé egy gyóntatót is kaptam és az autónak abban az irányban kellett menni, amelyben ők parancsolták. Nem tudnak önök rettenetesebbet képzelni annál, amikor az ember szabad akarátának teljesítésében másoktól meggátoltatik. Megdöbbsentőek voltak azok a percek, amikor autómon a sofförnek nem én parancsoltam. A sofföröm sírt és a papom halkán imádkozott.

Az őrgrof arcának hirtelen elváltozása megmagyarázta, hogy még most is szenved, amikor ezekre a borzalmakra visszaemlékezik.

— És a következő éjszakát már bilincsekben méltóztatott tölteni?

Majdnem állva töltöttem. Engem a nyers erőszak nem egykönnyen tud leültetni. Addig le nem feküdtem, amíg kastélyomból két személyes francia ágyamat be nem szállították. Kis gyermekkorom óta mindig keresztben szoktam aludni és e jó szokásomról még a börtönben sem tudtam lemondani.

— Az erős jellemek vonása ez. Nagyon megkínózták méltóságodat?

— Nem panaszképen mondom, csupán a történeti hűség kedvéért említem, hogy többször alaposan megkínóztak. Ugyanis kihallgatások alkalmával olyan kínos kérdéseket intéztek hozzám, hogy mindannyiszor professzorért küldtem. Engem ugyanis fölizgat

az, ha tőlem kérdeznek valamit. Megszoktam azt, hogy folyton én kérdezek és az emberek csak akkor beszéljenek, ha kérdezek valamit. Most tessék elképzelni azt a furcsa állapotot, hogy nekem kellett felelnem, amikor ők kérdeztek.

— Rettentő! Mivel szórakozott nagy méltóságod?

— Hová gondolnak? Hát lehetett itt szórakozásról beszélni? A vadászat, a kaszinói tea, a pártülés, a tarokkparti, a korcsolyázás, a lovaglás, a színház és egyéb elmaradt.

— Borzalmas!

— Egész nap hat-nyolc órát társaloghattam a többi gróffal.

— Kegyetlenség!

— A nap többi részét olvasással töltöttem.

— Mit olvasott nagy méltóságod?

— A perceket, amiket fogságban kellett töltenem. Aztán célbalövődöttem, vívógyakorlatokat folytattam és a napi levelezéseimet sajátkezűen végeztem.

— Irtóztató. És még azt mondják, hogy nálunk humanizmus van a börtönökben is.

Az őrgróf ajkán keserű mosoly jelent meg.

— Egyelőre erről nem nyilatkozom. Azonban annyit elárulhatok, hogy kéthetes börtönszenvedésemet három kötetben meg fogom írni és diplomáciai összeköttetésem révén a külföld szeme elé fogom tární, hogy íme, lássátok!

A hajdúk jelentették, hogy a páncéltoronyban kész a terítés. Könnyekig meghatva foglaltuk el helyeinket. Az őrgróf feje körül a mártírok glóriája lebegett...

Hová lett a Weiszék kakasa?

Ha jól emlékezünk, a Weisz Mór mészáros és zsidó kakasáról már több ízben szó esett úgy társadalmi, mint politikai életünkben. Nem egyszer foglalkozott ezzel a kakassal a helybeli Nemzeti Tekekör alkotmányjogi és vigalmi bizottsága is. Ugyanis ez volt az a gyalázatos jószág, amely községünk belbékéjét meg-megzavarta idegenszerű, nemzeti érzésünktől teljesen elütő, mondhatni destruktív kukorékolásával.

Amíg a helybeli illetőségű, magyar származású, keresztény jellegű, népies kakasok évszázadokon át így kukorékolnak nálunk:

— Ku-ku-ré-ku! — addig Weisz Morék kakasa falunkba költözése óta szinte népítéletet kihívó, fájára valló arcátlansággal éjjel-nappal így hirdette propagandaszzerűen:

— Kohn-kohn-ré-kohn!

Ezt a vakmerő propagandát a forradalmi időkben szótlánul túrték keresztény polgártársaink, ámbár kétségtelen, hogy ez a türelem az ellenállhatatlan kényszernek, a terrorizmusnak, a vörös rémuralomnak a szülötte volt. A diktatúra bukása után a hazaépítő népítéletet a Weiszék kakasa csak úgy tudta elkerülni, hogy Weisz Mór a kakasát állandóan a szobájában őrizte és éjszakára bekötötte a torkát.

Amióta hazánkban a jogrend teljes megerősödése újból fölnyitotta a destrukció szemét és amióta a szocializmus vörös kakasai már a magyar nemzetgyűlésen is szabadon kukorékolhatnak, a Weisz Morék kakasa is kihívó vakmerőséggel szabadlábon jár, sőt az eperfára is fölmerészkedik, hogy hajnalonként onnan gyalázza az ébredő magyarok végtelen türelmét hangos propagandájával:

— Kohn-kohn-rp-kohn!

Weisz Mórt, a mézáros zsidót nem egyszer figyelmeztettük névtelen levélben, hogy a kakasát internálja, vagy pedig ajándékozza a Nemzeti Tekekör társasvacsorarendező bizottságának, esetleg ajánlja föl a helybeli fajnemesítő egyesület kísérleti állomásának. Weisz Mór esetről-esetre olyan kitérő választ adott, amelyet nem lehet papírra vetnünk.

Az alkotmányjogi bizottság maga is több ízben foglalkozott a kakassal, amelyet a helybeli katonai nyomozók jelentése szerint Kun (Kohn)

Béla ajándékozott Weisznak, amikor a marháit elrekvirálták a vörös népbiztosok házi szükségleteinek fődözésére. A bizottság egyhangú véleménye szerint a kakas alkotmányellenes és mint ilyen, bárki által fölkoncolandó.

A vigalmi bizottság hatásköri összeütközés eimen beleavatkozott e döntésbe és úgy határozott, hogy a fölkoncolást csupán hozzáértő szakerek végezhetik és a kakas tetemei kedélyes vacsora után adandók át az anyaföldnek. A bort Weisz fizeti.

Nem fölháborító-e, hogy Weisz még ezekután is vonakodott a társadalmi és a felekezeti béke helyreállítása kedvéért fölláldozni ezt a bitang jószágot?

Nem vakmerő kihívása-e a magyar nép végtelen türelmének, keresztény jámborságának, hogy Weisz a kakasért jelentkezőket kidobta a portájáról, amikor azok éjszakának idején az eperfa alatt megjelentek?

A magyarok Istene késik, de nem felejt. Megesett, hogy a Weiszék kakasa egy éjszaka — amikor a helybeli ébredők egyesületében kedélyes este volt másnap hajnalig — eltűnt a Weiszék portájáról és a tollait az ébredők portáján találták meg. A toll tehát megvan, de hol a kakas?

Miután Weiszék fajukra valló arcátlansággal hirdetik, hogy a kakast az ébredők lopták el és ették meg: egyesületünk saját maga jószántából egymillió korona jutalmat ajánlott föl a Weiszék kakasa megtalálójának.

Mussolini nálunk.

Hogy községünknek az országos politikai életben hovatovább nagyobb és nagyobb szerepe lesz, azon ne tessék csodálkozni, mert igaz az, hogy elvész a nép, amely tudomány nélkül való. A politika tudomány és községünk lakói egytől-egyig politizálnak, tehát tudományos emberek és mint ilyenek, megkövetelik, hogy az országos politika irányításában legalább is vezető szerephez jussanak.

Nagyon természetes, hogy tudományunkat nem rejtjük a véka alá és e téren elért sikereink híre a külföldet is bejárta. Annak idején nem egyszer figyel-

meztettük Lloyd George-ot, hogy vigyázzon, mert bajba kerülhet franciaellenes politikájával. Hogy a figyelmeztetésünk nem használt, mi sem igazolja jobban, mint az, hogy Lloyd George megbukott és helyét nálunk Csontos Imre hazánkfia foglalta el. Nagyon természetes, hogy Mussolini barátunk sem térhetett iki az elől, hogy velünk az érintkezés fonalát föl ne vegye. A kiváló férfiú ezt személyes látogatása kapcsán tette meg, amelyről a következőket jelenthetem. Strózsák Vendel éjjeli őr Körünk közbiztonsági osztályánál szóbeli jelentést tett arról, hogy községünk területén egy középtermetű, különös ismertetőjelenküli, fekete körszakállas férfin mutatkozott, aki őt így köszöntötte:

— Jónapára kíváninó!

Ebből az üdvözlésből maga az éjjeli őr is megértette, hogy külföldivel van dolga, amire a maga fogyatékos francia nyelvtudásával így viszonzta az üdvözlést:

— Dobre veeser! Bolseviki? — kérdezte, mert gyanút fogott.

— Non, non — hajtogatta az idegen —, minisztró, minisztró, magisztrató, maróni, italianó.

E jelentésből világosan kivehető volt, hogy az illető miniszter, aki az előljárást keresi és abból az országból jött, ahol az olasz gesztenye terem, vagyis Mussolini áruhában, de valódi szakállal községünkbe jött, hogy a helybeli fascistákat a saját kormányának a támogatására megnyerje. Az éjjeli őr világosan emlékezik arra is, hogy nevezett államférfi beszélgetés közben nem egyszer mondta:

— Pár, unpár...

E kijelentésből félre nem érthető módon kiolvashatni Mussolini egyenes jellemét: vagy-vagy! Páros vagy páratlan! Tertium non datur! Harmadik eset nines! Cselekszünk vagy nem cselekszünk!

Községünkben futótűzként terjedt el a hire a nagy faseista-vezér megérkezésének. Körünk földérítő osztaga rögtön akcióba lépett, hogy a hozzánk érkezett államférfiúval fölvegye az érintkezés fonalát és megkérje arra, hogy a helybeli feketeingesek rohamoszlopának fehéreneműit vizsgálja fölül és tanítsa ki őket a miniszterekkel szemben való viselkedés külső és belső formáira. Ugyanakkor adjon döntő véleményt arról,

hogy tarka, de már feketének látszó ingben lehet-e szükség esetén kormányt vállalni? Továbbá, hogy a községünkbe érkező feketeinges drótostótok vagy a hasonló alsóruhát hordó teknővájó nemzetség tagjai lehetnek-e a fascista tábor önkéntesei?

A legerélyesebb nyomozás sem tudta a községünkben tartózkodó Mussolinit kézrekeríteni. Ekkor gondoltunk arra, hogy valószínűen a zsidók fogságába esett és Weisz Dávid mészáros ellen vérvád címén házkutatást rendeztünk, aminek csak annyi sikere volt, hogy Weisz megígérte a fölmerült költségek megtérítését a legközelebbi társasvacsora alkalmával.

Miután nem hihető, hogy Mussolini községünkben szó nélkül eltávozott volna: kézenfekvő a föltevés, hogy őt mégis csak a zsidók és szocialisták ejtették fogságba.

Nyilvános népgyűlésen fogjuk követelni a kiadatását. Eredménytelenség esetén a következményekért nem vállalunk felelősséget. A hangulat forró. Mindenki fekete ingben jár. Szombat este van.

U. i. Tessék a jelentést eldobni. Árulás történt. Mussolini megkerült. A szomszéd faluban lakó kucséber volt, aki az új bortól községünkbe tévedt. Interjútatása folyamatban.

Fascista-avatás.

A destruktív lapokban a közönséget félrevezető közlemények jelentek meg a fascista tagfölvétel ceremóniáiról. Az olvasók tájékoztatása végett szükségesnek tartjuk megismertetni azokat a körülményeket, amelyek között községünkben a fascisták fölvétele történik.

A fölvétel idejét dobszó mellett adjuk tudtára a jelentkezőknek, hogy erről a publikum minden rétegének tudomása legyen és senki sem mentesse magát azzal, hogy kimaradása a fölvételi idő és hely nemtudása miatt történt.

A jelentkezőket elsősorban is a községi mérlegen lemérjük: vajjon testsúlyban megütik-e a kívánt mértéket, mert súlytalan emberek toborzásával nem akarjuk az időt lopni. Aki titkos céljaink elérésében segídeni kíván, aki eszméink katonájává szegődik, annak testben is meg kell felelni a követelményeknek, nem

csupán lélekben. (Weisz, a mészáros, csak testben üti meg, mert lélekben zsidó.)

Az alkalmasnak talált egyének kötelesek lelki felelőségükről is tanúbizonyságot tenni. Ez pedig a következőképen történik:

A Kör társasvacsoráján megjelenvén, az éjfélig fölmerült költséget szó nélkül kifizetik. Az éjfélt után fölmerülendő költség megtérítésekor mindössze ennyit mondanak:

— No, hát ez nem is olyan sok.

Hajnalban fogadást tesznek arra, hogy a vezéreket, akikkel együtt voltak, nem ismerik, miután a vezérek fölcsérelt kalappal ülnek az asztalnál. Megesküsznek arra, hogy az egyesülés céljait sem ismerik, amit annyival is inkább megtehetnek, mert azzal a vezérek maguk sincsenek tisztában. Hajnalban a nagy üveg-ből közös pohárba szilvóriumot eresztenek, abból közösen isznak egészen addig, amíg egymást sem ismerik.

Ha mindezekről a lelki kiválóságokról bizonyosságot tesznek, a tagfölvétel cerimóniái következnek, amelyek pontosan éjfélkor kezdődnek a teljesen besötétített mozihelyiségben, ahol a vetítógép sárgaviaszfényt vet a terített asztalnál ülő vezérkarra. A vezérek bekötött fejvel és álszakállban jelennek meg. Az elnök föláll, az előtte levő emberkoponyát a kezében levő lábszárcsonttal háromszor megkopogtatja, amire a nagyvendéglő pincére álarcban megjelenik és olaszul azt mondja:

— Buna szaré!

Erre az elnök kísérteties hangon így szól:

— Három decit tele!

Vérpiros ital sötétlik a következő percben a kéklánggal lobogó spirituszmasina mellett, amelyen tea-vizet forralnak a később elkövetkezendő groognak. Aztán elhangzik a mélyből a szertartásmester siri szózata:

— Makaróni! Krampampuli! Pacsuli! Puccs!

A tagavatóvezérek fölállnak és az előttük feszes haptákban álló fölveendő tagok szemét bekötik. Ha ez megvan, akkor kupán vágják őket. Aki kitalálja, hogy ki ütötte kupán, az a három deci telé-t megihatja. Ha nem találja ki, a vezér szó nélkül lenyeli a bort a fölavatandó költségére. Akinek a pénze avatás közben elfogy, azt kidobják, vagyis újabb avatásra utasítják.

Ez az avatás reggelig tart. A fölvatottak a cerimóniák elvégzése után Weisz lakása elé vonulnak és macskazenét adnak neki, miután a mézsáros már ilyenkor a vágóhídon van.

Miért nem sikerült?

Pest mégis csak Pest. Ott mindig történik olyasmi, amiben van érdekesség, szenzáció. Hiába, mi falusiak nagyon elmaradtunk a világtól. Különösen a legutóbbi bombamerénylet az irigységet, az elégedetlenséget csak fokozta.

— Mi nem tartunk lépést a főváros kultúrájával. A mi életünk csupa érdektelen szürkeség. Nálunk még egy jóra való öngyilkosság sem történik. Alig esik meg egy kis sikkasztás. Azt is mindjárt kifizetik, nehogy tovább is fecsegjenek róla. A múltkor Töröcsikné a sínekre feküdt, hogy majd a vonat elgázolja. Volt esze: a holt vágányokra vetette magát. Hát van itt élet?

A társadalmi és politikai élet szereplőit érte a vád, hogy alusznak, nem tudnak fölébredni, cselekedni, bekapcsolódni az országos érdeklődés központjába és így valósággal élve temetik el a mi falunkat.

A közvélemény lecsöndesítésére az illetékesek éjfélüli ülést tartottak a nagyvendéglő különszobájában, ahol elhatározták, hogy a Nemzeti Tekekor pályájának a dobját fölrobbantják azokkal a kézigránatokkal, amik nálunk minden jóra való családnál föllelhetők, amióta a használatuk divatba jött.

A terv keresztülvitelével megbízott ismeretlen tettek népszerűsége a sikert előre biztosítottak mutatta. Ezek sorba járták a környéket és figyelmeztették a lakosokat, nem kell félni vagy megijedni, mert hiszen csak arról van szó, hogy a szocialisták és a zsidók a Nemzeti Tekekör dobját föl akarják robbantani, hogy a másnapi tekeverseny erkölcsi és anyagi sikerét veszedelmeztessék. Tessék a kapukat kivetni sarkaikból, az ablakokat előre beverni, hogy a robbanás ereje ezzel is fokoztassék. Az anyagi kárt úgylis a zsidók fizetik. Hogy emberéletben kár ne essék, arról a rendezőség a maga körében intézkedik. Egyúttal a kör szá-

mára új dobot rendeltek, hogy a másnapi tekeverseny megtartását a robbanás ne akadályozza.

Az éjjel ébredő tagok helybeli különítménye meghatározott időben elzárta a titokzatos merénylet színhelyéhez vezető utakat abból a célból, hogy az akció eredményességét a bakter tudatlansága ne kockáztassa.

Az elnök úr Pestre sietett, hogy a lapoknak jóelőre nyilatkozatot adjon le a gonosz merénylet sötétben bujkáló tetteseiről: a szocialistákról és a kommunistákról, valamint zsidókról, akiknek keze már a vidékre» is kinyúlik és nem elégszik meg azzal, hogy országunk fővárosát aláaknázza. Ugyanekkor egy csomó plakátot is nyomtatott, amelyek a merénylet éjszakáján a faluban kiragasztandók és amik tetemre hívják Weisz Mórt, a zsidó mészáros, a gaz és gonosz merénylet értelmi szerzőjét.

Minden a legjobban sikerült. Az éjszaka bekövetkezett. A kapukat kiemelték a sarkaikból, az ablakokat szép csöndesen benyomták, az elnök úr a dolgát elvégezte, a nyilatkozatokat leadták, a plakátokat kiragasztották, de egy kis baj történt: a kézigránátok az istennek sem akartak fölrobbanni, mert mákkal és papucs-szögekkel voltak tele csupán és valószínű, hogy nem is gránátok voltak, csak kéziek, kézbe vehető valamik, amik egyáltalában nem arra valók, hogy társadalmi vagy politikai célok szolgálatában hasznosan szerepelhessenek.

Nagyon természetes, hogy a gyanú ismét Weisz Mórakra terelődött. Az ablaktulajdonosok így is pört indítanak ellene és a társadalmi életre zavaróan ható magatartása miatt internálási eljárás alá fogják. Megérdemli.

Kik voltak az októbristák?

Fajnesesítő Egyesületünk zászlóvivőit kellemetlenül érintette az a több oldalról elhangzott gyanúsítás, hogy az októberi forradalomban mindenki októbrista volt, tehát Egyesületünk zászlóvivői is. Miután mi köztudomás szerint csak Weisz Dávid mészáros, a destruktív zsidót tartjuk a jelenlegi körülmények között megrögzött októbristának, szükségesnek tar-

tettük, hogy ezt a körülményt egy társasvacsora keretében leszögezzük a; Weisz Dávid költségén.

Weisz e körülmény leszögezésére jobb minőségű húst és italokat szolgáltatván, hajlandónak mutatkozott arra, hogy az októbrizmus vácija alól tisztázza magát.

Vacsora közben megkezdődött az igazolási eljárás, amelynek során Weisz a következő vádakat emelte egyesek ellen:

1. Vádolom Hapcihanek Vendelt, mint a Fajnemesítő Egyesület elnökét, hogy ő volt az, aki a frontról hazaszökött és a falu alatt elterülő nádasban a helybeli katonatanácsot megalakította.

Erre a vádra elnökünk kijelentette:

— Nem igaz. A fronton megálltam volna a helyemet, de nem voltam a fronton, mert még a békében az eltűntek listájára kerültem. Igaz, hogy a nádasban a kérdéses időben sokat tartózkodtam, de nem azért, hogy a katonatanácsot megalakítsam, hanem azért, hogy katonai tanácsokkal lássam el Hindenburgot a háború további folytatására, azonban egész stratégiai tervemet Károlyiék aknamunkája megghiúsította. Egyébként is a nádasban már akkor az ellenforradalom és a Fajnemesítő Egyesület megszervezésével foglalkoztam. Weisz hazudik.

2. Vádolom — folytatja Weisz az alaptalan vádaskodást — Sauerwein Szigfrid tűzoltó főparancsnokot azzal, hogy a legénységét a fővárosba vezényelvén, tolólétrák segítségével az ablakon át a Nemzeti Tanács elé mászott, ahol az esküt letette, majd az ajtón kifordított köpönyegében újra visszatörekedett, hogy az esküt háromszor egymásután letegye és a tűzoltóügyek kormánybiztos-főispánjává magát kineveztesse.

Főparancsnokunk kinyilatkoztatta a következőket:

— Igaz ugyan, hogy a forradalom napján a rendelkezésre álló legénységgel a fővárosba mentem, de csak azért, hogy a forradalom tüzét lokalizáljam. Voltam a Nemzeti Tanács előtt is, de csak azért, hogy letartóztassam annak tagjait és ebben a munkámban Weisz Dávid árulása akadályozott meg. Ekkor aztán megkezdtem az ellenforradalom szervezését, hogy milyen sikerrel, azt a jelenlegi állapotok igazolhatják. Weisz tehát hazudik.

3. Vádolom — folytatja Weisz — a főtisztelendő urat, hogy a piacra sietvén, erős hangon a köztársas-

ságot több ízben kikiáltotta, a szegedi forradalmárokat és Koszó Istvánt éltette.

— Apage satanas! — szólt a főtisztelendő úr —, igaz, hogy a piacra siettem, de azért, hogy a nagy zűrzavarban az ottlevő tojások épségét megőrizzem. A köztársaságot nem éltettem, mert még akkor nem is volt köztársaság. A szegedieket igenis éltettem, mert már akkor tudtam, hogy ott ellenkormány alakul és Koszó Pistából államtitkár lesz. Weisz tehát hazudik.

4. Vádolom — folytatta Weisz — az egész községet, hogy az októberi forradalom kitörésekor mámoros, volt az örömtől és rekedésig éltette Károlyi Mihályt.

Bőgő Márton, községünk érdemes bírása erre a vádra kijelentette:

Igaz, hogy községünk a forradalom napján megittasodott, de nem az örömtől és igaz, hogy Károlyit éltette, de a részeg ember nem tudja, hogy mit csinál. Hivatalosan bizonyítom továbbá, hogy ami történt, az az ellenállhatatlan kényszer hatása alatt történt. Weisz megint hazudott.

A társasvacSORa kimondta, hogy társadalmi és politikai életünk zászlóvivői az októbrizmus vádjával szemben fényesen igazolták magukat. Ezek alapján Weiszot a későbben fölmerülő költségek megtérítésében is elmarasztaltuk.

Petőfi-ünnepély.

Körünk dísztermét teljesen megtöltötte az ünnepi hangulatban összegyűlt publikum, hogy fajvédelmi bizottságunk Petőfi-ünnepélyén résztvegyen. Az előadás kezdetét a tűzoltózenekar rohamindulója jelezte, amelyet erre az alkalomra a kántorunk szerzett valahonnan. Az induló alatt történtek azok az igazoltatások, amelyeknek hazafias célja az volt, hogy ünneplőközönségünket az aggályos elemektől megtisztítván, a hangulatot emelje. Ennek során éles összeütközés támadt az igazolók és Weisz Dávid zsidó mézáros között, aminek a csendőrség vetett véget, megvédvén igazolóközönségünket az erőszakoskodó zsidó túlerőtől.

A rohaminduló után a káplán úr fohászszerű imája következett, amelyben kérte a magyarok Istenét, hogy

szabadítsa meg hazánkat a destruktív elemek rendbontó törekvéseitől és ha már az átkos forradalmak zivatarában elvette tőlünk Petőfit, az áldásos béke verőfényes napjaiban tartsa meg számunkra a Pékár Gyulákat, a Pintér Jenőket, a Patacsi Déneseket, akiknek a nevük szintén nagy P-vel ragyog a magyar irodalom *egén*.

A fohász alatt a gyanús elemek fészkelődni kezdtek, de egy-egy kupánvágás elvette a kedvüket attól, hogy a káplán úrral egyet ne értsenek.

Balustyák Benő nyugalmazott tornatanár úr magas színvonalon álló előadásában rámutatott arra, hogy Petőfi szelleme nem egyéb, mint az a szellem, amely a mai Magyarországon a főnnálló jogrendet, a testvéries egyetértést, az egyenlőséget és a közszabadságok teljes mértékét megteremtette.

Weisz Dávid röhögött. Az elnökség rendbírságot széksértésért és borgazdai tiszttség viselésével fenyegette meg.

Balustyák tanár úr előadása további folyamán rámutatott arra, hogy mit csinálna Petőfi, ha ma *élve* Éles logikával boncolgatván a kérdést, bebizonyította, hogy Petőfi igenis tagja volna a mi Nemzeti Körünknek, talán elnöke vagy korelnöke.

(Weisz Dávidra a föntírt tiszttség viselése elnöki úton kimondatott.)

Utána Primpotics Ilonka tiszta fehérben szavalta el „Rózsabokor a domboldalon” és „Anyám tyúkja” című Petőfi-verseket, mint olyanokat, amelyek legjobban jellemzik Petőfi költészetét, mert mély érzésről, családi szeretetről, a csöndes, békés, polgárius érzelmek jelenléiről tesznek tanúságot. Ráadásul még elszavalta a „Füstbe ment terv” című költeményt, amelyet a hallgatóság zajosan megtapsolt, lelkesen éljenezvén Balustyák tanár urat.

Az ünnepélyt a káplán úr imaszerű fohásza zárta be, kérvén a magyarok Istenét, hogy ha már Petőfi eltűnt közülünk, tartsa meg számos éven át megyés püspökünket, szeretett egyházi és világi előljáróinkat, akiknek tiszteletére Petőfi szelleme tanítson meg bennünket.

A hazafias ünnepélyt az esti órákban a destruktívok aknamunkája zavarta meg. A Rozner-kocsma különszobájában összegyülekeztek és elszavalták azokat a

Petőfi-verseket, amelyek nem illeszkednek be a mai kor szellemébe.

Rohamosztagunk az ünnepélyt szétverte és a szavalók ellen megindult az internálási eljárás.

Előkészítjük népszokásainkat.

A mezőkövesdi ünnep híre eljutott hozzánk is és többek részéről szóvá tevődött az a kitüntetés, amely ez alkalommal a matyókat éri: egyházi és világi hírességek, valamint a külföld képviselői keresik föl őket és gyönyörködnek majd népszokásaik bemutatásában. Micsoda idegenforgalom lesz majd ezekben a falvakban! Sajnálkozással állapította meg Sósszájú Tóth Mihály, hogy nekünk az utóbbi időben nincs semmi idegenforgalmunk, amióta az idegeneket és a zsidókat kivertük a faluból.

— De nincsenek is népszokásaink! — mondta valaki.

— Nincs az anyád füle! — jegyezte meg sértődötten Bicskás Varga János presbiter uram és a kezégyébe

eső szódásüveggel leütötte Sósszájú Tóthot a pad alá, ahonnan aztán elhang zott a komoly tiltakozás:

— No, elég, János! Tudod, hogy nem szeretem az ilyen tréfákat.

A jelenlévő kántor, aki tudományoszomját már a második litterrel csillapította, föltette pápaszemét és bölcsen megjegyezte:

— Lássák, uraim, ez egyike ama népszokásoknak, amely a műveit Nyugat képviselői előtt kevésbé ismeretes és amit bizonyára kedvesen fogadnának tőlünk az egyházi és világi hatalom képviselői is, mert azoknak

még bajosan volt ilyesmihez szerencsájük.

A kántor úrnak a mély szakértelemre valló nyilatkozata lett a magva annak a hatalmas mozgalomnak, amely célul tűzte ki a községünkbeli népszokások nyilvános és zártkörű bemutatását úgy a hazai nagyságok, mint a külföldi hatalmak községünkbe tóduló képviselői előtt, annyival is inkább, mert ezzel a működésünkkel akarjuk bizonyítani azt, hogy nálunk már teljes a konszolidáció és így a nagy- és kiskölcson folyósításának semmi lényegesebb akadálya részünkről nem lehet.

E célból Körünk kebelében népszokásbemutató választmány alakult Citera Ambrus kántor úr elnöklése és Lapistyák Vendelné úrnő védnöksége alatt, akiknek fölhatalmazás adatott arra, hogy a külföldi hatalmak képviselőivel érintkezésbe lépjenek.

Választmányunk a bemutató előadás programjának részletes kidolgozásán most fáradozik. Egyelőre tervbe vette, hogy a falunkban élő jellegzetes alakok közül bemutatja:

a kefekötőt, amint szórakozik,
a községi kanászt, amikor kihajt, herél vagy miskárol,

a Kánya-gyerekeket, amikor bicskára kapnak,

Weisz Dávidot, a zsidó mészáros, ha hagyja magát és ezek keretében:

az önkéntes tűzoltók mászóversenyét, amint a Itóznér-kocsma kerítésén átmásznak.

A helybeli népszokások bemutatása kapcsán sorra kerül:

a népítélet előkészítése,

igazoltatás az utcán,

ablakbeverés a zsidóknál,

turáni ösgyűlés vészkiáratok nélkül,

csárdás reggelig könnyű és súlyos sebestületekkel,

disznó- és halotti tor a kántor úrral a címszerepben.

A próbák megkezdésére Pékár Gyula és Budavári László fővárosi írók községünkbe érkeztek. A hangulat emelkedett, Róznernél naponta többször friss csapolás.

Királypuccs.

Községünk postamestere selyemtenyésztesünk fel-
lendítése érdekében éppen az eperfán időzött, amikor
a postásgyerek lekiabálta onnan, hogy a távirógép ide-
gesen kopog már egy óra óta, alighanem akar valamit.
Postamesterünk szokott gyorsaságával sietett a hiva-
talába, ahol a következő szövegű táviratot vette föl
Sopronból Weisz Dávid címére:

OTTO ÉRKEZIK JOEJTEK FOGADÁ-
SÁRA ÁLLOMÁSRA FOELTUNES KERUE-
LENDOE ELOEKESZUELETEKET MEG-
TETTUEK

ANYJA

Postamesterünk homlokához kapott:

— Haha! — monda — átlátok a Zitán!

Ugyanis az első pillanatban rájött arra, hogy itt
egy újabb monarchista vagy királypuccsal áll szem-
ben, mely az országot jelenlegi súlyos helyzetében nagy
megrázkódtatásnak teheti ki és amely külföldi kölcsö-
nünk biztos sikerét némiképen veszélyeztetheti. Mint
rég, kipróbált és ambiciózus tisztviselő, aki hosszú hi-
vataloskodása alatt mindig számított arra, hogy a ha-
zát egyszer már ő is megmentheti, első perctől kezdve
tudta, hogy mi a kötelessége. Már föl is öltözött dísz-
magyarba, hogy a sürgönyt azonnal bemutatja Körünk
puccselhárító osztályának, de a következő percben arra
gondolt, hogy Istenkém, mit lehet tudni, hátha? — és ő
már régen várja a fizetésének oly módon való rende-
zését, aminőt csak a királyság tényleges helyreállítása
biztosíthat — levetkőzött tehát, Ferenc Józsefet öltött
magára és személyesen sietett Weisz Dávidnak, a közel
jövő udvari tanácsosának a lakására, aki éppen az ud-
varon állt és tanácsokat osztogatott legényének, hogy
miként bánjon a pacallal.

— Nagyságodnak sürgönyt hoztam.

Weisz bámult, mint aki nem érti a dolgot. Átvette,
elolvasta és csak annyit mondott:

— No, ez is rosszkor jön. Nekem a vágóhídon lett
volna dolgom.

Látszott rajta, hogy ezzel az erőltetett nyugalom-

mal csak zavarát akarja leplezni. A postamester úr meghajtotta magát.

— Ne tessék rólam megfélelkezni.

Weisz megjegyezte:

— Világért sem, Menyus bácsi. Átizenek, mihelyt friss csapolás lesz.

Hazamenetben érdemes tisztviselőnk arra gondolt, hogy hátha nem sikerül a Weiszék legitimista puccsa és akkor ő is bajba keveredhet. Hazasietett, gyorsan átöltözött és elkocogott Körünk puccselhárító osztályának parancsnokához, aki mászóparancsnoki minőségében teljes díszben a délelőtti sörözésre igyekezett. Jelentést tett Weiszék gyanús viselkedéséről, a zsidó mézszáros aggályos voltáról, a szerföltt gyanús távirat szövegének az ismertetése mellett.

A mászóparancsnok a baltájára csapott:

— Egy szót se, öregem, senkinek. A legénységet összetrombitáltatom, a délutáni vonat beérkezésénél leszereljük a puccsot.

— Ne tessék rólam megfélelkezni, vezérkari ezredes úr — hajlongott az öreg.

— A világért sem. Átizenek, ha puccs után társasvacsorázunk.

A következő pillanatban az önkéntes tűzoltóság vészjelző kürtje rohamra hívta a brigádokat, osztagokat, különítményeket, sátoraljakat és harci törzseket. A faluban senki sem tudta, hogy miről van szó és éppen ezért óriási fejtelenség, nyugtalanság tört ki. A vezérek, törzsfők, parancsnokok, sátorszernagyok a Róznerkocsma különszobájában tanácskoztak a puccs leszerelésének a módzatairól.

Az állomási épülettel szemben mozsárágyúkat állítottak föl, hogy kellő pillanatban lövetni tudják a vonat fölszálló füstjét.

Ugyanekkor Weisz Dávidékat fegyveres osztagok fogták körül és Weisz hiába akart az állomásra igyekezni, az előretolt rajok hatalmas erőfeszítéssel visszavetették.

A tűzoltók teljes díszben, de tökéletes fölszereléssel és vizipuskákkal körülkerítették az állomást és igazoltatták a vasúti személyzetet. A gyanúsán viselkedőket letartóztatták.

Ugyanekkor hatalmas versengés indult meg, hogy

az őrizetbe helyezendő őfenségek számára kinél jelöljenek ki alkalmas kvártélyt. Mindenki a maga lakását tartotta legmegfelelőbbnek és az emlékkönyveket kikészítették, hogy őfenségek a tartózkodás kedves emlékét megörökíthessék.

Berobogott a vonat. A tűzoltók kordont vontak. Durrogtak az ágyuk és szóltak a vizipuskák.

Eközben a rohamosztag egy fátyolozott nőt és egy térdnadrágos fiúcskát a faluba kísért egetverő éljenzés közben. A fővárosi, sajtónak jelentés ment.

T. i. Tévedés. Az anya Kohnnak, a Weisz sógorának a felesége Sopronból, aki Ottó nevű fiát vakációzásra hozta Weiszékhoz. Nem akarták, hogy rájuk ismerjenek, mert zsidók. Az elkeseredés általános. Weisz a postamestert már többször hívta le a fáról. Egyelőre marad.

Víziünnepély.

Az úgynevezett Baker, amely községünket minden tavasszal és ősszel el szokta önteni, az idén rendesen viselkedett, vagyis kiöntött, ami az előjáróság kebelében megalakult árvízbizottságot teljesen megnyugtatta, miután már a tavaszi áradástól nem kell tartanunk: megkaptuk.

Ennek az öröme árvízbizottságunk a nagykocsmá udvarán dereglyékre szállt és rendes ülést tartott, amelynek keretében elsősorban is konstatálta, hogy a Baker vízállása emelkedett, de miután minden emelkedés után apadás szokott bekövetkezni, a háztetőkre menekült lakosság kedélyét megnyugtatta az ár viz veszedelem küszöbön álló elmúlásának örvendetes hírével és azzal, hogy a bizottság állandóan permanens üléseket tart a Rózner-kocsmá udvarán úszó dereglyéken és a legközelebbi száraz időket fölhasználja arra, hogy a vadvizek községünkben kilakoltassanak.

Ugyanekkor tudatta a lakossággal, hogy nem kell vízhiánytól tartania, a fővárosi kellemetlenségek nem fognak községünkben megisméltódni, mert a Baker áradásával minden kút teleszaladt vízzel.

Legtöbben azzal a panasszal fordultak az előjáró-

ságunkhoz, hogy kútjaikat a víz annyira elborította, hogy nem lelik és így vízhiányban szenvednek. A panaszkodókat az árvízbizottság azzal nyugtatta meg, hogy ha a víz eltakarodik, akkor a kútkávák kilátszanak és így minden baj nélkül hozzájuthatnak ivóvízeikhez. A szomjúságuk csillapítására addig is igyanak szóda-fröccsöket, amik a hatóság intézkedése folytán a dereglyékkel megközelíthető kocsmák házgerincén korlátlan számban állanak a fogyasztóközönség rendelkezésére.

A vízzel való takarékoskodás szem előtt való tartása érdekében a toronyablakból közhírré tétetett, hogy a szegényembereknek tilos a fürdőzés, mert ez luxus, ami fölösleges, teljesen elegendő, ha vízzel főznek. Ugyanezen szempontból a község tehetősebbjeit fölhívtuk a zsírral való főzésre. Az uccák locsolását szigorúan eltiltottuk, már csak azért is, mert az uccák egyelőre víz alatt állnak, de meg locsolóljatok beszerzése a mostani viszonyok között nagy költséget róna adófizetőink nyakába. A húsvéti öntözködésre vonatkozóan árvízbizottságunk még nem határozott.

Többek részéről fölvetődött az a kérdés, hogy nem volna-e időszerű, ha a Baker gátjainak a kiépítésével az árvízveszedelem eshetőségeit korlátoznánk. Bizottságunk hosszabb és beható tanácskozás után arra az álláspontra helyezkedett, hogy erről a mostani viszonyok között tárgyalni hiábavaló fáradság, de meg az őszi árvíz megérkezése előtt teljesen korai, mert megeshetik, hogy az őszi áradás magától elmarad és így tavaszig minden munkánk meddővé válik. Valamint szem előtt tartottuk a főváros példáját is, ahol évek óta, sőt századok óta nem gondoskodtak kellőképpen a védőgátak kiépítéséről és mégis fővárosunk fejlődése, konszolidációja, közigazgatása, valamint társadalmi élete kívánnivalót nem hagy fönt. Igaz, hogy árvizek alkalmával a lakosság nálunk is a háztetőkre, a fákra és a kilátásosabb helyekre menekül, de ez csak addig tart, amíg azokról leszállhat. Egyébként pedig az árvizek elmaradása Árvízbizottságunk működését illuzóriussá tenné és megfosztaná attól a lehetőségtől, hogy az e célra készült póznákon pontosan kijelölje, melyik évben meddig ért a víz.

Az árvízbizottság tízóraira a dereglyéken találkozik össze. Legközelebbi ülését a templomtetőn tartja a far-

sangi bizottsággal közösen, annak megvitatására, hogy az árvízkárosultak részére milyen keretben rendezzék a legközelebbi víziünnepélyt, amely kedvezőtlen idő, vagyis az árvízveszedelem elmúlása esetén az őszi áradás idényére marad.

Május elseje.

Körünk fajvédelmi osztálya a tűzoltózenekar hangversenyén nyert félhivatalos értesülést arról, hogy ezeréves hazánk fiatal belügyminisztere a szocialisták szokásos tüntető fölvonulását a kellemetlen időjárásra való hivatkozással betiltotta és ez a hazafias intézkedés olyan spontán lelkesedést, váltott ki a jelenlevő tagok körében, hogy tust fűvattak a kormány egészségére, amit a publikum állva hallgatott végig, annyival is inkább,

mert Rózner korcsmáros ezalatt a székeket a hangversenyteremből a nagyivóba vitte, ahol eközben megkezdődött a láncharapó Babicsek erőművészeti előadása. (Babicsek községünk szülötte, szintén kovácsmester, aki mindenbe beleharap, amit a kezébe adnak. Oly erős, hogy vagy elharapja, vagy nem.)

Ez a belügyminiszteri intézkedés adott impulzust arra, hogy a községünk területén még tartózkodó szocialisták május elsejei hazafiatlan tüntetésének a megakadályozására mindent elkövessünk, amit e téren hazafias meggyőződésünk diktál.

Ecélből támadóosztagunk megerősített és előretolt rajait azzal a föladattal bízta meg, hogy a kora reggeli órákban ássák le magukat az aggályos emberek lakásai előtt és senkit se engedjenek az uccára lépni, akiről föltehető, hogy május elsején holmi nemzetközi vonatkozású érzelmeket hurcol a lelke mélyén. Erről személymotozással is meggyőződés szerzendő.

Ugyanekkor az utak keresztezésénél fölállított őrszemek szigorúan ügyelnek arra, hogy a netán nyilvánosság elé lépett járóelőkön nem észlelhető-e olyan jelenség, amely arra enged következtetni, hogy az illetőből hiányzik a mai rendszer szeretete, a tekintélytisztetel és az előljárókkal szemben kijáró engedelmeség. Mindezekről alapos nyomozással meggyőződés szerzendő. A gyanúsán viselkedők letartóztatandók és további eljárás végett átadandók a legközelebbi kocsmában székelő védelmi parancsnokságnak.

Minden helyütt, ahol e napon is több ember gyülekezik, a nemzeti kultúra propagandaosztályától kiküldött vándorszónokok előadást tartanak arról, hogy a legjobb az egyenes út és hogy a zsidók, valamint a szocialisták sohasem jártak egyenes úton és ennek köszönhetjük azt, hogy drágaság van, amelynek letörésére bölcs kormányunk már eddig is minden lehetőt elkövetett.

Miután a piros szín nyilvános mutogatása ezen a napon főképen a hazafiatlan demonstráció jellegével bír, ennek okáért elrendeltetik, hogy

- a piacon vöröshagymát árulni nem szabad;
- a kofák csak másnap bocsáthatják áruba a piros

retkeket, míg a fehéreket zavartalanul árusíthatják;

a bormérésekben és egyéb üdülőhelyeken vörös bort kimérni csak közismert hivatalos személyek és egyenruhát viselő közegek részére engedtetik meg;

szigorúan tilalmas a vörösbegyeknek a község területén való tartózkodása és ellenük elfogató parancs adódik ki;

Weisz Dávidnak meghagyatik, hogy ezen a napon nem hagyhatja el a lakását, csak úgy, ha vörös és így demonstratív jellegű bajuszát levágatja;

vörös ceruzával vagy krétával a falakra firkálni tilos, valamint az is, hogy valaki énekelje vagy füttyülje ezt a nótát: „Piros, piros, piros, Háromszor is piros”, mert ez négyszer is tilos;

alsó játékban pirosra fölvenni e napon nem szabad;

a kalendáriumokban elhelyezett pirosbetűs napok ellen igazolási eljárás indítandó.

Nagyjából ezek az előrelátó és hazafias intézkedések voltak azok, amelyekkel községünk május elseji rendjét, a szocialisták demonstrációjának a beszüntetését biztosítani tudtuk.

Ezeknek köszönhető, hogy május elseje nálunk a nemzeti ós keresztény rend hazafias csöndjében telt el.

Este a Rózner előtt egy munkást igazoltattak őrszeink. Le kellett tartóztatni, mert piros vére folyt.

A sajtó káros hatásáról.

Községünk jóleső nyugalmit ismét föl zavarták a fővárosból beözönlő sajtótermékek, amiknek újlágos betiltására nyomatékosan föl hívjuk az illetékesek figyelmét. Nálunk ugyanis semmi szükség sincs arra, hogy közvéleményünket a különböző irányú sajtóter-

mékek egyik-másik irányban félrevezessék, mert nálunk a közvélemény magától igazodik és a legutóbbi időkben úgy tapasztaltuk, hogy ez a leghelyesebb, mert ez felel meg a természetes fejlődésnek.

Nemzetgazdasági szempontból is elveszettnek tekinthető az az idő, amit a haza polgáraitól a sajtótermékek olvasása elrabol, mert ezt az időt hasznos foglalkozásoktól és léleknevelő szórakozásoktól vonja el. Kétségtelenül megállapítható, hogy például a Tekekörben és a Róznernben megnyilatkozó társadalmi élet intenzív fejlődésére a sajtóbetiltás megbecsülhetetlen hatással volt, mert ez idő alatt a Tekekör pinkabevétele, valamint Róznernél az italfogyasztás jelentékeny emelkedést mutat, miután községünk lakói a káros hatású, elmei árasztó sajtótermékek olvasása helyett testedző sporttal és elmeélesítő eszmecserével foglalkoztak.

E kulturális haszon magasan fölötte áll annak a politikai szempontokat dédelgető sopánkodásnak, amely a sajtó elnémitésében nemzeti veszedelmet látott, már csak azért is, mert a magyar nép sohasem tartozott ama nyugati kultúrával megmetyelizedett nemzetek közé, amelyek idejük legnagyobb részét holmi betűk Írására vagy silabizálására vesztegették, mert a magyar nép lovas nemzet vala, lóháton pedig nem szokás újságot olvasni. De meg a nemzeti és keresztény megújulás korszakában már a napnál világosabban bebizonyított, hogy nemzetünk veszedelme a sajtószabadság napjától: 1848 március 15-től kezdődött, amidőn az utca beleavatkozott a politikába és destruálni kezdett.

Hogy társasösze jöveteleink en az elnémitott sajtó hiányát senki se érezze, megszerkesztettük az eleven újságot, amely annál is inkább célszerű, mert a szemet, testünknek ezt a legbecsesebb részét, egy csöppet sem rongálja.

Ugyanis a tekepartik közti szünetekben Sauerwein csavarkapitány úr elmés szerkesztésében fölállott egy asztralra Herlitska káplán úr és vezércikket mondott a sajtó káros voltáról, a hazafiatlan szervezkedésekről, a magyarság múltjáról és jövőjéről, tekintettel a jelenre és a jelenlevő zsidókra. E cikkek az élőszóval ható publicisztikának a legremekebb (termékei voltak és

Tekekörünkben élénk tetszésre találtak. Utána fölállt Krapovics Döme, aki most tért haza délamerikai arany- mosó körútjáról és külföldi magánértesüléseivel és ok- fejtéseivel mulattatta az egybegyűlt társaságot és a jelenlevő zsidókat. Tőle tudtuk meg, hogy Angliában a MacDonald-kormányt valutacsempészet miatt elzavar- ták és Lincoln Trebitsch elnöklete alatt angol nem- zeti és keresztény kormány alakult, amely a deres- törvényt a zsidókra kiterjesztette és május elsejének megünneplését örök időkre betiltotta. A tárcarészt Só- haj Berenice kisasszony adta a tőle megszokott keresz- tényi szellemmel. A napi újdonságokat a fővárosból ki- érkezők adták közvetlen egyszerűséggel. A hivatalos tőzsdét, pénzpiacot, a hirdetéseket, szóval az ehhez ha- sonló üzleti részt a jelenlevő zsidók szolgálták föl.

Minden számot élénk eszmecsere követett, amely belenyúlt a késő hajnali órákba is és társadalmi éle- tünk megújulására jótékonyan hatott. Ennek a kul- turális munkának egyszerre véget vetett a fővárosi saj- tók ismételt megjelenése, ami ellen most úgy próbálunk védekezni, hogy társadalmunk körében aláírásokat gyűjtünk az előfizetésekről és a lapolvasásokról való lemondásra, valamint az eleven újsággal járó tetemes kiadások fődözésére.

Népgyűlésünk.

Amikor híre futott annak, hogy a liberális ellenzék községünkben gyűlést akar tartani, Körünk fajvédelmi és offenzív osztálya zárt sorokban vonult föl a Rózner- kocsma társalgó- és olvasótermébe, hogy a fenyegető veszedelem elhárítása felől idejekorán tanácskozzék.

Vörös János, a támadóandár parancsnoka, aki sürü fejsérülései következtében kénytelen a Nemzeti Múzeumnak szánt, Mátyás korabeli zárt sisakban járni, fölnyitotta sisakrostélyát és úgy üdvözölte a megjelen- teket.

— Eljött az idő — monda a parancsnok —, amely ismét a tettek mezejére szólít bennünket, amikor ismét az a harci kiáltás hatja át valónkat, hogy üsd, vágd,

nem apád! Eljött az idő, amelyben ismét megújulnak a magyar lovagkor regéi, ismét a levegőben röpköd a jelszó a vérvirágos mezők fölött: Csak a fejét, hogy meg ne sántuljon! Uraim, polgártársaim, testvéreim! Gyalázatos merénylet vészterhes felhője lebeg fölöttünk. Arról van szó, hogy községünkben a nemzeti és keresztény irányzatot megtámadják holmi kossuthisták és egyéb destruktívak. Mi jogon? A szólásszabadság jogán? Hát kell nekünk szólásszabadság? Kell a kutyának! Régi jelszavunk, hogy fogd be a szádat, mert majd én fogom be. Ennek alapján indítvány ózom, hogy az ellenzéki népgyűlés szónokainak az elhallgattatására tegyék meg a szükséges intézkedéseket, amiket a kor szelleme megkövetel tőlünk.

Viharos éljenzés, amelynek csillapultával ólmos botok, csákányok, buzogányok, fokosok és esernyőnyelekbe rejtett kopjak emelkednek a levegőbe, miközben háromszoros Wolff-kiáltás harsan föl, mint az egybegyűlt törzsek együttérzésének a harsogó kifejezése.

A táborfők, sátornagyok, alsátornagyok, valamint a fő- és altestparancsnokok, valamint a táltosok, kezdet- és végbéljósok a törzsmének kíséretében kiválnak a sokaságból, a különszobába mennek és harsányan Rózner!-t kiáltanak, annak jeléül, hogy megkezdik a tanácskozást, az offenzíva előkészítését, valamint a megfutamandó ellenség bekerítését és fölgombolyítását végrehajtó csapatmozdulatok megállapítását.

Az órákhozzáig tartó vezérkari előkészítés eredménye nagyjában ez:

Amikor az ellenzéki gyűlés megkezdődik, Sánta Péter harangozó abbahagyja a harangozást, de félreveri a harangokat és minden irányban mutogat tűz helyét jelző vörös zászlóval. E hazafias ténykedéséért Róznernél megfelelő illetményt kap.

Ugyanekkor a kivonuló tűzoltóság csővezetőosztaga huszonöt méteres sugárban víztámadást intéz az emelvényen álló szónok ellen, lehetősen telitalálattal.

A záptojásgránátosok vezényszóra tüzelnek a szónoki emelvény felé rövid célzással. Minden találat egy korsó sör. Tévedni nem szabad.

A kézitúsákra és közelharcokra fölszerelt fegyvernembeliek a hallgatóság közé ékelik magukat és offenzív magatartást tanúsítván, folyton hangoztatják:

— Hazudik! Eláll! Hazudik! Eláll!

Kellő siker be nem következése esetén a kezügyekbe eső zsidók fején többszöri kopogtatás és kérdés:

— Szabad? Szabad?

Minden tiltakozás szemtelen provokálásnak tekintendő és az illető a helyszínen föl-, illetve képenkoncolandó.

Arra a nem várt eshetőségre, ha netán a saját faj- és nembeliek által az offenzíva visszautasíthatnák, a biztos földözékbe való vonulás lehetőség szerint a harci eszközök megőrzésével eszközzendő.

Így készültünk el a népgyűlésre, amely, sajnos, lezajlott.

A nem várt eshetőség bekövetkezett.

Parancsnokunk zárt sisakját annyira a fejébe kalapálták, hogy kiemelni lehetetlen, a rostélya föl nem nyitható és parancsnokunkat egyelőre a helybeli kórházban könnyebben hozzáférhető végeről táplálják.

A tudósítást nem tudom tovább folytatni, mert megdagadt a karom. Magam is résztvettem ugyanis a gyűlésen. Aki a félcsizmámat tévedésből lerántotta a lábamról, szolgáltassa be az offenzív osztályunk harci eszközeinek összegyűjtésére alakult bizottságnál.

Lázadás.

Alig ült el nálunk az az izgalom, amit a legutóbbi luxusröpülésnél bekövetkezett szerencsétlenségnél a Weiszék perfídiája okozott keresztény intelligenciánk körében, máris újabb eseményről számolhatunk be, ami nem kis mértékben korbácsolta föl a kedélyeket.

Tűzoltófóparancsnokságunkon már egy idő óta tapasztalják azt a megdöbbentő jelenséget, hogy a vasárnapi gyakorlatokról elmarad a legénység tekintélyes része, anélkül, hogy ennek a fegyelmezettségre káros hatással bíró elmaradásnak elfogadható okát tudná adni. Hírszerző osztályunk bízott meg annak kipuhatólásával, hogy mi okozza az indokolatlan mulasztásokat? A befutó jelentésekből világosan megállapítottuk, hogy azt igenis Weisz Dávidéknak hazafiatlan magatartásából kifolyó destrukció okozza, azzal a nyilvánvaló céllal, hogy tűzoltó legénységünk soraiban a

köz fegyelmet megbontsák, hogy a legénységben a hitet és a tekintélyek tiszteletét aláássák.

Hírszerző járőrünk ugyanis megállapította azt, hogy a vasárnapi gyakorlatokon négy önkéntes hiányzott, ami annyit jelentett, hogy a legénységnek a fele hiányzott. Ez a megdöbbentő jelenség arra készítette a tisztikart, hogy a gyakorlatot rögtön lefúvassa és vezérkari tanácskozásra a Rózner-kocsmá különszobájába vonuljon vissza. Amíg ez a tanácskozás folyt, újabb bizalmas értesítés futott be, hogy Wrebka, Bózsó, Szlattyik és Fazekas önkéntes tűzoltók civilben a kertek alatt a vágóhíd felé vonultak és ugyanakkor kocsin odatartott Weisz Dávid is, aki a Sasos-kocsmánál tovább időzött, majd egy pár hordó sörnek a kocsin lévő szalma alá rejtése után elhajtattak a vágóhíd irányában.

A tűzoltók vezérkara harsány éljenzéssel fogadta a bizalmas jelentést. A tanácskozást gyorsan befejezte és még a fizetésre sem pazarolva időt, gyalogosan a tűzoltókocsiszínhez vághattak, befogták a lovakat, majd a legénység másik felét összekeresvén, egy fecskendővel és egy lajtal a vágóhíd megtámadására indultak.

Közben ugyanis bizalmas jelentés érkezett arról, hogy Weisz a születésnapját ünnepli a közbvágóhídon és erre a célra nagyobb mennyiségű virslit és sört szállított a helyszínre. Az önkéntes tűzoltólegénységet a destruktív Weisz írásbeli, majd szóbeli üzenetekkel arra biztatta, hogy hagyják a vasárnapi kirukkolást fenébe, jöjjenek inkább névnapozni a közbvágóhídra. Az alattomos bujtogatásnak meglett a kívánt eredménye. Legénységünk fele letette a baltát és civilruhában sietett a vágóhídra, ezzel megnyitván a frontot a fegyelmetlenségnek, a tekintélyek iránti tiszteletlenségnek, vagyis a forradalomnak, illetve a hazaárulásnak.

A közbvágóhíd ostromára siető vezérkar ezúttal minden trombitaharsogás nélkül vonult végig a falun, miután a főparancsnoksággal sikerült megértetni azt, hogy jelen alkalommal meglepő támadásról van szó.

A vízipuskával óvatosan a közbvágóhíd mellé kerültek. A legénység csöndben szerelt és a csővezető hasoncsuszva jutott az ablakig, amely mellől már tisztán láthatta, hogy a lázadó legénység virslizik és Weisz literes korsókba eresztgeti a sört.

A terv az volt, hogy meglepően támadó vízszugárral

lefegyverzik az egész társaságot, hadizsákmányul ejtik a megmaradt készleteket és a legénység előtt Weisz megbüntetésével példát statuálnak.

Támadás előtt fölsivított a főparancsnoki síp:

— Vize! Vize!

E pillanatban már hatalmas vízsugárnak kellett volna kitörni a csővezető markában. A legények dolgoztak a szivattyúnál, de — sajnos, mint mindig — a vízsugár kitörése elmaradt, mert a fölkészülés hevében egy leszerelt szivattyút vontattak ki a támadás színhelyére.

A készülődés okozta zajra Weizék előrohantak, amire a mi csapatunk ellentámadásba ment át. Annyi idejük nem lévén, hogy a bűnjeleket eltüntethessék, főparancsnokságunk és vezérkarunk a helyszínen szerzett meggyőződést arról, hogy az árulás, a lázítás, a fölbujtás csakugyan megtörtént, mert úgy a virsli, mint a sör valódi volt. (Bár ez utóbbi kissé meleg, ami Weisz megbízhatóságára élénken jellemző.)

Miután csapatunk mindent magához vett, a legénység másik felével nótaszó mellett győzelmesen bevonult a községbe.

Weisz Dávid ellen az eljárás lázadásra való fölbujtás és hazaárulás miatt megindult.

A japán tudós.

A fővárosi lapokból értesültünk, hogy egy bolondos japán Budapestre tévedt, mint az Európai Diáksegélyző Egyesület titkára. Chiuchiró Gomyo az ő neve. Bár meglehetősen idegenszerűen hangzik, de mégsem fajrokonunk ez az úr. Azt is olvastuk róla, hogy az emberiségnek egyetemes szeretetét hirdeti faji és nemzetiségi korlátok nélkül. Tetszik érteni? No, már ezt a csudabogarat, ezt a bogaras csudát megnézzük.

Miután mi többen vagyunk, mint ő: úgy illik, hogy ő fáradjon el hozzánk és ne mi törekedjünk be a fővárosba az ő kedvéért. Egyébként is japán emberek ritkán szoktak megfordulni a községünkben és mindannyiszor bizonyos érdeklődésre tarthatnak számot, akárcsak a négy lábú csirkék vagy a hat lábú malacok.

Weisz Dávidék német nevelőnőjével, a szintén zsidó

eredetű Rótertűrm kisasszonnyal, francianyelvű meghívót küldtünk a japán úr Gellért-szállóbeli lakására. E meghívóban a nálunk lakó diákság — a Zaszlavikgyerekek, a Walter-fiúk meg a Csinom-testvérek — nevében előadásra hívtuk meg községünkbe, amelynek keretében a külföldi tudósnak hajlandók vagyunk bemutatni egy turáni ösgyűlést, miután tudjuk, hogy az Ázsiából származó tudóst az ilyen hazájabeli népszokások élénken érdeklik.

Nem csalódtunk. Gomyo doktor úr kijelentette, hogy szívesen jön közénk, mert turáni népjelenetekhez még nem volt szerencséje.

Fogadtatására ifjúságunk turáni népviseletben megjelent a vasútnál és a községünkbe érkező utasokat erős igazoltatás alá fogta, hogy a japán tudóst kézrekeríthesse. A fogadtatásnál egy kis incidens történt. Ifjúságunk a szomszéd faluból rokonlátogatásra érkező orthodox rabbit nézte japán fajhoz tartozónak, miután a tincset összetévesztette a farkoccsal — gondolván, hogy a japánok a kínaiakéhoz hasonló copfot viselnek — és erősen megéljenezte tisztelendő Grünstein Gal Askenás Naftali urat, míg a kopaszranyírott, szemüveges idegent a községünkbe tolakodó vigécnek vélvén, néhányszor főbekólintotta. Bemutatkozásnál derült ki a tévedés, amelynek helyreigazításaképen az orthodox zsidó pap kénytelen volt a Rózner-kocsmába menekülni.

A tudóst mindenáron Weiszék akarták vendégül látni és ludat vágtak erre az alkalomra. Fajvédelmi osztágunk ezt a hazaárulást megakadályozandó, előttevaló éjszaka az eresz alá akasztott hízott libát elko-bozta. Egyúttal kihirdette, hogy a japán tudósnak az emberiség egyetemes szeretetéről szóló előadására a zsidókat nem bocsátja be, mert megjelenésükkel azt a tévhitet ébreszthetik a tudósbán, hogy hazánkban a nemzeti és keresztény kurzusnak már beföllegzett, mert a zsidók mindenhová betolakodhatnak.

Tudósunk előadását lelkes éljenzéssel fogadtuk. Nagyön szépen, értelmesen, tudományos alapon fejtegette az emberiség egyetemes szeretetét, csak az a kár, hogy egy szót sem értettünk belőle, mert tudósunk hol japán, hol francia, hol angol nyelven beszélt. Igazán sajnálhatta, hogy nem tudott magyarul. Ekkor megkértük Weiszot, hogy tolmácsként engedje át rövid haszná-

latra a német nevelőnőjét, a Rótenturm kisasszonyt, aki tolmácsolása közben ilyen badarságokat mondott:

— A doktor úr azt mondja a fiatalságnak, hogy tanuljon, ne politizáljon és minden embert egyformán szeressen.

— A zsidókat is? — kérdeztük élénken.

— Nüná — felelt a kisasszony —, majd a zsidókat nem!

Erre kitört a vihar, vagyis megkezdődött a turáni ösgyűlés, amelynek szemléleténél a japán tudós cvikere eltört, mert a Zaszlavik-gyerekek botja odatévedt és a gyűlés lefolyását tudósunk már a szomszédos ház padláslyukából nézte végig. Diákságunk turáni erővel küzdött és csak a csendőrség erélyesebb föllépésére hagyta abba a turáni népszokások bemutatását.

A derék tudós nagyon örvendett a látványosság-nak, amelyet csekély zúzódások árán végignézhetett és az idő előrehaladott voltára való tekintettel sietve elhagyta a községünket.

Közoktatásügyünk állapotáról.

Iskolaszékünk érdemes elnöke, Wurst Zakariás úr, a húsvéti ünnepek alatt látogatást tett Lapistyák Vendel kefékötő tagtársunknál, ahol az ünnepeket zajosabb szóváltások közben, de mindvégig fesztelen jókedvvel ülték meg. Iskolaszéki elnökünk ünneplés közben levelet kapott a kedves feleségétől, amelynek olvasására egyik Lapistyák-gyereket kérte föl. Iskolaszéki elnökünk ugyanis egyáltalában nem ír és nem olvas, mert gyöngébb idegzetére való tekintettel már gyermekkorában fölmentették az iskolabajárás alól, nehogy a túlfejlett gyermeknek ez a fölösleges szellemi munka megártson. Ennek köszönhető, hogy iskolaszéki elnökünk egészségét nem ölte meg a betű és ma már másfél mászánál többet nyom.

A Lapistyák-gyerek a kezébe adott levelet olvasatlanul visszaadta az elnök úrnak.

— Hát mért nem olvasod el, kölyök?

— Elsősorban azért, mert a más levelét nem illik elolvasni.

— Te csacsi, hiszen én kérlek rá, hát bátran olvashatod.

— Még akkor sem olvashatom el bátran, mert én még félénken sem tudok olvasni.

— Hát hányadikba jársz?

— A negyedikbe, de még nem tudok olvasni.

— Szamár vagy!

— Magam is azt hiszem, de nemcsak egyedül vagyok az.

— Fogd be a szádat! Én tudnék olvasni, de már öreg vagyok és nem látom, nem ismerem a böjtöt. A mi gyerekkorunkban nem is ilyenek voltak azok.

E jellemző kis történet lejátszódása után vetődött föl az eszme, hogy nem volna-e helyes, ha tanügyi állapotaink megvizsgálására az iskolaszéket összehívnánk. Természetes, hogy ez egy kis nehézségbe ütközött, amennyiben az egész iskolaszékből csak Wurst bácsit ismertük, csupán az ő üléséről tudtunk — rendszeren a Rózner-kocsmában szokott ülésezni —, de az iskolaszéki tagok nevét csak levéltári kutatások nyomán tudtuk fölfedezni. Az illető tagok részben elhaltak, részben még élő állapotban sem volt tudomásuk arról, hogy ők községünk iskolaszékének tagjai volnának. A nemzeti újjászületés lázas pillanataiban senkinek sem jutott eszébe, hogy közoktatásügyünk megkívánja az ülésézt. Valóságos iskolaszékrekedésben szenvedtünk.

Wurst bácsi fáradságot és költséget nem kiméivé, sorra járta a még életben lévő iskolaszéki tagokat és ülésézésre hívta meg rendes helyére, ahol ez alkalommal meleg ételekről is gondoskodás történt. A zenét senki sem szolgáltatta, mert az egész ülésézés hivatalos, sőt komoly jelleget öltött.

A huzamosan tartó ülésézésen szóba kerültek többek között az iskolaszéki állapotok is, aminek keretében a következőket konstatálhattuk:

Egyik külterületi iskolánkban évek óta szünetel a tanítás, mert a tanító állandóan veszekedik az anyósával és mérgében nem tart előadást. Amíg az anyós vele lakik, ilyesmire nem is vállalkozik, mert annyira meggyűlölte a családi életet, hogy már a gyerekek látára elfutja a méreg és ingerült kedélyállapotban képtelen az oktatási teendők elvégzésére.

Elhatározott, hogy a tanító családi állapotának

a megváltoztatására fiskálist fogadunk és a tanítót idegeinek a lecsillapodására tartósan szabadságot adjuk.

A másik külterületi iskolánk tanerője hirtelen kopaszodásnak indult, ami annyira kihozta a sodrából, hogy nem képes a naponkénti tanítás végzésére.

Elhatározatott, hogy a tanerőnek hajnövesztő pomádékat és Én Csillag Anna-kenőcsöket rendelünk és az eredmény eléréséig a tanítást annyival is inkább beszüntetjük, mivel úgy sem volt.

Belterületi iskolák tanerői közül

egy az önkéntes tűzoltók dalkarát oktatja,

kettő fajvédelmi ügyekben társadalmi propagandát folytat és a destruktív lapok ellen agitál,

egy csupán selyemhernyótenyésztéssel foglalkozván, nem marad ideje az oktatásra,

egy női tanerő férjhez ment és pár év óta a lebetegedését várja,

kettőnek a körben oly fontos hivatása van, hogy az minden idejüket leköti egészen a nagy vakációig, amikor amúgy is szünetel a tanítás.

Elhatározatott, hogy mindezt tudomásul vesszük, annyival is inkább, mert iskolaszéki tagjaink az ülésézést megunták és a tekepályára léptek.

A fajelmélet.

Amikor a Nemzeti Tekekor faj védelmi bizottsága a fővárosi keresztény sajtóból értesült arról, hogy Méhely Lajos egyetemi tanár úr a Tündér-Mozgóban vetített képek segítségével a felnőttek részére rendkívül érdekes előadást tartott a fajföntartás köréből, a vigalmi bizottsággal rögtön érintkezésbe lépett és permanens ülésen, majd közös értekezleteken elhatározta, hogy még a nagyhét beállta előtt böjti mulatságot rendez a főtiszteendő úr engedelmével a Rózner-féle Bioskopban és arra a mindkét nembeli felnőtteket meghívja. Előadás után tánc.

Nevezett professzor úr előadásának megtartására községünkbe sietett. Az állomáson gyülekező egyetemi ifjak közül senki sem ismerte e kiváló tudóst és így kénytelenek voltunk az érkező utasokat igazolási eljárás alá fogni, amelynek segítségével sikerült hírneves

professzorunkat fölfedezni és ünnepélyes fogadtatás céljából a községházára szállítani.

A tudós községházunkon a közbámulat tárgya volt. Battancs-Tóth Miska bácsi, a községi esküdt, kijelentette, hogy ő még életében sohasem látott egyetemi professzort, csak a kalendáriumban, de azok se Méhely Lajosok voltak, engedje meg hát a professzor úr, hogy megtapogassa. A tanár úr megengedte, nem tudván, hogy Battancs-Tóth azelőtt marhakupec volt és tapogatására még a legöregebb hízott jószágok is borzalommal emlékeznek. Birkás Mátyás közgyámnak a professzor úr szemüvege tetszett meg és mindenáron el akarta cserélni a maga okuláréjával. Krefli polgártársunk pedig könyékig nyúlkaált a tanár úr fölöttőjének a zsebeiben és abból a maga pálinkásüvegét húzta elő és nagyot kortyolt belőle.

— Mit csinálsz, Krefli? — ordították rá.

— Komék, ez a tudományzomj! — magyarázta Krefli.

Tudósunk meglehetősen feszélyezetten érezte magát e hivatalos körben, ezért elvittük őt a nagy vendéglőbe, ahol Weisz Dávidék sörözgettek és már meglehetősen duhaj hangulatukban a söröskancsókkal a mestergerendát kopogtatták. Tudósunk föltette szemüvegét, elővette fajismerő tudományát és rövid tanulmányozás után kijelentette:

— Lássák, uraim, ez a magyar paraszt.

— Bocsánat, tudós úr, ezek a mi mészárosaink és marhakereskedőink. Egytől-egyig zsidók.

A tudós nem jött zavarba:

— Mindjárt gondoltam. Ezeket is Kossuth Lajos szabadította föl. Hej-haj!

— Tehát
minek tartja professzor úr Kossuth Lajost? A tudós úr feszelt! Valamit akart mondani. A bíró betapasztotta a száját és a fülébe súgta:

— Egy szót se, tanár úr! Akí itt Kossuth Lajost megsérti, azt rögtön viisszasértik, de bicskával.

Ilyen előzmények után a professzor úr arra az álláspontra helyezkedett, hogy legjobb volna, ha kedvetlen idő miatt az előadását máskorra halasztaná.

— Nem lehet! Amit egyszer kidoboltattunk, azt viisszadobolni nem szabad, mert akkor a közönség soha-

sem hinne a dobszónak. Ez a hivatalos tekintélyünk csődjét jelentené.

Így aztán a tudósunk az előadását mégis megkezdte a Rózner-féle bioszkóp tágas termében, amely a serdülő ifjúsággal színig megtelt. A tudományos előadás azzal kezdődött, hogy a zsidók a négerekkel vannak rokonságban és így fekete vér csörgedezik az ereikben.

— Mit szól ehhez, Dávid? — kérdezték Weisz mészárosról.

— Hát nem marha vér? — kíváncsiskodtak mások.

— Szent igaz, amit mond, hiszen a subickgyárosok is zsidók! — véleményezték más oldalról.

— Sej-haj, göndör a zsidó!

Az előadás megnevetette a publikumot, de az ifjúság türelmetlenkedni kezdett.

— Lássuk a képeket is! Mi nem szégyeljük, csak ki vele!

— Mutasson már egy kis fajföntartást! Magunk között vagyunk.

Tudósunk kijelentette, hogy képeket nem hozott. Erre kitört a botrány.

— Hát akkor mit pampog nekünk ilyen képtelenségeket? A zsidót tudjuk mi szidni professzor nélkül is. Próbálja a parasztot szidni, ha meri.

Tudósunk zavartan a mellékajton távozott fajelméleti előadásáról a Róznerék szobájába, míg az előadás további folytatásának a csendőrség vetett véget.

Nem maradhatunk el.

A Kaszinóban a főjegyző bosszúsan újságolta:

— Már megint lemaradtunk! Uraim, ez nem megy így tovább. Tessék letenni a kártyákat és tanácskozzunk.

— Mi történt? Mivel maradtunk le?

— Azzal, hogy Pest vármegye megint bizalmat szavazott a kormánynak.

— Hiszen mi is azt tettük a múlt héten.

— Jól van ám, de Pest vármegye ezen a héten is megcselekedte.

— És milyen alkalomból?

— Semilyen alkalomból. Egyszerűen azért, mert ráért, mert eszébe jutott, mert udvarias, jólnevelt vármegye. Amíg mi itt alszunk, addig ő mindnyájunkat lemarasztal és bizalmat szavaz. A bizalom azóta már ott is van a kormány elnök úr aktatáskájában. Uraim, cselekedjünk.

— Vagyis szavazzunk bizalmat?

— Nagyon természetes.

— De valamilyen formát csak találnunk kell erre is.

— Ez a legkönnyebb. Találgassunk csak. Például abból az alkalomból, hogy a Január meglehetősen enyhe és így községünk sokkal könnyebben viseli el a téli nyomorúságot, mint abban az időben, amikor liberális kormányok uralkodtak vagy a destruktív forradalom dühöngött. Községi képviselőtestületünk éppen ma győzött meg arról, hogy egy fok hideg sem volt, sőt a patikásék hőmérője két fok meleget mutatott. Mi ebben a kormány erős kezét látjuk és ebből az alkalomból bizalommal üdvözöljük.

— Hm... kissé furcsa.

— Miért volna furcsái Szoktunk mi a bizalomnyilvánításra más alapot találni! Egy természeti tünevény mindig alkalmas az ilyesmire. Maga a kormány is olyan tünevényes.

— Jó, jó, de ne felejtjük, hogy Decemberben a száraz hideg bekövetkezésében láttuk a kormány erős kezét. Egy kissé következetlenek lennénk.

— Hát nem leszünk. Van nekünk más alapunk is. A mezőőrök éppen most jelentik, hogy a nyomási földekről elhúzódtak a vadvizek.

— Csak úgy maguktól!

— Az Úristen csodálatos ereje folytán. Miután ez az állapot alapos reményt kelthet bennünk a jövő évi termés kedvező voltára, ebből az alkalomból nem mulaszthatjuk el, hogy a kormányt, amelynek mezőgazdasági politikája ilyen és olyan, bizalommal ne üdvözöljük.

— De ha egy kis esőt ad az Isten, a nyomási földek megint víz alá kerülnek.

— Az mellékes, mert a bizalmunk már ott lesz a lapokban, illetve a kormányelnök úr asztalán. Tessék

elhinni, nem árt az ilyesmi sem nekünk, sem a kormánynak.

— Elhiszem, de valami okosabbat találjunk ki a bizalomnyilvánításra. Utóvégre ne kapaszkodjunk mindig az időjárásba, amihez tulajdonképpen ennek a kormánynak semmi köze.

— Hát mi alapon gondolhatja bizalomnyilvánításra érdemesnek ezt a kormányt!

— No nézd, de furcsa! Hát mindig azon az alapon dicsérgessük, amit az Úristen produkál! Egyszer már a saját ténykedése alapján is meggratulálhatnánk.

— Barátom, ha maga arra vár, akkor mi folyton, de folyton lemaradtunk Pest vármegye mellett. A megyei urak nem sokat törnek a fejüket ilyesmiken. Elég nekik az is, ha a vármegye közgyűlési termében összehatalálkoznak és kezet fognak egymással. A következő félórában már biztosítják a kormányt a bizalmukról.

— Ha így is jó, akkor mi is megcselekedhetjük. íme, vagyunk itt vagy tizenketten. Miért ne szavazzunk bizalmat a kormánynak? Hogy miért? Törje rajta a fejét a minisztertanács. Mi nem érünk rá. A főjegyző úr oszt. Tessék vigyázni: egy pár zsidó van a kártyában.

A betű öl.

Már a Katalin-estélyen tartott pedagógiai szakértekezleten fölhívtuk a rendfőntartás céljából körünkben szórakozó főszolgabírósaági kiküldöttet arra a figyelemreméltó körülményre, hogy a betű öl és nagyon helyénvaló lenne, ha hivatalos intézkedés történnék arra, hogy községünk lakosai az ártalmas könyvek mérgétől le ne gyilkoltassanak.

A jelenlévő illetékes közeg figyelmeztetésünk megszívlelése után odanyilatkozott, hogy mindent el fog követni a községünkben lakó polgárok szellemi életének a fertőtlenítésére.

Ennek a hivatalos gondoskodásnak az eredményeképpen községi előjáráságunk rendeletet kapott arra, hogy a községünkben található szellemi termékek e célra alakítandó bizottság által fölülvizsgáltassanak és szükség esetén elkoboztassanak.

A bizottság tagjai lettek a községi állatorvos úr elnöklete alatt a rendőrőrmester, a csendőri kirendeltség egy tagja, a nyugalmazott kántortanítót helyettesítő harangozó, mert a kántor urnák a lába fája és Bogya Péter esküdt, mint írásszakértő.

A bizottság tagjai a Rózner-kocsmában már nyitás után megkezdték hivatalos működésüket. Rózner éppen olvasott.

— Mit olvas?

— Pénzt, — felelte a zsidó, aki németül olvasott.

A bizottság figyelmeztette Róznerre, hogy az olvasásnak ez a módja tilos és a jövőben a pénzt magyarul olvassa, mert különben elkobozzák. Majd a bizottság arról győződött meg, hogy a zsidó nem mér-e olyan mérget, amely — mint a betű — gyilkosa a léleknek. A stampedliket Róznernek kellett olvasni. Rózner jól olvasott. A padláson kutatást tartottak, amelynek eredményeképpen elkoboztatott:

A tavalyi kalendárium, mert az már lejárt.

A kontósok könyve, mert abban a községünk polgárai közül több tekintélyes alak szerepel, ez tehát tekintélyromboló mű.

Egy héberbetűs könyv, mert a fene érti.

Német képes újságok, olyan figurákkal, akik közt a mai politikai életünk egyetlen tagja sem szerepel, miután az újság a 70-es években jelent meg és így nem egyezik a mai kor szellemével.

Egy Jókai-regény, mert a címlapja elveszett és így nem tudhatja az ember, hogy miről szól.

Strogoff Mihály utazása, mert nem bizonyos, hogy az illetőnek volt-e rendes útlevele.

Baromfitenyésztés kézikönyve, mert több lapja hiányzik és így nem tudható, hogy a hiányzó lapok nem tartalmazznak-e állam- vagy társadalomellenes tendenciát.

A koldusgrófnő füzetes regény, mert a grófok egyáltalán nem koldusok.

A cigánykirály, szintén füzetes regény, mert nálunk a cigánykirályságnak propagandát csinálni nem szabad. Szabadkirályválasztók vagyunk, de még nem tartunk ott, hogy cigányt is megválasszunk.

Hat kiló régi újság, mert ennek átolvasása huzamosabb időt venne igénybe, különben is a községházán

fogytán van a gyűjtőpapír, de meg a padláson gyűlékony anyagokat tartani nem szabad.

Dél lett, amire a vizsgálóbizottság Róznernél elkészült. Mintán elkészült, a munkáját félbeszakította a déli harangszó, amely mindenkit családjá körébe szólított,

A bizottság működésének megkönnyítése céljából a község polgárait felszólították, hogy minden írást, könyvet és más efféle ártalmas portékákat saját jószántukból tüzeljenek föl.

Ősgyűlés.

A helybeli Turánszövetség programjában szerepel a közfogyasztásra szánt marhahúsárak fokozatos letörése mellett a lóhús fogyasztás kötelező behozatala. E program pont megvalósítása körül támadt harcok magát ő, Turánszövetség belső békéjét is megingatták és a helybeli mészárosokat arra készítették, hogy passzív rezisztenciával védekezzenek a kötelező lóhús fogyasztás behozatala ellen. A mészárosokat támogatni kezdte a közönségnek az a része is, amely még nem emelkedett föl a turáni eszmék magaslatáig és amely így téli időben konzervatív módon ragaszkodik a disznóhús fogyasztáshoz, avagy a baromfiak élvezését írta a zászlójára. Amikor pedig Weisz Dávid zsidó mészáros a kóserhús fogyasztó publikumot a turánizmus ellen hangolta azzal, hogy a kóserhús árát leszállította és a turántörzs táltosai részére a jóslás céljaira szükséges marhabelsőrészeket nem szállította ingyen, nyilvánvaló lett, hogy itt hatalmas harcok új fejezetei előtt állunk, amelyekben föl fog harsanni a túrán átok rettenetessége:

— Frász álljon a gyomrotokba!

A fölmerült ellentétek elsimítására, a véres lófarkok meghurcolásával ősgyűlést hívtunk össze a, Róznercokma nagytermében székelő anyasátor belsejébe, ahol Attila hun király őszünk hármaskoporsóját a törzs íjászaik kettős rendekben őrzik, miközben kopjavetésekkel, gerelydobálásokkal és lándzsatorrésekkel szorongatják a kezük ügyébe került zsidó familiát, arra kényszerítvén azt, hogy a számukra nyereg alatt libahúst pu-

hítsanak, hogy azt megvetésük jeléül csupán foghegyen fogyasztassák el.

Az ösgyűlés kezdetét tuloktülkökön eszközölt fuvások jelentették, majd száradt állati bőrok egymáshoz való verésével üzték el a falu csöndjét és az ösgyűlés előtt Róznerék két hizott libáját föláldozták, bemutatván azokat a Hadúrnak, aki a főtálos révén kinyilatkoztatta, hogy a libák árát nem kell Róznernek megfizetni, ha azokat a törzsfőnökök elfogyasztják.

Az ösgyűlésre sereglő turániak fegyveresen jelentek meg a sátorban. Fegyverük leginkább a füttykös néven ismert kultúrhistoriai harci eszköz vala, amelyet némelyek bicskákkal, vendégoldalakkal, löcsökkel és egyéb pogány eszközökkel egészítettek ki. A megérkezésükkor valamennyien kisüstön főtt áldozatot mutattak be a szellemeknek, majd egy közös edénybe cukrot és pálinkát csurgattak, azt meggyújtván, körül táncoltak amaz ismeretes pogány dal ütemeire:

„Kishatvanban, Nagyhatvanban füttyül a zsidó,
Bekiabál az ablakon, mi van eladó?”

Az áldozatok bemutatása után megkezdődött a gyűlés, amelyet Vodlupka Vencel nagyvezér, a legidősebb ősmagyar vezetett, nyugati művelteket is megszegyenítő pedantériával. (Félóráig beszélt, kurtaszerű pipájával a szájában és úgy köpött, hogy a pipát sohasem vette ki a szájából.) Fölhívta a turániakat, hogy tartsanak össze, hogy a zsidók éket ne verjenek közéjük és a lóhúskérdésben foglaljanak el megegyező álláspontot: a turáni legyen hive a lóhús fogyasztásnak, de a fogyasztást bizza a zsidókra, akik köteleztessenek arra, hogy kóserhúsaikat, hizlalt aprójószágait elfogyasztás előtt tartoznak a turáni lóhúsra becsereálni.

A zsidóiknak ez nem tetszett; s többen ellentmondtak, amire kitört az általános huj-huj! A harc a késő esti órákig tartott. A sátorban maradt botokat, bicskákat, füleket a csendőrségre szállították, ahol igazolt tulajdonosaik átvehetik.

A turáni átok megfogta a magyart: a sátorban a zsidók helyett egymást verték össze. Az ösgyűlés folytatását a legközelebbi vasárnapra halasztották, amikor a gyűlés résztvevői remélhetően elhagyhatják az ágyat.

Ötórai tea kaszinónkban.

Az ötórai teázás akkor született meg, amikor hajnali fél ötkor ködös, hideg időben a Rózner-kocsma ajtaján hiába zörgettünk az ötórai teáért, mert a kehes zsidó saját lelkiismeretétől félvén, nem akart ajtót nyitni társaságunk előtt és így fajvédelmi osztályunk fontos tanácskozásait kénytelen volt abbahagyni.

Az első és várakozáson fölül sikerült ötórai teázásunkat megelőzően a Kaszinónk összes termeiben farsangi mulatságot rendeztünk álarcosbállal, amelynek keretében Budavári László arcképének leleplezési ünnepélye is lezajlott. Akép republikánus maszkban ábrázolja Budavárit, amint egyik kezével forradalmi ódát ír, a másikkal pedig a barrikádokra lép. E tréfás máskára nagyon tetszett a publikumnak, amely rögtön megértette, hogy itt csupán ártatlan farsangi tréffalközásról van szó, mert hiszen senki sem gondolhat másra, amikor a forradalom és Budavári az ötletes vásznan így összetalálkozik.

A leleplezést követő táncmulatság a késő hajnali órákba nyúlt, amikor is a rendezőbizottság tagjai ötöt

kongattak a zsidók fején annak jelzésére, hogy a nagyivóban megkezdődik az ötórai teázás, amelyhez, a rumot a helybeli izraelita jótékony nőegylet szolgáltatja ama bírság fejében, amelyet az antiszemita mozgalmaktól való tartózkodás miatt igazságügyi osztályunk rárótt.

Az ötödik csésze teánál Sauerwein Szigfrid tűzoltófőparancsnokunk emelkedett volna szólásra, de az idő előrehaladottságára való tekintettel, ülve mondta el kupaavatóját:

— Véreim! A zsidók gazmerényletet követtek el el-

lenünk: a rum nem az, mint aminőt vártunk. Ez a rum nem oltja el a mi szomjúságunk tüzét, mert ez nem több 45—50 fokosnál. Én már az ötödik csészét iszom és még mindig tudom, hogy mit beszélek.

— Gyalázat! Le a zsidókkal!

— Éppen ezért erről a helyről, ebből a felelősségteljes állásomból határozottan kijelenthetem, hogy ha a kormány nem tesz semmit a zsidók kiirtására, akkor én leszek az első, aki a rendelkezésemre álló erővel megszállom Budapestet és ezt a kormányt vízipuskával kilövtem a helyéről a saját zenekarunk zenebonájá mellett, mert, uraim, betelt a mérték, csordultig a pohár!

Falrengető taps tört ki, több csésze tört el és néhány zsidó koponya tört be, amikor a publikum, mint egy ember állt föl az asztalra és úgy fogadkozott:

— Megadjuk! Megadjuk a kormánynak! Szét kell vízipuskázni ezt a gyanús társaságot! Huncut, aki nem issza!

A tizedik csészénél a Turul-fénymázgyár jelenlevő osztályvezetője fényes beszédben mutatott rá arra, hogy a zsidó nőegylet rumjában több a víz, mint a rum és hogy ez árulás a nemzet józansága, bölcs önmérséklete ellen, amely példás megtorlást követel. A kiürült rumoshordót megvetésünk jeléül utasítsuk vissza a zsidó nőegylet elnöknőjének az ablakán és küldjünk a kormánynak demarsot, hogy adja át a helyét a helybeli Kaszinónak, mert ellenkező esetben Budapesten olyan ramazurit csinálunk, hogy kő kövön, zsidó zsidón nem marad.

Csészek és kanalak emelkedtek a levegőbe. A pillanatot történelmi volt.

A tizenötödik csészénél történt az árulás bejelentése:

— Elfogyott a rum!

A fölháborodás zúgó zivatarjába fulladtak e szavak. Többen sírva borultak az asztalra. Mások esküvel fogadkoztak, hogy ezt a gálád merényletet véres boszszuval torolják meg. Általános volt a vélemény, hogy ilyenek után a kormány nem maradhat a helyén és ütött a cselekvés órája: ígyunk kisüstit. Az ötórai tea a déli órákban ért véget.

Műkedvelői előadás.

Amikor a helybeli iparosifjúság műkedvelőgárdája a „Piros bugyelláris” színrehozatalán fáradozott. Körünk fajvédelmi bizottságában már fölvetődött az a kérdés, hogy nemzeti szempontból helyes-e ez? Nincs-e e darab színrehozatalának olyan tendenciája, amely homlokegyenest ellenkezik a nemzeti és keresztény eszmével és amely alkalmas arra, hogy községünkben a társadalmi ellentéteket fölizzgassa?

A bizottság cenzúra-osztálya úgy találta, hogy már maga a darab címe sem alkalmas arra, hogy azt a mai időben szóltanul elfogadhatnánk... Mért piros vagyis vörös az a bugyelláris? Mért kell a vörös rémuralom rettenetes emlékét ilyesmikkel fölidézni, amikor arra éppen magának az iparosifjúságnak nincs semmi szüksége, sőt ilyesmivel csak felkeltheti az alvó szenvedélyeket. Ha a fővárosban betiltják a „Vörös talár”-t, helyes-e, ha ugyanakkor a jámbor vidéken előráncigálják a „Piros bugyelláris”-t? Avagy nem találna-e az iparosifjúság — ha keresne — igazi keresztény szellemű és hazafias darabokat a Szerafini Blanka főtisztelendő úr válogatott színpadi műveiben is, amiknek előadásával szolgálatot tenne az uralkodó szellemnek, a mai irányzatnak? Mért kell holmi destruktív szellemű „Piros bugyelláris”-okkal izgatni a tömegszendélyt?

Bizottságunk figyelmeztette a műkedvelőgárdát, hogy a „Piros bugyelláris”-t vegye le műsoráról és helyette tanulja be főtisztelendő Szerafini Blanka úr pásztorjátékait.

A figyelmeztetés nem használt. Az ifjak arra hivatkoztak, hogy nekik a „Piros bugyelláris” előadására főszolgabírói engedélyük van és tudomásuk szerint a járásban a főszolgabíró parancsol, nem a fajvédelmi osztály.

Már ebből a válaszból is látható, hogy iparosifjaink milyen félrevezetettek és mennyire nem ismerik a mostani polgári társadalom berendezkedését. Minden baj az ifjak e félrevezettségéből származott.

Fajvédelmi osztályunk ugyanis elhatározta, hogy magasabb szempontokból érvényt szerez az elmaradt főszolgabírói betiltásnak és ha kell, a mások vére árán is megakadályozza a destruktív fércmű színrehozata-

lát, annál is inkább, mert a szereplők között zsidók is vannak, márpedig köztudomású, hogy a mai időben a zsidók a nyilvánosság előtt, az élet színpadán sem szerepelhetnek. Tekintetbe veendő még az is, hogy a szereplők összeválogatásánál a rendezőbizottság a numerus clausus-t nem tartotta be, tehát vétett a főnálló rend ellen, ami (megtorlatlanul nem mariadhat,

E fontos körülmények mérlegelésiére készítette faj védelmi bizottságunkat arra, hogy a „Piros bugyelláris” színnehozatalát nemzeti, társadalmi és vallási érdekből megakadályozza a rendelkezésére álló erőkkel.

A rendelkezésére álló erőket bizottságunk a hetipiacon fogadta föl a saját költségén, amit majd Weisz, a zsidó mészáros tartozik megfizetni. A tartaléksereget a környék kisgazdalegényeiből toborozta, akik a hazafias célra való tekintettel, ingyen és spontán lelkesedéssel vállalkoztak arra, hogy botjaikkal szétütnek a zsidók között.

A nagyvendéglőben levő színpad bejáratát, valamint az odavezető utcákat az előadás megkezdése előtt kirendelt őrszeink elállták. A színházba igyekvőknek csak utcai közelharcok és kézitusák után sikerült helyüket elfoglalni, miután a színházból kitört destruktív elemek gárdája előretolt csapatainkat félórás harc után visszavetette és Gregorieverics Zvetozár főtáltosunkat, az Árpád-sátor alturulját fölgombolyította.

Az előadás kissé izgalmas, illetve nyomott hangulatban kezdődött meg. (Az ablakokat és oldalajtókat embereink ugyanis benyomták.) A nézőtérén elhelyezett ellenvélemény fölharsant:

— Le a „Piros bugyelláris”-sal! Halljuk a „Sárga csikó”-t!

A destruktívoknak ez nem használt. Ugyanezért Hochmetz Kanaszter, sátorunk főigrice, a baloldali páholyok egyikében mozsárágyuval lelőtte a nagy lámpát. Ez volt a jel arra, hogy embereink a primadonna lábászárába apró seréttel lövöldözzenek. Pergőtűz keletkezett, mert a primadonna csizmáján a serétek nem tudtak áthatolni. A primadonna Weisz Rózsi volt, a mészáros lánya. Weisz elordította magát:

— Gazemberek, ne bántsátok a csizmáimat!

A szűrőkést előrántotta. Persze, egy zsidótól minden kitelik. Embereink egy pillanat alatt a külső vé-

delmi állásokat foglalták el és elhatározták, hogy Weisz talion életveszedelmes fenyegetés miatt megteszik a föl-jelentést.

A bizottságunk ellen itt-ott elhangzó vádak nem alaposak, hiszen előadás után a színház le sem égett.

A hőhullám.

Amikor az amerikai hőhullám közeledtének a hire községünkbe érkezett, mondhatni, hogy minket nem talált készületlenül, mert Körünk időjáráselőkészítő bizottsága akkoriban csaknem naponta ülésezett, hogy gazdaközönségünk hangulatát az őszi vetések idejére a konmány politikáját illetően előkészítse.

A hőhullám népszerű ismertetését Bunkó Valér községi mértékitelesítőre bíztuk, aki e tárgyban a rendelkezésére álló eszközök segítségével különböző méréseket eszközölt a Rózner-kocsmá összes helyiségeiben, hogy tudományos előadásához szükséges adatait szaporíthassa. A hőhullám magassági, szélességi és hosszúsági méreteit a tenger színéhez alkalmazván, kénytelen volt tudományos kutatásai érdekében a pincébe húzódni, ami ellen mindössze Rózner próbált tiltakozni, de őt hazafiatlan magatartással vádolván meg, idejekorán engedékenységre bírtuk azzal az ígéretünkkel, hogy a tudományos kutatás közben fölmerült károkért az erkölcsi felelősséget Körünk időjáráselőkészítő bizottsága viseli.

Bunkó Valér tudományos kutatása közben meglepő fölfedezésére bukkant, amely sikerében messze túlhaladja az Einstein-féle relativitás-elméletet és magát Einsteint is gyanús színben tünteti föl. Nevezetesen arról van szó, hogy a hőhullámok időnkénti keletkezései a zsidók okozzák és így a hőhullámok-okozta károkért a zsidók a felelősek.

A Bunkó-elmélet alaposságát már a Biblia is támogatja és éppen ezért ezt az elméletet bátran besorozhatjuk a legújabb keletkezett keresztény és nemzeti alapon álló elméletek közé. Nevezetesen Józsuá nevű zsidó népvezér, agitátor, illetve népbiztos volt az, aki a napot megállította és így befolyást gyakorolt már akkor is a

hőhullámok mikéntjére és az időszámításban valóságos csalást követett el, inert a napnak 24 óráját önkényűen megtoldotta. Nagyon valószínű, hogy a zsidók e tudományukat a jelen korban is fölhasználják a Nap nevű égitesttel szemben és anrak melegét akként fokozzák, hogy abból maguknak jogosulatlan anyagi hasznot biztosíthassanak.

Hogyan? Hát a legegyszerűbben úgy, hogy a hőhullám tikkasztó erejétől elernyedtt nemzetek vérért kiszívják és az így elgyöngült nemzeti ellenállást a maguk destruktív céljaik érdekében lelkiismeretlenül kihasználják. A hőhullám a zsidók üzérkedési lehetőségét előmozdítja: több sört, több jeget, több fagyaltot, több fürdőjegyet adnak el és a hőségtől elernyedtt kereszténységet könnyebben kizsákmányolják. Valószínű, hogy az amerikai zsidók Magyarországon élő hitsorsosaik érdekében eresztgetik hozzánk a hőhullámokat.

Mértékhiitelesítőnk tudományos fölfedezése óriási izgalmat keltett községünkben és a közvélemény egyhangúan azt követelte, hogy a hőhullám megérkezésekor fogyasztott frissítő ételek és italok árát a zsidó hitközség térítse meg.

És a hőhullám csakugyan megérkezett. Óriási elkeseredés tört ki erre a zsidók ellen. A népharagot leesapolás végett a kocsmák hűvösén gyűjtötték össze, ahol közösen védekezünk a zsidók legújabb merénylete ellen.

E védekezésének köszönhető, hogy a hőhullám áldozatot nem kívánt községünk lakosaitól, mindössze mi (követeljük a zsidó hitközségtől, hogy a Bunkó-féle elmélet alapján a védekezési költségeket térítse meg. Az egyezkedési kísérleteik sikertelensége esetén a zsidókra meleg napok következnek.

Szentistvánnapi versenyek.

Községünk társadalmi életében úgyszólván nélkülözhetetlen valami a Szentistvánnapi versenyek megtartása, amik nem csupán hagyományos voltaknál, hanem népszerűségüknél fogva is a legnagyobb érdeklődésre tartanak számot.

Eddigelé lóversenyt nem sikerült tartanunk, mert

nálunk úgy az istállótulajdonosokat, mint a versenylovaikat teljesen leköti a mezei munka és a trágyaborlás. Azok az emberek pedig, akik a lóspört iránt nálunk élénkebb érdeklődést tanúsítanak, közöttük a cigánykupecsek is, ilyenkor a nyári vásárokat járják. Segédjegyzőnk pediglen, aki a lóverseny szenvedélyes híve, ilyenkor a fővárosba utazik, hogy a Szentistván-díj esélyeit a korlátokon kívül figyelje és tapasztalatairól az Úri Kaszinóban beszámolhasson.

Ilyen körülmények között kénytelenek vagyunk a lóversenytől eltekinteni, ámde nem mulaszthatjuk el, hogy a Szent István napján szokásos tekeverseny intelligenciánk élénk érdeklődése közben meg ne tartsuk.

Köztudomású ugyanis, hogy az ez alkalommal kitűzött díjak a legértékesebbek és a tekesport híveit nemes versenyre sarkalják. Ilyenek ugyanis:

A keresztény úrnők díja: Két kiló tisztított vesepecsenye, Weisz Dávid ajándékozásából, jegelve, egész marhavelővel és félkiló kóservágású felsálszelettel.

Őstermelők díja: Egy kiló búzaliszt az idei termésből, teljesen ingyen, beleértve még a zacskót is, utólagos ráfizetések nélkül, a helybeli kisgazdák közös ajándékozásából.

A fajvédők díja: Teljesen új gumibot és egy használatlan boxer, aminek az árát a szerencsés nyerő tartozik kifizetni az egyesület pénztáránál, a megszabott illetékekkel.

Az Úri Kaszinó díja: Saját könyvtárából egy fölívágtatlan könyv, minden ellenszolgáltatás nélkül.

Az ébredők díja: Egy utalvány, amelyet a zsidó hitközség tartozik beváltani végrehajtás terhe mellett, nyolc napon belül gyógyuló sérülésekkel.

Ismeretlen tettesek díja: Két üveg palackos bor, a Rózner-vendéglő pincéjéből.

A helybeli Hitelbank díja: Lepecsételt boríték, amit a nyerő tartozik visszautasítani az esetben, ha olyan bolond volna, hogy nem tartaná meg.

Képviselők díja: Egy ígéret, amelynek beváltására esetleg még sor kerülhetne.

Nagyon természetes, hogy a kitűzött díjakért folyó nemes verseny egytől-egyig sorompóba szólítja közsé-

günk szépért és jóért rajongó publikumát és éppen ezért kénytelenek voltunk a numerus clausust életbeléptetni, hogy e téren is biztosítsuk a keresztény faj fölényét. Nevezetesen:

A versenyből teljesen kizártuk azokat, akik köz-tudomásunk szerint nem keresztények;

továbbá azokat, akik a forradalmak alatti magatar-tásuk miatt az igazolóéljárás során nem bizonyították, hogy kényszerből cselekedtek;

valamint azokat, akik ellenzéki pártokhoz tartoz-ván, destruktív magatartásukkal veszélyeztetik a külföldi kölcsön sikerét;

legvégül mindenkít, akit a versenybíróság ki-zárásra alkalmasnak ítél.

A tekeversennyel egyidőben a Rózner-vendéglőben játékonycélú kártyaversenyek indulnak meg, amelyek-nek jövedelmét a verseny körül fölmerült költségek fő-dőzésére fordítják.

Megnyitottuk a tanévet.

Iskolaszékünk érdemes elnökének a napok folyto-nos rövidülése folytán eszébe ötlött, hogy már szeptem-ber van, amit több szemtanún kívül a kalendárium is megerősített. Ennek következtében elhatározta, hogy az iskolaszék tagjait egy társasvacsora keretében ülésre hívja össze, hogy a kezdődő iskolaévet ünnepe-lyesen megnyitottnak nyilvánítsák.

A múlt vasárnap zajlott le az iskolaév ünnepélyes megnyitása a Rózner-vendéglő összes termeiben az első cigányzenekar közreműködése és Csipcsák Lujza kisasz-szonynak, mint okleveles tanerőnek a bemutatkozásá-val. új tanerőnk az iskolaszék fölhívására szóló táncok-at mutatott be a legnagyobb meglepedés mellett A kisaszsony hozzánk-költözése folytán intelligenciánk számbeli és erkölcsi megerősödést nyert, mert Lujza kisaszsony egyike ama bájos jelenségeknek, akik hi-vatva vannak arra, hogy nemzeti és keresztény ifjúsá-gunkat szórakoztassák és neveljék.

Ezen a feledhetetlen emlékü ülésen többek között szóba került az is, hogy lassanként itt lősz az ideje an-

nak, hogy iskoláinkban a tanítás megkezdéséről gondoskodás történjék.

Iskolaszéki gondnokunk értelmes előadása szerint a tanköteles analfabéták száma örvendetes szaporodásnak indult, ami arról tanúskodik, hogy tanításra és nevelésre szoruló anyag bőven akad a községünkben és e tekintetben nem szorulunk behozatalra. Tanerőink e téren mindent elkövettek, amit csak tudtak és így nem lehet őket mulasztással vádolni.

Sőt tekintetbe kell vennünk azt, hogy úgy a férfi-, mint a női tanerők az utóbbi években végzett társadalomátalakító munkálatok buzgó végzése következtében annyira kimerültek, hogy az iskolákban a tanítás hamaros megkezdéséről szó sem lehet, mert kimerült tanerőinknek szükséges egy kis pihenés. Csak egy pillantást vessünk arra a kultúrmunkára, amit tanerőink végeznek, akkor teljesen indokoltnak találjuk az iskolai év ünnepélyes megnyitása után a tényleges oktatás elhalasztását.

Igazgatótanítónk a helybeli régészeti társulat megbízásából az apósa tanyáján kutatásokat végez és a társulat jubiláris ünnepélyére birkákat tenyészt, hogy e kulturális ünnepség fényét emelje.

Egyik férfitanerőnk vidéki toborzó körúton van, ahonnan a rendőri jelentés szerint még nem érkezett vissza, bár több ízben keresték Budapestről is. Hazafias működése annyira lefoglalta, hogy egyelőre 11011 01' 11 osztálya apróságaival foglalkozni és így szabadságának meghosszabbításáról kellett gondoskodnunk, mert a haza minden előtt!

Egy másik férfitanerőnk műkedvelő előadások rendezését vállalta magára intelligenciánk szórakoztatása és a népies elem nevelése céljából. Ez a kulturális munka nem enged időt arra, hogy osztálya vezetésével bibelődjék, mert a népoktatást nem hanyagolhatjuk el a kicsinyek kedvéért.

Egy harmadik férfitanerőnk az önkéntes tűzoltók őszi multságainak a rendezésére szabadságot kért és miután a köznek fontos érdeke, hogy derék tűzoltóink között a testületi szellem ápoltság, az ő munkaerejét analfabéták oktatására nem pazarolhatjuk.

Női tanerőnket teljesen leköti még a Kisasszony-napjára esedékes nőegyleti multság előkészítése, hogy

e kiváló érdekességű kultúrestély úgy erkölcsi, mint anyagi tekintetben pompásan sikerüljön.

Szóval, valamennyi tanerőnk szakadatlan hazafias és kultúr munkája egyelőre nem enged időt arra, hogy iskoláinkban a tanítások a karácsonyi vakáció előtt megkezdődjenek. Mindamellet a tar évet ünnepély e-lyesen megnyitottnak nyilvánítottuk és ez alkalommal gróf Klebersburg kultuszminiszter urat táviratban üdvözlöttük a Weisz költségén.

Az üdvözlő táviratot reggelig tartó tánc követte.

Átvesszük a kormányt

A helybeli fajvédők pártja az általános politikai helyzetre való tekintettel nagygyűlést hirdetett a Rózner-vendéglő kisszobájába, ahol a nyilvánosság kizárásával a kormányzás átvételének a módozatait beszélte meg a Kriszprniczky-fiúk, a Cseszták-gyerekek és a Trambulics-testvérek bevonásával, miután Friedrich bég fővárosi Török-Magyar Áruházától fölszólítást kapott, hogy minden eshetőségre legyen készen és a haláltól se riadjon vissza.

Politikai félreértés következtében a Trambulics-testvérek ezt úgy értelmezték, hogy a zsidó ünnepek alatt agyon kell verni a helybeli izraelitákat és ecélből megjelentek a községi előljáráson, fölszólítván a hivatalos közegeket, hogy rendeljék ki a közmunkaerőt, úgy a zsinagóga, mint a Weisz Dávid mézárszékének az aláaknázására.

Az előljáráson e kérés teljesítését a szokásos hivatali lassúsággal és ennek folytán a Trambulics-testvérek a magyar faj megvédése érdekében maguk akarták kezükbe venni, amikor köztük és Weisz Dávid legényei között nézeteltérés támadt, aminek következtében a Trambulics-testvérek orvosi látéletet vétettek föl és ezt a fajvédők nagygyűlésének a határozatából kifolyóan úgy Kemál basának, mint a kecskeméti nagyvezirnek további intézkedés végett bemutatják.

A fajvédők nagygyűlésén egyébként szöbakerült a zsidóknak ez az újabb gaz merénylete, azzal kapcsolatban, hogy megállapítja a kapcsolatot Bethlen István és

Weisz Dávid politikája között és fölhívja az ország-minden fegyverforgató polgárát arra, hogy ennek a nemzetromboló uralomnak záros határidőn belül vessen véget.

Ugyanekkor megállapodások történtek a kormányzás átvételére is.

A Trambulics-testvérek, mint olyanok, akik harc-készségüknek dicséretreméltó tanújelét adták, abban a hadseregben nyernek elhelyezést, amely a zsidókon bosszút álland az orvosi láttelellettel igazolt nemzeti sérelmekért és amely gondoskodik arról, hogy az utódállamok destruktívjaitól kulturális célokra elkobzandó vagyion és ingóság egymás között igazságosan fölösszassék.

A Kriszprniczky-fiúk, akiket eddig a középutas politika igazságszolgáltatása azért üldözött, mert nem jártak volna egyenes utón, az új igazságügyminisztériumban helyezendők el, mint a börtönügyi reform előadói, miután e téren nyert személyes tapasztalataikat a közjóra érvényesíthetik.

A Kánya-gyerekek a kormányzás átvételekor hajlandók a pénzügyminisztériumban elhelyezkedni, miután a valuták ismerete, a csempészkedés, a vámok eltitolása körül szerzett ismereteiket a magyar faj védelmére fordíthatják.

A nagygyűlés egyúttal fölszólítja központi intézőit, hogy a hatalom átvételét kedvezőtlen idő esetén se hallassák máskorra, mert a sürgősséget a helyi viszonyok is indokoltá teszik, miután a zsidó újév napján történt ablakbeverések miatt Weisz Dávid a Kánya-gyerekeket személyes inzultussal fenyegette meg és ennek folytán derék fajvédőink a padlásról nem mernek a tettek mezejére lépni.

Több tárgy nem lévén.

Hol nyilatkozzék?

Pelenpáty Mátyás világhírű politikus, hazánk: nagy fia, a fővárosi sajtóban megjelent intervjújában a következőket mondta:

— Az általános politikai helyzetről óhajtok legközelebb nyilatkozni. Az angol politikusok szokását köve-

tem, amikor neun a fővárosban, nem a parlamentben nyilatkozom, hanem elmegyek vidékre, teszem föl egy kis kocsmába, ahová egész sereg képviselő és újságíró követni fog és egy birkapaprikásos vacsora keretében kifejteim nézeteimet úgy a bel-, mint a külpolitikai kérdésekben.

Körünk bel- és külpolitikai osztálya Pelenpáty Mátyás hazánkfíának e nyilatkozata folytán akcióba kezdett, hogy nagy politikusunk nyilatkozatának megtételére a községünkben levő Rózner-kocsmát válassza, ahol hideg és meleg ételek, valamint sajáttermésű borok korlátlan mennyiségben állanak az érkező kapacitások rendelkezésére.

Az akció megkezdése élénk eszmecserére adott alkalmat helybeli politikusainknak. Nevezetesen:

Pátyenputty Dániel, Körünk borgazdája, úgy találta, hogy a Rózner-kocsmá borai nem alkalmasak arra, hogy Pelenpáty Mátyás azok mellett fejtse ki politikai nézeteit és nyilatkozzék a külföld számára is, miután Rózner a borait nem kezeli oly módon, ahogyan azt a mai politikai helyzet megköveteli. Most, amikor eljött az ideje annak, hogy végre tiszta bort öntsünk a pohárba, lehetetlen, hogy a Rózner-kocsmá megfeleljen és (különben is Rózner zsidó és Pelenpáty Mátyás hazánkfíának; intranzigens (keresztény politikájára homályt vetne, ha nyilatkozatának megtételére zsidó helyiséget használna.

Pátyenputty Dániel kartársunk ebbeli aiézetét sokan osztották és így nem sokat használt az Októbrista Weisz Dávid ama érvelése, hogy ia birkapaprikást sajátkezűleg készíti el, annyival is inkább, mert Weisz a költségek fődözéséről nem nyilatkozott és föltehető ekképen, hogy destruktív érzelmei arra késztetnék, hogy a paprikásba mérget keverjen.

Többen azt ajánlották, hogy a politikai nyilatkozat megtételére legjobb volna a vásártérnek a mázsaház előtti térsége, ahol az elhangzott nyilatkozatot mindjárt mérlegelni is lehetne, miután a marhamérleget mostanában javította meg Pelikán kovácsi tagtársunk.

Mások azt az eszmét vetették föl, hogy nem volna-e helyes, ha Pelenpáty hazánkfíának súlyos nyilatkozatai a csordajáráson hangzanának el, miután ennek nagy és szabad területe elégségesnek mutatkoznék a vendégek és a nagyközönség befogadására.

Kiváló népszerűségnek örvend az az eszme is, bogy Pelenpáty politikai vezérünk annak a híres fának a tetejében nyilatkozzék, amelyre a negyvenes években több futóbetyárt fölakasztottak és amely időtlen-időkiig hirdeti a mindenkori jogrendet és konszolidációt.

A vélemények ennek ellenére is nagyon megoszlók, miután a helybeliek közül legtöbben a kocsmához és a birkapaprikáshoz annyira ragaszkodnak, hogy a Rózner-kocsmá elajtése esetén kénytelenek volnának a fontos és érdekes politikai nyilatkozatok meghallgatásáról lemondani.

Körünk bel- és külpolitikai osztálya Weisz Dávidák költségére küldöttséget meneszt hazánk nagy fiához, hogy községünk hangulatáról tájékoztassa. A küldöttség visszaérkeztéig a záróórakat meghosszabbítottuk.

Vallásgyalázás.

Körünk vallásvédelmi osztálya éjféli ülésén elhatározta, hogy a zsidók Hosszúnapján meglepő razziákat tart arra vonatkozóan, hogy a még mindig nálunk tartózkodó zsidók nem hágják-e át hitfelekezetük törvényét, megtartják-e a bűjtöt, nem játsszák-e ki Mózes idevonatkozó paragrafusait, vagyis nem csalják-e meg a nemzeti és keresztény közvéleményt annak elültetésével, hogy ők huszonnégy órán át koplalnak, holott titokban esznek, isznak, üzleteket kötnek és pénzt fogadnak el.

A vallásvédelmi osztály razziáinak a zsidó fajra nézve szégyenletes eredménye lett. Lapistryak Vendel hazánkfia a Hosszúnap délelőttjén beállított a védelmi osztály megbízásából Weisz Dávid házához azzal, hogy a neki átnyújtott tízezerkoronásból a harmadévi húskontóját valorizálás nélkül fogja ki. Weisz lépre ment. Ahelyett, hogy a pénzt . szent ünnepére való hivatkozással visszautasította volna és Lapistryak hazánkfiát kidobta volna a lakásából, a pénzt elfogadta és alig adott belőle vissza valamit, holott mindössze háromnegy kiló hús árának a kifizetéséről volt szó.

A vallási törvényeknek e vakmerő és valorizált szemtelenséggel való megsértése arra kényszerítette

védelmi osztályunkat, hogy Weisz ellen a legnagyobb eréllyel lépjen föl és akadályozza meg őt a vallása parancsainak szándékosan történő megsértésében akkor, amikor Hosszúnappkor beül a Róznerbe sertéskara jókat zabálni. E célra választmányunk az Árpád-sátortáborból kirendelt kopjajető osztagát a Rózner összes asztalainak a megszállására kivezényelte.

Előőrseink déli harangszókor jelentették, hogy Weisz gyanútlanul közeleg a Rózner felé és gyomorkorgása már messziről elárulja, hogy éhes is, szomjas is. Embereinket csatarendbe állítottuk. A kocsmajától a belépni akaró Weisz előtt eltorlaszoltuk.

— Állj! Ki vagy! — kérdezte belülről a sátorszer-nagy a meglepett Weisztól, aki még kint állott.

— Éhes ember, aki szomjazik — felelt a Weisz.

— Éhes és szomjas lehetsz, de ember nem vagy, mert zsidó vagy — válaszolt szellemesen a sátorszer-nagy.

— Te sem vagy ember, hanem marha vagy, akit mindjárt letaglózok — gorombáskodott Weisz, az illetudatlan zsidó.

— Ezt az engesztelődés napján mondod, te, aki meg-akarod szegni Mózes törvényeit és zabálni, vedelni akarsz? Lásd, milyen sok gonoszság lakik benned. Mi keresztényi türelemmel elnézzük a te bűneidet, ha ezért két hordó sört fizetsz nekünk vallásvédelmi tisztünk teljesítéséért.

— Eresszete be, majd odabent megalkuszunk.

— Hosszúnapon nem szabad neked alkudnod, mert megsérted a vallásod törvényét.

— Alkuvás nélkül fizetek egy-egy korsóval.

— Maga a belépti díj legyen két-két korsó.

— Hát ti alkudtok?

— Mi nem vagyunk zsidók. A mi vallásunk törvénye ezt megengedi.

— Be az enyém tiltja, hogy két-két korsóval fizessek. Hát kell egy-egy vagy elmegyek és megtartom a börtöt.

E szemtelen hangú fenyegetés az osztag parancsnokságát arra bírta, hogy Dávidot beengedje ugyan, vele a belépti díjat lefizettesse, de mindenáron megakadályozza a vallás parancsainak a megszegésében, nehogy a példa a keresztény társadalomra buzditóan hatván, azt megmételje.

Már maga az tény, hogy Weisz az osztagal kocintott és fizetett, amikor ígérétét beváltotta, nyílt megszegése volt a törvénynek. Ezt a szemérmetlen vallásértést Weisz még azzal tetézte, hogy ebédet rendelt a saját számára, mintha kivüle más nem is lett volna a kocsmában. Keresztény ifjúságunkat e kihívó zsidó szemtelensége annyira fölingerelte, hogy kopját rántottak és Weisz zsidót a nyilvános helyiség azonnali elhagyására szólították föl. Weisz ebéd nélkül nem alkart távozni. Még akkor sem ment, mikor a számára kihozott porciókat fiatalságunk nyomban elkobozta és közhasználatra bocsátotta. Ilyen a zsidó.

Az ebből származott nézeteltérések kapcsán történt az, hogy Weisz előbb a kopját, majd a kopjavetőket kidobta a kocsmából és zsidó arroganciával megebédelt.

Weisz ellen vallásgyalázás címén eljárás indult meg, valamint azok ellen a zsidó családok ellen is, amelyeket Hosszúnappkor a meglepő razzia étkezésen kapott.

Novemberi gyásztorunk.

A magyar népköztársaság évfordulóját gyászünnepély keretében bélyegezte meg Körünk ellenforradalmi osztálya, Weisz Dávid költségén. Az ünnepélyen hófehérben jelentek meg nálunk azok az októberi kormánybiztos-főispánok és államtitkárok, akik elvszilárdságukról a mostani kormányzati rendszer lelkes támogatásával bizonyoságot tettek, akik lelki kényszerből vagy csupán szórakozottságból voltak a népköztársaság” fölesküdtött hívei. Fehér ruhájuk meggyőzően bizonyította ártatlanságukat, valamint politikai megbízhatóságukat. Tenyerüket keztyűbe bujtatták, nehogy annak a tényérnek a megpillantása, amely Károlyiék hazárulásának tapsolt, kellemetlen emléket, lelkiismeretfurdalást ébresszen úgy bennük, mint a nagyközönség soraiban. Ki-ki magával hozta az a fátyolt, amit a saját múltjára dobhatott és ez a körülmény Herlicska káplán urat is arra senkentette, hogy „Mik voltak azok a megtévesztő körülmények, amelyek a népköztársaságot velem helyeseltették” címen egy hosszabb előadásban kifejtse és megmagyarázza forradalmi és ellenforradalmi szereplését.

Tudvalevő, hogy a népköztársaságot községünkben annak idején Herlicska káplán úr kiáltotta ki. A káplán úr most sokkal erősebb hangnemből a népköztársaságot háromszor egymás után visszakiáltotta, ami a jelenlevők osztatlan tetszésén kívül azzal az indítvánnyal is találkozott, hogy a visszakiáltást meg kell örökíteni gramofonlemezen, hogy ez a történelmi hang unokáink részére elraktározassék, de meg ezenkívül Herlicska káplán urnák tájékoztatásul szolgáljon arra, hogy a legközelebbi esetleges kikiáltásnál milyen hangnemet használjon.

A történelmi pillanatok nagyszerűségének hatása alatt Budavári László hazánkfia kért szót és „Respublika” című forradalmi ódáját hátulról visszafelé olvasta föl, hogy így megsemmisítse annak a gyászos kornak ezt a rémes és rimes dokumentumát, amely kor még egy ilyen ártatlan, naiv lelket is meg tudott mételyezni. Utána a tűzoltózenekar zendített rá az „Erger-Berger” című politikai közvéleményre, amelyet Weisz kiviételével mindenki állva hallgatott végig.

Az ünnepély egyik pompás száma Hans Baoksegg müncheni vendégünk nemzeti bemutatója volt, amikor Weisz Dáviddal kötött fogadásból három csizma bajorsört öntött le a torkán, anélkül, hogy az ádámcsutkája megmozdult volna. Weisz a fogadást elvesztette, ami a közönség körében lelkes örömet keltett.

Pelenpáty Dániel hazánkfia mély hatású szónoklatban tört pálcát azok fölött, akik a népköztársaság megteremtésével merényletet követtek el évezredes alkotmányunk, a (királyság ellen és fölszólította Pelikán községi kovácsot, hogy ezeknek a hazaárulóknak a megbélyegzésére folyton két vasa legyen a tűzben. (Lelkes éljenzés. Weisz az orrát fújja.)

Sóhaj Berenice községi óvó- és költőnő nemzetiszínű népviseletben szavalta el megrendítő hatású „Átok rátok!” című alkalmi ódáját az emigránsok fejére. A költemény hatása alatt a jelenlevő Bugyiszlóné ketős gyermeket szült.

Peták Zoárd, a bajor-magyar rohamoszlop vezérkari főnöke, általános tetszés mellett mutatta be azt a fölvonulási tervet, amely minden köztársaságot a pokolba dönt és romjain egy új kormány névsora bontakozik ki. Ugyanekkor indítványozta, hogy a helybeli

zsidó szentegylet költségén küldöttség menesztessék az igazságügyminiszterhez a rendőrségi baklövés újabb áldozata, Ulain képviselő kiszabadítása iránt. Elfogadott. Weisz; szólásra jelentkezett. Az elnök nem adta meg a szót. Weisz elszaladt.

A gyászünnepélyt követő társaslakomán a magyar-bajor puccsot előkészítő Ulaint egyhangúan ártatlannak és Weiszet szemtelennek jelentették ki. A zsidók ellem nagy a fölháborodás.

Jubileum.

Községi csordásunk hitelt érdemlő jelentése szerint a csordajárás öreg kútja az idén tölti be ásatásának huszonötéves jubileumát, amelynek megünneplése elől annnyival inkább nem térhettünk ki, mert a községházán elfekvő iratokból kitént, hogy csordásunknak ez alkalommal igaza volt. Miután csorda jár ásunk (kútja összeforrott községünk agrárszociális történetével, elhatároztuk, hogy a kút huszonötéves históriáját megiratjuk aranytolláról közismert segédjegyzőnkkel, aki jubileumi munkáját az ünnepély alkalmával a kútgém tövében fölolvassa és ugyanekkor Sóhaj Berenice óvodás kisasszony a vályúnál saját szerzeményű dalait adja elő a csordás kürtjének kísérete mellett.

A kút föllobogozásának költségeire megköszadokoztatjuk a helybeli zsidóságot már csak azért is, mert agrárszociális kiadásaink fődözéséről eleddig tüntető szemérmertlenséggel húzódtak és a csordajárás látogatásától zsidó pökhendiséggel távoltartották magúkat.

Elhatároztuk továbbá, hogy fölkérjük a földmívelésügyi minisztériumot, hogy a jubileumi ünnepélyen méltóan képviseltesse magát. Fölszólítottuk kerületünk kigazdapárti képviselőjét, hogy ünnepünk fényét politikai nyilatkozatokkal emelje.

Elérkezett és fölvirradt a nagy nap hajnala. A csordajárás látogatásától már otthon fogott szarvasmarhákat községünk csordása a kanászbojtárok zenés riadóájával keltette föl és tulajdonosaik a vett parancsok értelmében fölpántlikázott szarvval bocsátották ki az uccára, hogy az ünnepélyen szintén megjelenván, az egybegyűltek számát szaporítsák. A község szélén össze-

terelt soraik után a tűzoltózenekar haladt, amelynek indulójától megvadult bika erőnek erejével Sóhaj Berenice kisasszony vörös kontyát akarta felöklelni, azonban községi csordásunk a legtehetségesebb bikaviadárokat is megszégyenítő ügyességgel oly csapást mért pántlikás furkósbotjával a bika legérzékenyebb tájkára, hogy az menten visszafordult és lemondott az ünnepélyen való részvételtől.

A fővárosból megjelent vendégeket ökörfogaton vontattuk az ünnepély színhelyére, ahol régi dicsőségének fényében meredezett a tekintélyek tiszteletét jelképező kútgém. A minisztériumok, a főváros és a közismert társadalmi egyesületek képviselői egytől-egyig megjelentek. A bográcsból kicsapó borjúpaprikásillat lengett az őszi levegőben, amikor segédjegyzőnk föl-mászott a kútgémre és jegyzeteiből elolvasta a jubiláns kút historiáját.

Eszerint a kútba többen belefűttek már és köztük egy rongyszedő zsidó is, minden bizonnyal öngyilkossági szándékból, mely utóbbi eset után a kút vize teljesen kimeredett. Volt eset rá, hogy a kút vize a csordajárás szarvasmarhái között ragadós nyavalyákat terjesztett. Valószínű, hogy a zsidók keze működött ebben is. A kút mindig megállta a helyét. Amikor a vörös rémuralom beköszöntött, a kút vize mérgében teljesen kiapadt és csak akkor telt meg, amikor a románok megszállták a községet. Ez a kút élő kút, eleven magyarság, amely érez, lát, ítél. Ennek a gémjére akasztotta föl a népitélet kitörése több napig tartó tárgyalás után azt a zsidót, aki a vörös rémuralmat községünk nyakára vezette, miután a frontokat fölbomlasztotta és megnyitotta az ország határait. Ebből a kútból nemcsak vizet lehet meríteni, hanem történelmi tanulságot és hazafiságot is. (Lelkes éljenzés.)

A kútmonografiának leolvasását váratlan incidens szakította félbe. Segédjegyzőnk megszédült és lepotytyant az ott ácsorgó Weisz Dávid nyakába. Weiszot a megveréstől fegyelmezettségünk ez alkalommal megövtá.

Sóhaj Berenice gyönyörű dalait szakértelemmel kísérte csordásunk megható kürtszava. Ekkor történt, hogy tűzoltófőparancsnokunk, aki a kút kávjában ült, a kút vizének megpillantásától rosszul lett és bele-

zuhant a kútba. A tűzoltók mentették ki. A kéznél levő mentőszekrény konyakjával térítették eszméltre.

Képviselőnk politikai nyilatkozata következett az ökrösszekér tetejéről. Sajnos, e nyilatkozatot a köleson-üg-yre való tekintetből nem adhatjuk át ia nagy nyilvánosságnak. A földművelésügyi minisztérium képviselője biztosította a jelenlevőket a kormány atyai jóindulatáról, ami lelkes örömet okozott az egész csordajáráson, ahol ezek után megkezdődött az ünnepi étkezés.

Leventenevelés és daliaképzés.

Községünkben az ellenforradalmi mozgalmakról előnyösen ismert Kánya-testvérek voltak azok, akik legelőször figyelmeztettek bennünket arra, hogy nemzeti multunk kultúrájának az elhanyagolása életveszedelmet jelent a hazára és hogy nálunk az ország talpraállítása körül legfontosabb a leventenevelés és a daliaképzés.

Már az Anjouk korában fölismerték apáink ennek a fontosságát és ennek volt köszönhető az a történelmi tény, hogy magyar tenger vizében hunyt el Észak, Kelet, Dél hulló csillaga.

A Kör társasvacsoráin a Kánya-testvérek gyűjtő szónoklatokban mutattak rá arra a történelmi valóságra, hogy nemzetünk ifjúsága az egyetemeken a tudományok száraz emlőin csenevészedik és a legszükségesebb kopjvetéstant, a gerelydobás elméletét, valamint a buzogányforogatás tudományát

teljesen elhanyagolja, holott ezeknek a mostani nehéz időkben közhasznú tudásoknak a mellőzése határozottan sorvasztóan hat a nemzeti élet teljes kifejlődésére.

A Kánya-testvérek szorgalmas agitációja folytán gyűjtést rendeztünk a kopjak, gerelyek, buzogányok, valamint nyilak, pajzsok, faltörő kosok, lándzsák, alabárdok, füstélyok, kőhányó gépek és láncos golyók beszerzésére.

Dobszó útján hívták föl nemzeti fiatalságunkat arra, hogy hazánk jövője és múltunk kultúrája érdekében siessen a Kánya-testvérek zászlaja alá, hogy régi dicsőségünk fényétől bevont harci eszközeink forgatásában a magyar névhez méltó gyakorlatot szerezzen.

A kopjak, gerelyek, buzogányok árának mai rohamos emelkedése következtében a gyűjtések lázas¹ megismétlődése érthetővé vált, míg az ernyedetlen buzgalommal gyűjtő Kánya-testvérek fáradozását nem méltányló Weisz Dávid fejcsóválása érthetetlen volt, különösen akkor, amikor az egyik Kánya-fivért gerelynek gondolván, kidobta. Weisz e hazafiatlan magatartásáért nemzeti múltunkhoz méltatlannak tartván, őt tizenkét kopja megváltására íteltük és megtiltottuk neki, hogy a rostellóyt, zsidó szokás szerint, buzogánnyal egye.

A Kánya-testvérek lázas tevékenysége a gyűjtést természetesen fölemésztette és amikor a kelevézek és faltörő kosok rohamos drágulásáról tettek jelentést, elhatározottak, hogy a már beszerzett ősi fegyvernek segítségével kell fokozni a gyűjtés eredményét. Ennek következtében éjszakának idején a zsidók ablakait benyilasztuk és a zsinagógába péntek esténként gerelyeket dobtunk, majd Róznernél a kerek asztalokat buzogánnyal összevertük. Fegyverforgató leventéink és a gyűjtés körül halálmegvetéssel dolgozó daliáink fáradozását siker követte, amennyiben sikerült az önkéntes adakozókból kiverekedni azokat a százezreket, amik az újabban lényegesen megdrágult kerek asztalok beszerzésére szükségeltettek.

Amíg nemzeti múltunk kultúrája érdekében sikerült ifjúságunkat a könyvek mellől ősi fegyvereink forgatásához vonzani, addig az emelkedő árhullámok a gyűjtés eredményét ismételten elúsztták és a Kánya-testvérek hazafiúi fájdalomukban könnyhullatások között jelentették be, hogy a kassza ismét kiürült, de félúton nem állhatunk meg a daliaképzés munkájában.

Leghelyesebb volna, ha a helybeli zsidókat összefogván, autón egy elhagyott helyre szállítani és ott kopjivetésekkel és gerelydobásokkal belőlük az önkéntes adományokat kibuzogányozni.

Leventéink és daliáink harcraedzett osztaga kitörő örömmel üdvözölte a Kánya-testvérek kulturális eszméjét és az autóra szükséges összeg összehordásához látott a gyűjtés céljaira kiosztogatott kézigránátok segítségével. A gyűjtés szépen folyt. Weiszék portáján háromszor robbant föl a gránát és Weisz rémulten sietett hazafias kötelességének a teljesítésére.

A gyűjtés eredményével a Kánya-testvérek a fővárosba utaztak, hogy autót vásároljanak, miután a közeli nádast a községtől hazafias céljaikra való tekintettel ingyen bérbekapták.

Máig sem jöttek vissza. Hír szerint a rendőrség csapdájába estek. Más verzió szerint autójuk az utón defektust kapott, amikor az eltűnt Kopinits után vetették magukat.

Községünkben a leventenevelés és a daliaképzés egyelőre szünetel.

Passziójátékaink

Községünk faj védelmi különítménye, Sauerwein Szigfried, nyugalmazott propellerkapitány vezérkari tervezete alapján, az idén is megtartotta a karácsonyt megelőző vasárnapokon a maga szokásos passziójátékait, amelyekben Júdás Iskáriotesz szerepét a helybeli zsidóságnak osztotta ki és előadás után a saját lelkiismerete és fajvédő fiatalságunk bosszúja elől menekülő izraelita vallású Tudásokat üldözőbe vette és úgy elverte, hogy passzió volt nézni. (Innen a passziójáték neve.)

A népszerű előadásokon a közönség tömegesen vett részt, a helybeli csendőrök jelenlétében. Az előadás szereplőit nyílt utcákon megtapsolták, a függöny legördülésekor pedig hangos tetszésnyilvánítások közben követelték a függöny és a Júdás szerepét játszó zsidók föl húzását.

Poncius Pilátus szerepét a községi mértékhitelcsináló játszotta, a tőle megszokott pontossággal. A kézmosás

jelenetét megújráztatták vele, azzal az indokolással, hogy nem árt, ha a községi emberek tisztakezűek. Amikor Krisztus Urunk elítéltetésére került a sor, az első padokban ülő Weisz Dávidot a zsidó papok álnokságán feldühödött ifjúság inzultálni akarta és csupán a fiatalság ismert önmegtartóztatásának köszönhető, hogy visszatartották egymást a támadástól és így összeütközésre nem került a sor, mert már Weisz mészáros a padot kirántotta a publikum alól és ez alkalommal a lepottyant úri közönség, az orvosi látlelet tanúsága szerint, kisebb-nagyobb zúzódásokat szenvedett.

Bár a szenvedések bármennyire a passzió játékok keretébe tartozzanak is, Weisz ellen meginduló bűnügyi eljárást megelőzően Sauerwein kapitány fegyveres elégtételt követelt Weisztól, akit vízi (tengeri) ütközetre szólított föl, miután kapitányunk e téren otthonosan mozog”, míg Weisz a lasszódobást vagy a közelharcot ajánlotta marhaszűrő pengékkel, a nemszúrás kizárásával. Miután a felek segédei a fegyvernemben megegyezni nem tudtak, megegyeztek abban az összegben, amelyet Weisz fizetni tartozik a zúzott alapok fájdalomdíjául és az eljárást a maguk részéről lovagias úton befejezettek nyilvánították.

Ennek elintézése után az előadás zavartalanul tovább folyt, egészen addig-, amíg- a Kajafás főpapot játszó Pelikán Péter kovácmester tagtársunk, a színpalak mögött Poncius Pilátus másfélliter óborát szórakozottságból ki nem itta és ennek következtében a vele vitába bocsátkozó Ponciust nyílt színen le nem ütötte, a római katonáktól elvett fokossal. Ez a váratlan incidens kissé zavaróan hatott a különben egyöntetű előadás menetére, miután a rendező megígérte Ponciusnak, hogy a bevételből a másfélлитert megfizeti. Az előadás simán folyt le egészen addig, amíg a jelentkező csendőrmester egyik római katonában Csimbók Pistát, a régen keresett vörös katonát föl nem ismerte. Nyílt színen történő letartóztatása után a római katonák létszámát a jelenlevő pénzügyőrségből kiegészítvén, az egyvonalú előadás tovább folyt, minden zökkenő nélkül.

Júdást az előadás után, szokás szerint, hazáig kergették. Ütközben a szokott jelenetek zajos tetszésnyilvánítások között folytak le. A tapsorkánokozta légnyomás több helyen az ablakokat betörte, amire a csendőrség- föllépése következett, a tőle megszokott sikerrel.

A legközelebbi passziójátékokra Júdás szerepének eljátszására Weisz mészáros önként vállalkozott. Azt is kikötötte, hogy ez alkalomra a római katonákat játszó legényei taglókkal jelenhessenek meg a színpadon, miután a harci bárdok viselése korszerűbb, mint a fokosok villogtatása. Rendezőbizottságunk Weisz ajánlatát nem fogadta el, mert nem bízunk abban, hogy a fegyelmeztelen Weisz szerepéből ki ne essék és így kedvelt passziójátékainkat nem kívánt rögtönzéseivel megzavarja.

Egyébként Sauerwein kapitány mindent elkövet, hogy megvédje a magyar fajt a fenyegető zsidó veszedelmek ellenében.

Karácsonyfa-ünnepélyünk.

A szent ünnepeket arra használtuk föl, hogy a községünkben lakó destruktívek, zsidók és egyéb pogányok megtérítésére különböző alkalmakat teremtsünk. Ennek keretében zajlott le nálunk az a községi karácsonyfa-estély, amelyre meghívtuk a mostanában kikeresztelkedett zsidókat is, hogy őket új hitükben megerősítsük és lelküket fogékonnyá tegyük a nemzeti és keresztény szellem befogadására.

A községi karácsonyfa-ünnepélyen résztvevők között az új keresztények sorából megjelent Rosenzweig Istvánné úrnő, nyakában lecsüngő aranykereszt még mindig élénk ellentétben áll nevezett úrnő jellegzetes orrával, amelyet ez alkalommal is viselt. Rosenzweig István úr fejére öntött keresztvíz nem tudta még máig sem megváltoztatni nevezett úr hajának göndör gyapjaságát, ami élénken emlékeztet az izraeliták néger származására. Augenblick Sára Mária trafikosnő, szomszédjainak állítása szerint, a rózsafüzér használatában még mindig a legnagyobb járatlanságot tanúsítja és megesk, hogy a szentelt olvasót szolgolgtja, összetévesztvén a hosszúnapi szegfűszeges birsalmával. Magenkur János régiségkereskedő polgártársunk, községünk közismert ószerese, a hagyományok rabja máiglan is, ami abban nyilvánul meg, hogy kalapját csak többszöri figyelmeztetés után veszi le az ünnepi gyülekezetben. Ezekkel ellentétben Bitterwasser Rozália kisasszony — habár alig félesztendő kereszténység áll a háta mögött

— mindenkit megszégyenítő gyakorlottsággal veti a keresztet és alázkodik fürge térdhajlatásokkal.

Az ünnepélyen résztvevő, még mindig a zsidóság tévteinait vallók leírását, jellemzését jóízlésünk tiltja és éppen ezért nem veszünk tudomást arról a pökhendi pöf-feszkedésről, amellyel Weisz Dávid és b. családja az első és legdrágább helyeket a billiárdasztal tetején elfoglalta, anélkül, hogy azt a bizonyos fölülfizetési összeget, amelyből ez alkalommal néhány szegény gyermeket fölruháztunk volna, befizetni elmulasztotta és így a hozzáfűzött várakozásunkat sem váltotta be. Nagyon természetes, hogy ez a körülmény a szegény gyermekek fölruházását meggátolta.

Herlicska káplán úr ünnepi beszédében a tőle megszokott szónoki hévvel rámutatott erre a pogány szük-markúságra, ami ellen Weisz magánbeszélgetés közben így védekezett:

— Nem akartam, hogy a budapesti Lázár-kávéházban előfordult események a gyermekfölruházás alkalmából itt megismétlődjenek. Próbáljuk a szegény gyermekeket fölruházni botrányok nélkül.

Nagyon természetes, hogy ez a védekezés nem volt egyéb, mint a közismert zsidó fukarság palástolása a még közismertebb izraelita fűrfang kapcsán.

Az ünnepélyen befolyó jövedelemből fizettük azokat a kiadásokat, amikből a karácsonyfát földízítettük. A karácsonyfadíszek az ünnepély végén kisorsoltattak a községi, mértékhitelítő tervezete alapján a következőképen:

Egy liter Borfiát nyert a meghívottak közül Rózner vendéglős, azzal a kötelezettséggel, hogy azt az ünnepségrendezők között a hajnali órákban minden ellenszolgáltatás nélkül mérje ki.

A betlehem-i jászolt Bitterwasser Rozália úrnő nyerte, a tőle máris megszokott, keresztényi alázatossággal.

Rosenzweigék nyertek egy Hock János-féle imakönyvet, használati utasítással.

Augenblick úrnő nyert egy birsalmát, használati utasítás nélkül.

Magenkur polgártársunk értékesítés végett elnyerte a tavalyi karácsonyfát.

A megjelent zsidók nem nyertek semmit, miután a tőzsdén ügyis eleget nyertek.

A többi ajándéktárgyakat mind a keresztények nyerték.

Végezetül a szemlész úr elnyerte a kántor úr januári , fizetését.

Ezzel az ünnepély emelkedett hangulatban véget ért.

Károlyit elégettük.

Körünk tiszteletreméltó elnöke több nyilvános ki-jelentésében leszögezte azt a tényt, hogy a politikának nem lehet más tengelye, mint az a nemzeti érzés, amely az északi pólust a délivel összeköti és nagy tettekre gyűjt. E sarkalatos igazság megvitatására rendezett disznótoros vacsorán merült föl az a kérdés, hogy nem volna-e helyes, ha most, amikor a sajtóban, a politikában, annak irodaimában, általában a gyanúsán mozgóuló destrukció berkeiben a hazaáruló Károlyi Mihály gyűlöletes szelleme kísért. Körünk a tagjai sorár

ból kizárná Károlyi Mihályt és arcképének elégetésével megbélyegezné nemzetrontó működését, annyival is inkább, mert semmi kilátásunk sincs arra, hogy a netalán fölosztásra kerülő Károlyi-birtokból községünk polgárai földigényeiket kielégíthessék.

A kérdés fölvetését kísérő viharos helyeslés már a friss hurka betálatásánál bizonyosságot tett arról, hogy a nemzeti és keresztény szellem nem kihunyóban, hanem ébredőben van Körünk tagjai lelkében és már a töpörtös pogácsánál szólásra emelkedett Battancs-Paprikás István, az átkos emlékű Nemzeti Tanácsunk volt elnöke, aki e tisztséget a kényszernek engedve vállalta el s indítványozta, hogy Károlyit, a nemzetrontó hazaárulót, Körünk tagjai közül ki kell golyózní, működését meg kell bélyegeznünk és határozatban kimondani azt, hogy száműzetését életfogytiglanira változtatjuk.

Az indítvány lelkes elfogadása már az éjféli órákban megtörtént. A végrehajtása elé azonban gátat emelt az a sajnálatos körülmény, hogy Körünk jegyzőjének jelentése szerint a hazaáruló Károlyi sem dísz-, sem rendes tag nem volt a Körünkben ezenkívül elégetésre szánt arcképpel sem rendelkezünk.

Hazafias működésünknek e váratlan meggátlása sűrű borúként nehezült a lelkünkre. Hajnalig tartó honfibanat és tépelődés után többek hozzászólásából az a vélemény alakult ki, hogy föl kell szólítanunk a Kör destruktív tagjait arra, hogy Károlyi Mihályt válasszák be dísztagnak és arcképét helyezték el a nyári kuglizó helyiségében. A választást keresztény és nemzeti többségünk nem akadályozza meg, azonban kiköti, hogy választás után szabad kezét biztosít magának ezzel a destruktív merénnyel szemben.

Ennek a hazafias tervnek a keresztülvitelére nyomban akcióba fogtunk. Névtelen levélben föl szólítottuk a Kör destruktív tagjait, hogy Károlyi dísztaggá választására adjanak be indítványt, különben 101-esi bizottságunk működésbe lép. Weisz rémulten mentegetődzött:

— Nem csinálók komédiáit. Nem szabad, hogy a Kör egységét az átkos politika becsempészésével megbontsuk. Válasszák meg Károlyit azok, akik nem félnek a tettük következ ményeitől. A zsidók nem fognak beugrani ebben a faluban.

— Akkor hát meg fognak ugrani ebből a faluból — figyelmeztettük Weiszot,

A megrémült zsidóságra jellemző, hogy mégis elkövette a dicstelen hazaárulást: benyújtotta ugyan az indítványt, de egyúttal le is szavazta, mert konstruktív polgártársaink nem jelentek meg a gyűlésen, azért, hogy a hazafiatlan elemek zavartalanul halászhassanak a zavarosban.

A zsidóság árulását korrigálandó, közgyűlésünk újra napirendre tűzette az indítványt és a destruktív szavazatokkal szemben nagy szótöbbséggel elfogadta. A másnapra összehívott közgyűlésnek így azután alkalma volt arra, hogy Károlyit becstelen söpredékpolitikája miatt a dísztagok sorából törölje és a Weisz Dávid költségén beszerzett arcképet egy tekeverseny keretében elégesse és egyhangú határozattal kimondja, hogy Károlyit hazaárulás bűne miatt örökös hazaárulásra ítélvén, erről őt az angol követség útján értesíti.

A hazafias határozat lelkes örömet okozott a tagok körében és az ez alkalommal egy dobásra kilencet ütó Kontraktus Mátyás hazánkfiát Károlyi helyére dísztagnak választotta. Az avató beszédet Herlicska Káplán úr végezte, a bábuállítgató ifjúság fényes kísérletével. A lelkesedés óriási.

Újabb puccsot lepleztünk le.

Községünk állami és társadalmi rendjét fenyegető puccsok és egyéb összeesküvések egy idő óta sürri egymásutánban kerülnek napfényre, ami kétségkívül emeli Rákosberény konszolidációjában vetett hitet és megerősíti a külföld előtt is azt a nézetet, hogy Rákosberény nem volt, hanem lesz. Egész sora él már nálunk az olyan gyanús egyéneknek, akik felelőtlen akciójukkal nem egyszer fölkaavarták a köznyugalmat és akiket rendőrségünk csak kihallgatás után volt kénytelen szabadon engedni.

Rendőrségünk mára újabb puccsot leplezett le, amely ténykedése ismét bizonyítéka annak, hogy rendőrségünk a helyzet magaslatára emelkedett és nem múlik el egy hét, hogy naponta egy-két puccs leleplezésével meg ne nyugtatná nagyközönségünket afelől, hogy nálunk most már minden a legnagyobb rendben van.

A mai puccs nem akart kevesebbet annál, hogy macedón bandák segítségével megszállja a községházát, kimondja a megyétől és az államtól való elszakadást, a bírói széket kirántja Kovács-Varga János alól és az Amerikából hazatért Bugyiszló Pétert ülteti a trónra I. Lukács néven. (Bugyiszló az egyetlen doliárkirály nálunk. Pár ezer dollárral tért haza. Innen a trónra való alkalmatossága és igénye. Lukács néven azért akar uralkodni, mert a magyar történelemben még ilyen néven nem ültek a trónon.)

A rendőrségünk emberei előtt már régen föltűnő volt, hogy a fővárosi toloncházból hazaérkezett Waltergyerek, aki mint valuta-ügynök vált népszerűvé, gyakorta megjelenik a Rozner-korcsmában, amelynek a legtávolabbi sarokasztalnál foglal helyet egy ismeretlen férfiú társaságában, aikkivel gyakran bevárja a zárórát és eközben likőrrel issza a feketekávéját, ami a mi társadalmi életünkben nem szokásos, mert rendes emberek rummal szokták fogyasztani. Az idegen férfi ruházata, bajusz- és szakállviselete annyira föltűnő volt, hogy beléptekor a Roznerék kutyája mindig megugatta. Már ez a jelenség is föltűnt a rendőrség embereinek, valamint az ott szórakozó keresztény törzsvendégeknek. A rejtélyességét még fokozta az a körülmény is, hogy a Walter-gyerekek több ízben kölcsön adott, ami községünkben még nem fordult elő. Szemtanuk beszéltek, hogy olykor vasúti menetrend fölé hajolva tárgyaltak, máskor fölvonulási terveket és halállistákat szedtek elő a belső zsebükből és afölött vitatkoztak. Megesett, hogy a rejtélyes idegen az asztalukhoz lépett mértékhitelítőnek így mutatkozott be:

— Szegretesz Nikodem fölkelő vezér vagyok Macedóniából.

— Mi újság maguknál? — tudakozódott a mértékhitelítő.

— Meghalt Nagy Sándor. Fölbomlott a birodalom. Lecsúsztunk, leestünk. Kénytelenek voltunk fölkelni.

A mértékhitelítő kellő mérlegelés után hitelesen megállapította, hogy valódi macedón politikussal és hadvezérrel van dolga, aki a mai macedón eseményeket kitűnően ismeri. De hogy mit akar a Walter-gyerekekkel, azt senki nem sejtette. A rendőrség is abban a hiszemben lehetett, hogy mindössze valutacsempészésről lehet szó, így aztán nem avatkozott azokba a tárgyalásokba,

amelyek a Walter-gyerek és a fölkelő vezér között éjfélig-éj félig igen hangosan folytak.

A puccs kitörését ma éjszakára tervezték. Úgy lett volna, hogy a községháza előtti lámpásra a Walter-gyerek fölmászik és leoltja. Ez jeladás arra, hogy a község alatt elterülő nádasban rejtőzködő macedón bandák rohamlépésben megszállják a községházát és végrehajtják az államcsínyt Bogysiszló Péter számlájára.

Amikor a Walter-gyerek a lámpát leoltotta, két rendőr odaszaladt és elfogta. A tettenérés tagadhatatlan volt. Waltent bevitték a községházára, ahol megmozdították. A hamis szokolokon kívül két fölvonulási tervet és hároni halállistát találtak nála azzal a megjegyzéssel, hogy a halált bizonyos összegért meg lehet váltani a macedón csapatok tábori pénztárának a javára. Walter tagadott.

A rejtélyes idegen ledobta álszakállát és mint a rendőrség embere, szemébe mondta Walternek az államcsínyt. Walter megtört és vallott.

A veszedelem elmúlt. A köznyugalom helyreállt. Holnapra újabb puccs leleplezését várják.

Londonba megyünk.

Amikor meggyőződünk arról, hogy a szociáldemokrata és a radikális párt kiküldöttjei minden beleegyezésünk és fölhatalmazásunk nélkül Londonba utaztak az angol kormány félrevezetése céljából, a külpolitikai választmány rendkívüli értekezletén egyhangú lelkesedéssel elhatároztuk, hogy Ramsay MacDonald angol kormányelnök úr helyes tájékoztatása végett községünk képviselőjében Londonba deputációt menesztünk, amelynek tagjai lesznek:

Czinege Nepomuk Vendel, angol uriszabó,
Stopp Kázmér, az) angol táncok tanára,
Suhajda János, egy angol cég helybeli képviselője,

Zakariás István, a Standard biztosító helybeli biztosítottja és

Eibenschütz, aki a kereszténységben János nevet nyert, mert azelőtt Jónás volt, mint tolmács, miután németül is beszél, óbudai születésű.

Nevezettek a helybeli kulturális egyletek keretében az ÉME-t, a Cselekvő Magyarokat, a Brigádot (Bálokat Rendező Ifjak Gárdájának Általános Dalköre) és a helybeli tántosok sátortáborát képviselik. Küldetésük célja az, hogy az angol kormányt fölvilágosítsák arról, hogy:

a szocialisták és radikálisok fölbomlasztották a frontot, aminek következtében a világháborút nem nyerhettük meg,

forradalmaik idején a jogrendet annyira meg-ingatták, hogy azt csak évek óta tartó hazafias fölháborodásszülte népítéletekkel lehetett csak annyira megszilárdítani, amennyire Bethlen miniszterelnök úr jelentette,

hogy ennek következtében a magyar népnek nincs egyéb kívánsága, mint az, hogy a külföldi kölcsön mielőbbi folyósításával életkedve vissza-adassék,

hogy a jelenlegi rendszer nem egyéb, mint a polgári szabadságnak, egyenlőségnek és testvériségnek a legteljesebb biztosítóka, amelyet megingatni a szélsőbaloldali elemek kilengései sem tudnak

és hogy végül külpolitikai választmányunk teljes bizalmáról biztosítsák az angol kormányt, azzal a hozzáadással, hogy Rákosberény közönsége nagyon fájlalna, ha ezt a bizalmat az angol kormány eljátszana olyan intézkedésekkel, amikhez, mi, elveink föntartása mellett nem járulhatnánk hozzá.

A föntiek elhatározása és leszögezése után nem csekély gondot okozott a deputátusok útiköltségének és előre nem látható, valamint előrelátható kiadásainak a megteremtése. Eleinte szó esett arról, hogy a költséget a zsidó szentegylet viselje, annyival is inkább, hogy ezzel alkalmat szolgáltatassunk a zsidóknak hazafias áldozatkészségük bemutatására. Ez a terv azonban Weisz Dávidék ismert szűkmarkúsága folytán meghiúsult.

Ekkor vetődött föl az az eszme, hogy deputátusaink államköltségen utazzanak, miután itt fontos államérdekről van szó és kiadásait a Londonban fölveendő aranykoronákból födözzék. Azonban ez a terv is meg-hiúsult. Ennélfogva határozat hozatott arról, hogy úti-költségeiket jótékony adakozás útján teremtsük elő, a

Rózner-vendéglő összes termeiben tartandó táncmulatság keretében.

A cél érdekében a táncmulatságra községünk összes lakóit meghívtuk, a zsidók kivételével. Ezen intézkedésünk védekezés akar lenni ama alaptalan föltevés ellen, mintha mi a zsidóságot csupán fölrobbantás kedvéért csalogatnánk magunk közé. Ennek ellenében a mulatságból távolmaradókra sarcot róttunk ki, amelynek behajtását Cselekvő Magyarjaink hadilétszámra emelt osztágyára biztuk.

Az adományok szépen folynak. Deputátusaink nagyban készülnek az angliai beavatkozásra. A londoni kormányt elhatározásainkról körtáviratban értesítettük. A hangulat kitűnő. Akciónk előrelátható sikerének az öröme társasösszejövetelek rendeződnek.

Betiltott matiné.

Úgy látszik, az idei farsang a helybeli destruktív elemeket is olyan kedvre hangolta, hogy már holmi irodalmi matinék rendezésére is gondolni merészkednek. Habár a közhangulat még nem alkalmas arra, hogy nálunk ezek az aggályos elemek irodalmi viselkedéseik vakargatásához kezdjenek, mindazonáltal megengedhetőnek tartottuk azt, hogy ez az irodalmi matiné minden nagyobb botrány nélkül lezajalhassék, tekintettel arra, hogy tiszta jövedelmüket a helybeli kulturális célok oltárára foglaltuk le.

Jólismert hazafiságunk azonban azt parancsolta, hogy az irodalmi matiné előadásra kerülő anyagát a helybeli rendőrbiztosunkkal átvizsgáltsassuk. Rendőrbiztosunk maga elé citáltatta az irodalmi mulatság szereplőit és vallatóra fogta őket közismert rendőri erélyességével. A szereplők a keresztkérdések tüzeiben bevallották az előadni szándékolt darabok szerzőit és azt a szöveget, amellyel községünk irodalmi ízlését destruálni akarták. A vége az lett, hogy rendőrbiztosunk a matinét betiltotta és ezen intézkedésének indokait Kaszinónkban így adta elő:

— A műsoron egytől-egyig idegen nevű szerzők szerepeltek, ami már eleve fölkölhette a rendőség

gyanúját, annyival is inkább, mert a szerzők magyar állampolgárságát, vallását és pontos lakcímét a rendezőség semmivel sem tudta igazolni, arra az esetre, ha a rendőség ellenük valamilyen címen kihágási eljárást tenne folyamatba. Előfordultak ilyen nevek: Anatole France, Bernhard Shaw, Oscar Wilde ésatöbbi. Anatole, Mendele, Pinkele, Pomkele — ezek kész zsidók, amint első pillanatra kitetszik. A Bernhard alatt bizonyára a jólismént Bernát húzódik meg, aki tévedésből sem lehet más, mint zsidó. Az Oszkárokból nekünk éppen elég volt. A múltkoriban tartóztattuk le Grünzweig Oszkárt hamis bukás miatt. Mit akarnak nálunk maitinézni ilyen gyanús elemekkel? Nem elég baja van a hatóságnak a helybeli zsidókkal és most a külföldi zsidókat is ránk akarják szabadítani¹? A rendőségnek kötelessége volt, hogy megtegye azt, amit megtett. A destruktív sajtó bizonyára lármát fog ütni a mi eljárásunk miatt, megfélelvezvén azokról a hazafias szempontokról, ami bennünket vezérelt. Nem baj. Engem megnyugtat az a tudat, hogy nem csupán hivatalos, de hazafias kötelességemet is teljesítettem.

A rendőség eljárása egy csöppet sem lepott meg bennünket. Mi tudjuk azt, hogy Tarisznyás Gábor rendőrbiztos urnák nem csupán hatósági, de irodalmi jártassága, hazafias érzése garancia arra, hogy itt nem történt más, mint aminek történnie kellett és nagyon helyesnek ítéljük azt, hogy rendőrhatóságunk a személyes vagyonbiztonság megőrzése mellett az irodalmat is szemmel tartja és kinövéseit lefáragja, kilengéseit megakadályozza. Kár, hogy a matiné rendezőbizottságát elfelejtette figyelmeztetni arra, hogy műsorukat Patacsi Dénes, Kiss Menyhért, Budavári László és Kuna Pé András hazai költők műveiből is összeválogathatnák, úgy, hogy az rendőri szempontból semmi kifogás alá nem esnék.

De hát miért várja az ember ezektől az elemektől a hazai irodalom ápolását?

Ítékezésünk.

Sajtár Kiss Balázs Körünk becsületbírósága előtt tett vallomásában a következőket mondja:

Vasárnap este a téli tekeverseny után együtt szóra-

köztünk Lapistyák Vendel tagtársammal a „Veszett macská”-ban. Az ötödik liter enyhítő körülménynél tartottunk, amikor tag-társam azt mondja nekem:

— Szeretnéd Erdélyt visszavenni a románoktól?

— Hogy a fenébe ne szeretném.

— Hát visszavesszük. Csakhogy ez áldozatba kerül.

— Én kész vagyok minden áldozatra.

— Helyes. Hát adjál ide százezer koronát, de gyorsan.

— Már mért olyan gyorsan?

— Mert minden pillanatban esik az értéke. Nem akarom, hogy a hadipénztárt veszteség érje.

— Miféle hadipénztárt?

— Azt, aminek a pénzed kell.

— Mire kell neki az én pénzem?

— Marha! Hát az új honfoglalás költségeire. Adod vagy nem adod?

Nem adtam, mert nem is volt, de meg nem is tudtam, hogy Vendel komolyan beszél. A következő pillanatban megtudtam, mert a szódásüveggel leütött és meggyomrozott. E nézeteltérés közben aranyóráam eltűnt. E tényből azt következtetem, hogy Lapistyák Vendel nem viselkedett Körünk alapszabályaiban megkövetelt tisztességgel. Kérem a kizárását.

Kihallgatott tanúk a fönti tényállástól eltérően azt vallják, hogy Sajtár Kissék már nem az ötödik, hanem a tizedik liternél tartottak, amit megerősít az a körülmény is, hogy nézeteltérés után a „Veszett macska” tulajdonosa tizenöt litert számolt nekik. Hasonlóan vallott Sinka János községi bakter is, azonban az ő vallomása tekintetbe vehető nem volt, mert rendőrhatósági közeg lévén, hazafias ügyekben perdöntő vallomást nem is tehet.

Lapistyák Vendel tagtársunk ezekkel szemben igazolta, hogy buzgó tagja a helybeli hazafias egyesületeknek és mint ilyen több ízben összeütközésbe került a hatóságokkal. Egyáltalában nem emlékezik semmire, de azt jól tudja, hogy amit tett, hazafias fölbuzdulásból tette és így cselekménye, bármi legyen is az, nem eshetik kifogás alá. Ő mindig kész vért ontani, ha a hazáról van szó.

Becsületbíróságunk az ügy mérlegelésénél tekintetbe vette, hogy Sajtár Kiss Balázs már a forradalmak idején is aggályosan viselkedett, mert egyáltalán hiány-

zott az ellenforradalmi mozgalmak kimélyítésénél és még a Friedrich-kormány idejében sem akart tárcát vállalni, ellenben Lapistyák Vendel erre mindenkor hajlandónak mutatkozott és köztudomású, hogy a magyar fajvédelem terén számos sikerekkel dicsekedhetik, amit a helybeli zsidóság is igazol. A bíróság szódásüveggel történt fejsérüléseit nem veheti tekintetbe, mert hiszen ha meggondoljuk, hogy a francia kommün résztvevőit kilenc évig nem részesítették bűnbocsánatban és ne feledjük el, hogy Galiffet tábornok egy csapásra 14.000 kommünárdot agyonlövetett, akkor a Sajtár Kiss fejbecsapását és vérvesztését igazán nem vehetjük tekintetbe. Ha pedig tovább megyünk és a középkori borzalmas kegyetlenkedésekre gondolunk, akkor igazán Sajtár Kiss panasza parányivá törpül a szemünk előtt.

Ami az óra elvesztését illeti, nem kell egyebet tennünk, mint hivatkozni arra a köztudomású tényre, hogy több is veszett Mohácsnál.

Bizonyításra sem szorul, hogy Lapistyák Vendel elvtársunk viselkedését a Sajtár Kiss szűkmarkúsága fölött érzett hazafias fölháborodás idézte elő és annak a következményeire nevezett mindenképen rászolgált az ő hazafiatlan, sőt aggályos magatartásával.

Ennélfogva panaszkodó ellen becsületbíróságunk megindítja a kizáratási eljárást.

Még egyszer a munkanélküliségről

Körünk szociálpolitikai választmánya a tűzoltótestület nyári táncvigalma alkalmával foglalkozott a munkanélküliség kérdésével.

Elnöklő mászóparancsnok beható beszédben mutatott rá arra a különös jelenségre, ami társadalmi életünk szempontjából meggondolásra késztet, hogy az emberiség kiváltságos rétegéhez tartoznak azok, akiknek a munkanélküliség fáj, mert hiszen rendes észjárású, józan embernek inkább a munka fáj, mintsem annak az elmellőzése. Példákat sorolt föl. Itt van nyugalmazott csavarkapitányunk, aki soha, de soha nem

panaszkodott abban az értelemben, hogy neki a munkátlanlanság gondot okozna vagy őgrófunk, aki életében egy szalmaszálat még keresztbe nem tett, de emiatt egy panaszos szó el nem hagyta az ajkát. Itt vannak vakációzó előkelőségeink, akik életük legboldogabb szakának tekintik azt az időt, amit munkanélküliségben töltenek. Hogy mégis van bizonyos társadalmi réteg, amely a tétlenség, a pihenés miatt keservesen panaszkodik, jajong, annak az okát nem lehet másban megtalálni, mint a rendszeresen folyó nemzetközi szocialista izgatásban, amelynek megfélemezése minden államnak talpköve, amely, ha megvesz, Róma ledől s rabijába görnyed. (Hosszantartó taps. A tűzoltózenekar tust huz.) Sáromberki Hubertus, nyugalmazott császári és királyi fővadászmester, szociálpolitikai osztályunk dísztagja, teljesen osztja az előtteszólót. Tökéletesen abszurd állítás az a néphiten alapuló mondás, hogy a munka nemesít. Ha ez így volna, akkor a csatornatisztítók a főnemességhez tartoznának. A történelem bizonyítja, hogy sohasem a munka nemesített, hanem a fölséges udvar. Határozottan, tapasztalatból állíthatja, hogy az emberek nemesítéséhez semmi köze sem volt az állami közmunkáknak és egyéb hasonló igavonásoknak. Aki az emberiség megnemesítését, a társadalom kifinomodását célozza, annak minden eszközt föl kell használni

arra, hogy mentül több munkanélküli éljen vagy haljon szép hazánkban. Miután úgy látja, hogy a kormány e téren minden lehetőt elkövet, teljes bizalommal viselkedik iránta és kívánja, hogy szép hazánkban mentül több ilyen államférfiú kerüljön terítékre! (Viharos lelkesedés után csárdás.)

Lapistyák Vendel kefekötő főcsővezetői minőségben kér szót és még egy litert.

A többség megadja. Szociálpolitikai előadásában kitér arra, hogy az idén föllépő szőlőbetegség folytán helyenként a termés rossznak ígérkezik ugyan, de ez nem ok arra, hogy Rózner a bort indokolatlanul drágítsa. Ha ebben

az irányban halad, a keresztény társadalom rothadatlán rétegével találja magát szemben. Elismeri, hogy a borhamisítás munkával jár, és éppen ezért a jó kocsmárosnak is munkanélkülinek kell lennie. úgy adja a bort, ahogy a jó Istentől kapta: tisztán. Megengedi, hogy élhetnék az országban olyanok, akiknek a munkanélküliség zavart okozhat a háztartásukban, a megszokott szórakozásukban. Ám nincs ellenvetése, ha ezeknek a kedvéért a kormány elrendel bizonyos közmunkákat, például a szőlők nemesítését, a pincék ellenőrzését, a kisüstipar fellendítését, a literek, általában az ürmértékek megnagyobbítását, a szeszfokok emelését, ámde ne tévessze szem elől, hogy... (A többit máinem lehetett még így sem érteni. Zajos éljenzés.) Az elnök zárószavai után nőválás következett.

Vérbíráskodásunk.

Érdekes és könnyen végzetessé válható vérbíróági ítélezés zajlott le községünkben, ahol ez a jogászvilágot Róznernál még mindig élénken foglalkoztatja.

A vérbíróági eljárás központjában a fiatalabbik Walter-gyerek állott, aki esküt tett tagja volt a helybeli ÉCSE (Éjjel Cselekvők Egyesülette) aprójószág-szerző különítményének. Ez a Walter-fiú a Dübörgő Andrásék disznótorán tanúk előtt úgy nyilatkozott, hogy ő tudja, kik lopták el Weiszék udvaráról a hízott libákat, azonban e tekintetben vallomást nem tehet, mert különítményi becsületszava köti. Ugyanekkor az egyik Dübörgő kisasszony azzal a meglepő kijelentéssel fordult Akovita Valérhoz, az ÉCSE titkárához:

— Valér, én tudom, hogy maguk libát loptak.

A titkár első pillanatban örültnek tette magát: a disznótoros káposztára vizet ivott, majd egeret akart fogni a Dübörgő-kisasszony szoknyájának a ráncai között és csupán a Dübörgő-fiúk erélyes közbelépésére nyerte vissza józan esztét, amelynek birtokában az ÉCSE vészbíróága előtt vészföjljelentést tett a hűtlenségen kapott Walter-gyerek ellen, aki háromszori fölhívás után sem akart a kútba ugrani és ezzel a cselekményével a büntényálladékat teljesen kimerítette.

A vérbíróáság ülésézése a záróra elhangzása után

következett be a Rózner-vendéglőnek e célra berendezett termében. A lámpákat leoltották és a terem közepén elhelyezett edényben azokat a kénlapokat égették, amikkel Kózner a borokat szokta beajnszláolni. E kísérteties világításnál a vérbírák vörös abroszokba burkoltan helyezkedtek el a nagyasztal mellett, amelyen előttük egy-egy liter vörösbor állott a vádlott költségén. A vérbírák arcait azok a lárvák fődtek, amiket Rózner a zsidók álarcosbájljára kölcsönzött ki Budapestről. Az elnök arcát egy elefántormány tette még rettenetesebbé, amelynek lyukaiból füst tolt ki, valahányszor cigarettázott. A vérbírák az eljárás megkezdése előtt üvegjeikből bort eresztettek, azt egy közös edénybe csurgaták, amelyből mindnyájan ittak. Az eljárást az elnök több ízben megismételtette, formahibákra hivatkozván. A vádlott ez alatt égő torokkal állt a bírák előtt és polki kínokat állott ki.

Amikor a formaságokon túlestek, fölhívták a vádlottat, hogy vallja be a bűnét, de elmeháborodással elő se hozakodjék, mert most nem holmi polgári törvénykezés előtt áll: miért lett áruló és miért nem lett öngyilkos?

A tárgyalás zárt lévén, a vádlott felelete nem tartozik a nyilvánosság elé.

A kénláng kísérteties világánál megkezdődött a vérvádbiztos szónoklata, amely a vádlott fejére súlyos büntetést kért. Közben a pincéből éles sikolyok hangzottak, amik nem tartoztak ugyan a vérbírószági eljárás tárgyához, csak annyiban, hogy az, aki a pincében a Róznerék szolgáloját ostromolta, maga az ítéleti végrehajtó volt, az ördög uniformisában, amelyben a zsidók maskarabájlján a Schlesinger-gyerek elcsábította a sakterék Regináját. A bál zártkörű lévén, ez sem tartozik a nyilvánosság elé.

A vészbírák ítélethozatali tanácskozásra egy másik asztalhoz vonultak vissza, ahol törvényeik szellemében pálinkáit égették és ennek a világánál kicserélték eszméiket. A bírák között a második liter égetésénél hangsabb nézeteltérés támadt, aminek a vérvádbiztos a vádlott segítségével vetett véget.

Már a hajnal derengett, amikor Ítélethirdetésre került a sor, de az elnök ekkor már elefántnak képzelte magát és négykézláb mászkált az asztalokon. Az ítéletet Rózner hirdette ki: botbüntetésre szolt.

A végrehajtásra azonban nem került a sor, mert a Walter-gyerek bicskát rántott és ezzel a vérbíráskodás további folyását elvágta.

Testnevelésünk.

Lépést akarván tartani a napi politikai eseményekkel, illetékes választmányaink a Rózner-vendéglő külön termében nemzetgyűlés-jellegű tárgyalást tartottak Pelenpáty Mátvás hazánkfia elnöklete alatt, mely alkalommal a hallgatóságot a karzaton elhelyezkedett vonós zenekar tagjai képviselték.

Az elnök az ülés megnyitása előtt fölhívta a jelenlevőket, hogy a nemzetközi szociáldemokraták — ha né tán ilyenek is közénk tévedtek volna — a házszabályok értelmében hagyják el az üléstermet, mert most a nemzeti, keresztény és demokrata testnevelésről van szó.

Weisz Dávid személyes kérdésben kért szót, de nem kapott. Aztán szavait akarta félremagyarázni, de a többség ehhez sem járult hozzá. Ezek után elhagyta a termet, amire a többség élénken éljenezte a miniszterelnököt.

A szőnyegen forgó tárgyhoz legelsőnek tűzoltófőparancsnokunk jelentkezett szólásra, mint olyan, aki az önkéntes tűzoltóság mászógyakorlatait mindig nemzeti, keresztény és demokratikus szempontból fogta föl. Indítványt nyújtott be aziránt, hogy gróf Klebelsberg Kunó kultuszminiszterünket, mint a magyar testedzés, a férfias erő fáradhatatlan bajnokát, ezentúl Kinizsi (Klebelsberg) Kunó grófnak hívjuk, emlékezésül a Mátyás-korabeli magyar férfias erő halhatatlan képviselőjére: Kinizsi Pálra már csak azért is, mert községünkben többiben akadtak olyan tájékozatlanok, akik kultuszminiszterünket könnyen félremagyarázható neve alapján zsidónak tartották és az ébredőkkel szemben való viselkedését is ennek tudták be.

Általános helyesléssel elfogadtatott és erről föntnevezett kultuszminiszter úr fölszólítólevelében értesítettik. (A plakátokon való fölhívást a némileg változott viszonyokra való tekintettel nem tartottuk célravezetőnek.)

A nemzeti, keresztény és demokraltikus testnevelés eszméjét gyűlésünk a legmesszebbmenő erkölcsi támo-

gátásban részesíti és a következő vezérelvek hangoztatása mellett kívánja annak törvénybeiktatását.

A szociáldemokratáknak megtiltandó, hogy testi erejüket fejlesszék, miután ez máris olyan fejlett állapotba került a foglalkozásuk révén, hogy az a keresztény és nemzeti gondolatot veszedelmezteti.

Kulturális körök, aminő például nálunk a közsé-
günkbeli Nemzeti Tekekör, ahol például a zsidó csak külön fizetség mellett és dupla pinkapénz ellenében guríthat — állami támogatásban részesítendők, mert hiszen nyilvánvaló, hogy a tekézés sportja a keresztény és nemzeti ifjúság testi erejét előmozdítja és demokratikus érzését fejleszti az a (körülmény, hogy mindig az nyer, aki minél több fát üt.

A testi erő (kifejlesztése állami áldozatok árán is előmozdítandó azoknál a nemzeti és keresztény ifjaknál, akik a nekik nem tetsző vendégeket a kocsmából ki szokták dobálni, már csak azért is, hogy Weisz Dávid mézáró zsidó fölényét államköltségen megtörjük és vele szemben is biztosítsuk a nemzeti és keresztény eszmék tekintélyét.

E célból kívánatosnak tartjuk, hogy a kultuszminiszteri tárca terhére ösztöndíjak tűzessenek ki azoknak a keresztény ifjaknak a részére, akik a nekik nem tetsző alakok kidobálásával nemzeti értéküket nemes versenyben bebizonyítják.

A gyűlésen jelenlevő Tout-letrois Henry helybeli születésű és illetőségű francia tánc- és illemtanár bebizonyította, hogy a tánc, valamint az illem ikellő gyakorlása nagymértékben előmozdítja az ifjúság- demokratikus testi fejlődését és fölszólítandó a kormány, hogy a táncoló és illemgyakorló ifjúság kedvét állami áldozatok árán mozdítsa elő.

A magas színvonalon álló tanácskozás után csárdás kezdődött, amelynek a csendőrség vetett véget.

Őrizetbe vett nóták.

Még a farsangi multságok alatt történt, hogy kiváló rendőrbiztosunk elhatározta, hogy razziát tart azok között a népdalok között, amelyeket a magukról megfélemedezett mulatók dalolgatni vagy elhúztatni

szoktak, anélkül, hogy ennek a ténykedésnek a jogi következményeivel tisztában lennének. E razzizálás alatt a következő népdalok kerültek rendőrségi őrizet alá:

*„Juhászlegény, szegény juhászlegény,
Tele pénzzel ez a tömött erszény:
Megveszem a szegénységet tőled”, stb ...*

(Nyilvánvaló, hogy ezek a sorok a szegényeket a gazdagok ellen izgatják, amikor föltűntetik, hogy a juhászlegény szegény, ámde az urnák kövér erszénye van, amelynek segítségével a szegénységet megveheti, mintha a szegénység vagy gazdagság csupán a sors szeszélye folytán állana elő és nem isten rendelése volna. Közserkölcs szempontjából is tilalmas, mert hiszen a kövérerszényű úr pénzt kínál a további sorokban a juhászlegény szeretőjéért és így előmozdítja a leánykereskedelmet. Szerző kinyomozandó és ellene az eljárás megindítandó.)

*„A Vargáék kertje alatt
Bodri kutya szörnyen ugat;
Ébresztgeti a gazdáját:
Húzogatják a szénáját,
Dínom-dánom-sum-sum -sum!”*

(E strófában a közrendre vigyázó hatóság kigúnyolása rejlik. A Vargáék kertje alatt is, másutt is a rendőri közegek vigyáznak úgy a magántulajdonra, mint a közserkölcsre. A szerző azt akarja elhíttetni a közönséggel, hogy ezt a földadatot csupán a Bodri kutya végzi el és hogy községünkben lazák az erkölcsök. A szerző felelősségre vonása iránt a lépések megteendők.)

*Ég a kunyhó, ropog a nád...
Szorítsd hozzád azt a barnát!”*

(A polgári erkölcsök ellen intézett merénylet. Amikor a kunyhó ég, a kötelességtudó polgárságnak nem a barnát kell szorongatni, hanem a szorongatott helyzetbe került önkéntes tűzoltóságot kell támogatni a földadata elérésében. A nóta tűzveszedelmek kitörésekor passzív rezisztenciára vagy pedig bujálkodásra izgatja a jó erkölcsöket és így tűzrendészeti szempontból is veszedelmes. Nyomozás folyamatba tétetett.)

*„Hármat rikkantott már a rigó,
Nem parancsol nékem a bíró”...*

(Izgatás a hivatalos hatalom ellen, amely a tekintélyek tiszteletét igyekszik aláásni, hogy dalban destruáljon. A bíró a törvények megszemélyesítője. A törvény mindenkinek parancsol. Föltétlenül betiltandó és eljárás megindítandó ismeretlen tettes ellen.)

*„Kocsmárosné hozzon bort hitelbe,
Itt hagyom a cifra szűrőm érte,
Ha ki nem váltom holnap estére:
Dobja föl a csárda tetejére.”*

(A kocsmái hitelt az idevonatkozó rendeletek szabályozzák. A kocsmárost vagy annak az élettársát nem szabad a kocsmái hitel túllépésére biztatni. Kézi zálogbavétel joga iparendedély hiányában nem illeti meg a kocsmárosnét. A zálogul otthagyott tárgyat tilos a csárda tetejére helyezni, hanem a rendőrhatóságnak kell beszoigáltatni megfelelő intézkedés végett. Eljárás folyik.)

*„Nem loptam én életemben,
Csak egy csikót Debrecenben”...*

(Éppen elég. Ha mindenki lopna Debrecenből egy csikót, akkor a hortobágyi ménesnek nyoma sem maradna. Ez nem egyéb, mint fölhívás idegen értékek eltulajdonítására és így veszélyezteti a közerkölcsöt, éppen úgy, mint az alábbi):

*„Kint a pusztán, Hortobágyon, vetés alá szánt a gép,
Oly szomorú, olyan furcsa, úgy fáj nekem ez a kép,
De szeretnék sírni-ríni, megsiratni valamit,
Tán a híres Sobri Jóska lova lába nyomait”*

(Ebben a büntett földicserése teljesen megállapítható. Aki a betyárokat siratja, annak fáj a jogrend mai állása, annak fájnak a független bíróságok gyorsított vagy statáriális ítéletei. Föltétlenül betiltandó.)

*„Ott, ahol a Dnyeszter vize zug,
Van egy kicsiny, madárlakta zug”...*

(Ahán! Nagyon jól tudjuk, hogy micsoda zug van ott, ahol a Dnyeszter vize züg. Az nem zug, hanem csak egy zug-forradalom, egy bitang bolsevizmus. Aki erről dalol, annak majd mi rántjuk el a nótáját és majd

megismeri azt a zugot, ami Zalaegerszegen van és ami szintén jómadaraklakta zug. Azonnal előállítandó. Fölkoncolás egyelőre mellőzendő.)

Frühwirth-ünnepély.

Kultúregyesületünk néprajzi osztálya legutóbbi ülésén elhatározta, hogy községünkben bemutatja a nemzeti kereszténypárt kitűnőségeit és e célból a Tekekör tagavató termében Frühwirth Mátyás-ünnepélyt rendez, amelyre Frühwirth Mátyás nemzetgyűlési képviselőt is meghívja, hogy őt legutóbbi parlamenti sikere alkalmából üdvözölje. A többi kitűnőségnek a bemutatása csupán képes ábrázolatban történik, miután községünk kissé elmaradottabb osztályában még mindig vannak olyan elemek, akik az idegen hangzású nevek tulajdonosaiban zsidót sejtenek és így a kiállítás alkalmából népharagban törnének ki, habár minden intézkedést megtettünk arra, hogy a kiállított tárgyakhoz nyúlni nem szabad.

Frühwirth Mátyás hazánkfiáról azonban mindenki tudja, hogy a keresztény Magyarország nemzeti kiépítésében neki oroszlánrésze van, hogy a destrukciónak minden időben a legelszántabb ostorozója és a legfélelmetesebb ellensége volt, hogy publicisztikai munkálkodásával, a parlamenti életben elért ragyogó sikereivel olyan nevet vívott ki magának, amely a napnak minden órájában méltó a megünneplésre.

A körünkbe vonaton érkező ünnepelt elé községünk intelligenciája fapapucsban és szőrharisnyában, de vitézkötéses dolmányban vonult ki és a vonat berobogásakor Maulbeerbaum Leopold tarisznyakészítő polgártársunk vezetése alatt álló trombitás-zenekar rázendített a „Du, lieber Augustin” kezdetű nemzeti, illetve néprajzi dalra, amely az ünnepeltet láthatólag meghattotta és könnyes szemekkel mondott köszönetet a nem remélt fogadtatásért, majd kijelentette, hogy Eákosberény szebb lesz, mint volt.

Az ünnepélyes bevonulást megzavarta az a véletlen baleset, hogy Siska Jánosné asszony óriási belga házi nyula egyenesen az ünnepelt felé baktatott, miután a ketrecéből kiszabadult. A kíséret sorai megbomlottak és ünnepeltünk a legügyesebb tornászokat megszégye-

nító ügyességgel mászott föl a sürgönykaróra. Amikor bebizonyosodott, hogy a Siskáné asszonyom elszabadult nyula nem vadnyúl és Siskáné fülénél fogva visszavitte a ketrecbe, ünnepeltünk kijelentette, hogy csak azért mászott föl a sürgönykaróra, hogy sürgönyözzön a miniszterelnöknek, aki nyugtalankodott megérkezéséről.

A trombita fölharsanására ismét zárt sorokba verődő díszkíséret minden veszedelem nélkül a Tekekör tagavatójába vonult az ünnepelttel, ahol az elnök egy csizma-sőr lehajtásával üdvözölte ősi szokás szerint a vendéget, aki közkívánatra megismételte legutóbbi parlamenti beszédét, amelynek végén úgy a Tekekör elnöksége, mint kultúregyesületünk nép- és szódavízrajzi osztálya kijelentette, hogy a kölcsönjavaslatokat szó nélkül elfogadja, minden gondolkodás nélkül magáévá teszi.

Ünnepeltünk a tekepályára lépett és háromszoros díszdobással fejezte ki üdvözlését a vendéglátó egyesület iránt, majd serlegavató beszédében hangsúlyozta, hogy Magyarországot csak az ősök tisztelete, a nemzeti hagyományok kultusza, a vitézség és a bátorság állíthatja vissza arra a helyre, ahol Árpád idejében volt. Kijelentette, hogy nem kell megijedni semmitől, hogy szembe kell szállni a poklok minden hadával, hogy ez a magyar virtus.

Ekkor történt az a tapintatlanság, hogy a Siskáné kóbor kannyulát ismeretlen tettes — tehát bizonyosan Weisz Dávid — kabátja alól a terem közepére ugratta.

Szónokunk nem vesztette el a lélekjelenlétét, hanem az asztal tetejére ugrott. Csupán a beszédje fonálát ejtette el. Amikor a nyulat a csendőrség erélyes közbelépésével kitoloncolták a teremből, szónokunk kijelentette, hogy azért lépett az asztal tetejére, hogy magassabb nézőpontból jobban beláthasson a magyar nemzet jövőjébe. (Hoch soll er leben! Hoch soll er leben! Dreimal hoch!)

Este a Róznerék színjében ünnepeltünk tiszteletére színielőadás volt, amelyen színre került „Bánffy Dénes csókja”, Göndör Ferencnek, az ünnepelt személyéhez szabott átültetésében.

Néprajzi osztályunk a Siskáné nyula ellen Frühwirth Mátyás mentelmi jogának a megsértéséért rendőrségünk előtt összeférhetlenségi bejelentést tett.

Irodalmi reneszánszunk.

A. Trompeter-lány kézfogóján Freitag Mátyás emelkedett szólásra, aki beszédében a jegyespár jövődöbéli érdemeire mutatott rá és ugyanekkor párhuzamot vont a magyar hazafias és a hazafiatlan, vagyis nem keresztény, de kálvinista vagy zsidó költészet között. Beszédének hatása alatt Frohnfasten János formális indítványt tett arra, hogy tűzoltótötestületünk legközelebbi jubiláris mászóversenyének és Tekekörünk olimpiáris kupadöntőjének a keretében okvetlenül tartanunk kell egy nemzeti és keresztény irodalmi estélyt, amelynek programján helybeli irodalmi kiválóságaink mellett országos hírességeink, aminő egy Herczeg Ferenc, egy Fruhwirth Mátyás vagy a gyöngédebb nemből Thormay Citadella szerepeljenek a Trompeter-kisasszonyok harmonika-kíséréte mellett a fúvózenekar közreműködésével.

A program összeállítására kiküldött bizottság Zaturec Vencel polgári vendéglőjében már a reggeli zóna-pörkölt mellett gyülekezett, Sójaj Berenice költőnőnk védnöksége alatt. A délutáni órákban bizottságunk arra a megállapodásra jutott, hogy Zaturec polgártársunk vendéglőjében sokkal gyorsabb és pontosabb a kiszolgálás, mint például a szabadkőművesek zugtanyáján, a Róznerben és hogy helybeli irodalmi kitűnőségeink közé sorozza, a program gazdagítására, Sójaj Berenice kisasszonyon kívül

a katolikus kántort, akinek igen szép hangja van,

a patikáros-segédet, mert az irodalom terén már-több ízben sikeresen próbálkozott,

a segédjegyző urat, aki szépen fuvolázik és ugyanolyan szépen ír,

a már említett Trompeter-kisasszonyokat édes-apjukkal, aki fapapucsban lép föl és etnográfiai előadást tart a délvidéki új magyarok szokásairól,

valamint a Frohnfasten-gyerekeket, akik kitűnő labdarúgóknak bizonyultak és minden nyilvános játékon dicsőséget szereztek a magyar névnek.

Elhatározta továbbá, hogy fölkeri Herczeg Ferenc arat, úgyis mint jeles magyar író, politikust és kaszinói *tagot*, *hogy* vonjon párhuzamot a hazafias és hazafiatlan irodalmi irány között, ugyanekkor mutassa ki

Csokonainak, Petőfinek és Adynak azokat a fogyatékosait, amelyek miatt ők nem illeszkedhetnek bele a magyar nemzeti és keresztény irányzat szellemébe; továbbá magyar nyelven ismertesse a vörös rémuralom napjaiban túszként átélt végóráit és keresztrefeszítésének rövid foglatját.

Bizottságunk Fröhvirth Mátyás országos kitűnőségünket nyújtó- és ugrógyakorlatok bemutatására kéri föl a mászóversenyek keretében, majd pedig az ünnepély irodalmi részében szabad előadás formájában ismertetni fogja azokat a lelki kínokat, amiket a vörös diktatúra alatt a terroristák sajtókamarájában mint legvakmerőbb ellenforradalmár átszenvedett és amelyeknek további kiállításáról csak Szász Zoltán nevű állítólagos újságíró könyörgésére mondott le.

Thormay Citadella úr- és író nő tartalmaz és mindvégig lebilincselő, bájos előadásában azokat a fájdalmas lelki és testi kínokat mutatja be, amelyek a rémnapokban arra a rettenetességre kényszerítették, hogy bujdosó naplóját megírja és ezzel megmagyarázza tettének elkövetését.

Elhatározta a bizottság, hogy jegyeket csak korlátozott számban bocsát a közönség rendelkezésére, hogy az ünnepély irodalmi részén csak a korlátozottak jelenhessenek meg és az ünnepélyt minden körülmények között megtartsa, mert az idő ilyesmikre még mindig kedvező.

Hazánkfiái figyelmébe.

Csak a minap figyelmeztettük községünk lakosságát arra, hogy a nyaralók hozzánk özönlése mily közgazdasági fontosságú, bár kultúra szempontjából egy hajítófát sem ér, mert hiszen a nyaralók legtöbbször a zsidók közül kerül ki és így sohasem lehet a keresztény kultúra terjesztője. Még nem késő, figyelmeztetjük községünk keresztény és ösfoglalkozású lakosságát arra, hogy a nyaralók hozzánk való özönlése károsodással is járhat. Nevezetesen:

ha elfelejtjük a nálunk tanyázó izraelitát arra figyelmeztetni, hogy községünknek olyan csodálatos természeti fekvése volt már az Árpádok alatt is,

hogy nálunk a nap korábban kel föl és később fekszik le, mint a szomszédos községekben és ezért külön 10 százalékos tüneményadót kell fizetniök azoknak, akik nem helybeliek;

ha nem tartjuk szem előtt azt, hogy a nálunk időző idegenek bizonyos mennyiségű friss levegőt elszívznak, amelyért levegőfogyasztási adó formájában tartoznak nekünk ellenszolgáltatást adni újabb 10—15 százalék arányában;

ha gondunk lesz arra, hogy mindazok a nem helybeli születésű és nyaraló jellegű egyének, akik árnyékba tett székeken ülnek, koronként vagy rendszeresen, az e műveletük fejében nekünk kijáró 25 percentes árnyékszékadót megfizessék.

Továbbá nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy a körünkben tartózkodó idegenek (zsidók) számítanak a magyar nép közismert jószívűségére, vendégszeretetére, jámborságára, istenfélelmére, stb. Éppen azért sohasem ülünk föl az alábbi kifejezéseknek:

— Adjon, kedves néném, egy pohár igazi friss tejet; zegény Dolfikám megbetegedett.

(Dolfi nem beteg. A nagysága akar délután igazi tejeskávét inni. Frászt neki!)

— Adjon, kedves bátyám, szombatig vagy félmilliót kölcsön: elfogyott az aprópénzünk. Szombaton jön az uram és megadja.

(Egy krajcárt sem! Ha pénzük van, elmennek vásárolni oda, ahol jobbat és olcsóbbat kapnak. Adj nekik hitelben gízt-gízt, aztán majd szombaton fizessen a tata.)

— Eladom az aranyláncom, vegye meg, Erzsí néni.

(Isten ments! Bizonyosan be akar csapni. Legföljebb adj rá valami kis kölcsönt és ha nálunk felejtődik, nem baj, mert esetleg arany is lehet.)

— Tízezer koronát kér ezért a kis savóért! Nem fél, hogy megveri az isten?

(Kérhetsz egész bátran tizenkettőt: az isten még senkit sem vert meg azért, hogy drágán adta a savót a nyári zsidóknak.)

Mondom, községünk öslakóit plakátokon figyelmeztettük arra, hogy a nyaralók hozzánkőzönlése esetében miként védekezzenek a bevándorlók uzsorája ellen. Az eredményről beszámolunk. A zsidók rokonszenvének a fölkeltségére a vasárnap rendezendő jótékony izraelita táncmulatságot nem verjük szét. A hangulat bizakodó.

Tudományos kísérletek.

Körünk természettudományi válaszmánya a napokban behatóan foglalkozott azzal a legújabb fölfedezéssel, hogy a nap nem égitest, csupán a világűrben mozgó testekből kisugárzó mágneses energiák lángrobbant fókusa, amint ezt egy természettudománnyal foglalkozó magyarországi törvényszéki bíró megállapította és ha ez a fölfedezés igaznak bizonyul, akkor nem lehetetlen, hogy a mágneses energiák összegyűjtéséből sikerül olyan melléknapokat produkálnunk, amiknek segítségével földünk időjárását szabályozhatjuk és egy évben dupla termést érhetünk el, ami a mai búzavalu-tás világban, közgazdasági helyzetünk föllendítésére nagyon fontos valami.

Természettudományi válaszmányunk elsősorban is utasította községünk bíróját, hogy hasonló találmányokkal siessen például súlyosan megnövekedett városi pótadónk elosztatására. Ha ugyanis neki is sikerül egy helybeli illetőségű nap föltalálásával községünk fűtési és világítási kiadását eltüntetni, már akkor is jelentékeny pótadómegtakarítást értünk el és az éjszakának nappallá való változtatása mellett a kocsmai záróórak betartása is teljesen fölöslegessé válik, ami egyébként társadalmi életünk elmélyítése szempontjából szintén fontos mozzanat.

Ugyanekkor válaszmányunk rámutatott arra is, hogy Lapistyák Vendel kefekötő polgártársunk, aki a községünk italmérő helyiségeit összekötő pályán állandóan mozgásban van és akin a föld mágnesének vonzó és taszító ereje több alkalommal élesen megnyilvánult, mint folytonos mozgásával nagyon sok energiát termelő egyén a helybeli nap üzeme körül sikeresen felhasználható lenne, ha őt kiscigányaink már az első termésből és a kisüst első produktumaiból természetbeni illetményekkel fölruháznák.

Bár az ülésen jelenlevő Herlicska káplán úr egyházi szempontból kárhozatosnak jelentette ki a mesterséges napok megteremtését, mivel községi elöljáróságunk e ténykedése folytán a világegyetem megteremtőjével hatásköri összeütközésbe kerülne: természettudományi válaszmányunknak mégis el kellett tekintenie a káplán úr ellenvetésétől, mert hiszen községünk éjszakai vilá-

gítása nem egyéb, mint a hiányzó napfénynek mester-séges pótlása és nem tehető föl, hogy e ténykedésért az úristen községünkre éjszakai világítása miatt külön-
sebben haragudnék, de nem is volna érdemes, mert e világítás oly komisz és oly drága, hogy ezért csak a rákosberényi adófizető polgárok haragudhatnak.

Társadalomtudományi választmányunk gondoskodni fog arról, hogy mindazok az eltussolt históriák, amik máig sem kerültek napfényre, egy második nap megteremtése alkalmával napfényre kerülhessenek és mesterséges napok fényének a segítségével több homályos politikai kérdés — többek közt az ingyenrésztvények dolga, valamint az Eskütt-ügy — kellő világításba helyeztessék.

Miután a második termés lehetősége most már kétségtelenül főnforog, ksigazdatársadalmunk már mosit figyelmeztetendő arra, hogy az aratómunkások illetményét kevesebbre szabják, mivel ők a második termésből is kiveszik a maguk részét.

A helybeli italmérőhelyiségek tulajdonosai főlshóli-tandók, hogy az italok árát — tekintettel a második termésre — azonnal szállítsák le a felére, hogy a második szüretnek piacot biztosíthassanak a helybeli társadalom körében is.

Az az indítvány, hogy a holdak és csillagok terem-tése körül is tegyünk lépéseket, választmányunk által elvetetett, miután ilyesmire községi életünkben semmi szükség nem mutatkozik.

Választmányunk a tudományos kísérleteket Lapis-tyák Vendel úr bevonásával a Róznerben, az ülést kö-vető vitaestély keretében megkezdte.

Megzavart ünnepség.

Híre futott a faluban, hogy községünk szülötte, Késes Kovács Bandi, a börtönben tanúsított példás magaviselete folytán ideiglenesen szabadlábba helyeztetett, miután büntetésének háromnegyed részét kifogástalan becsületességgel kitöltötte.

Emlékezetbe kell idéznünk azt, hogy Késes Kovács Bandi tulajdonképpen az áldatlan politikai helyzetnek

és saját hazafias felbuzdulásának az áldozata. A forradalmak bukása után saját ellenforradalmi érzelmeitől indítva, egy éjszaka népharagban tört ki és Rosenthal Ignácék portájára történt bemászás után boszszut állt a isaját véreinek ártatlan üldöztetéséért és ugyanekkor magához vett olyan ingóságokat, amikről szent meggyőződéssel hitte, hogy azokhoz Rosenthal a meg nem engedett haszon révén jutott. Az akkori zavaros és kevésbé jogrendee állapotban a bíróság előtt nem tisztázódhatott teljes mértékben Késes Kovács Bandi hazafias fölháborodása és a bíróságnak nem volt módja arra, hogy Késes Kovács András polgártársunkat visszaadja társadalmi és családi hivatásának.

A váratlan szabadulás híre nem csekély örömet okozott polgártársunk családi és baráti körében. Ennek az örömnnek a hazaérkező ünnepélyes fogadtatásával akartak kifejezést adni, azonban polgártársunk előző éjszaka az ő szokott útján, a kertek alatt beosont már legszűkebb családi körébe.

A jóbarátok küldöttsége ekkor felkérte őt, hogy a szokott úton tűnjön el községünkől és másnap a reggeli vonattal érkezzék meg, hogy az ünnepélyes fogadás előkészíthető és megtartható legyen. A fogadtatás programját a következő pontokban ismertették előtte:

A vonat beérkezésekor fölharsan a „Zikcene, zakcene”, amely után a helybeli tűzoltóság trombitása vészjelekkel tudtára adja a zsidóságnak, hogy Késes Kovács Bandi községünk területére tette szabadlábát.

A község zászlaját Lapistyák Vendel nagy vigyázzal háromszor meghajtja az ünnepelt előtt, vigyázzal arra, hogy orron ne üsse vele vagy el ne ejtse.

Üdvözlő beszéd az érkezetthez az ÉME helybeli fiókja részéről és zárt dobozban való átnyújtása egyetmásnak, amihez a hatóságnak semmi köze.

Üdvözölt átveszi a csomagot és átadja egy fehér ruhás lánykának, hogy azt a lakására szállítsa, de vigyázva, hogy el ne ejtse.

Ezután megköszöni .a, község figyelmét és fennek keretében kifejti, hogy miért nem viseltetik bizalommal a mai kormányzati rendszer iránt és minő álláspontot foglal el a külföldi kölcsönnel szemben.

Sóhaj Berenice községi óvónő könnyek között elszavalja „A munkácsi rab”-ot.

A cigányzenekar előadja Késes Kovács Bandi kedvenc népdalait.

Rendőrhatalóságunk újabb embereinek a bemutatkozása,

Mozsarágyúzások a zsidók megfélemlítésére.

Az ünnepelt e célra bérelt hintóba ül és a diadalmenet megindul.

Megállás Rosenthalék portája előtt és fölszólítása az életben maradt család tagoknak, hogy nyilatkozzanak az ünnepelt egyéni és társadalmi értékéről.

Bankett a Rózner-vendéglőben, amelyen a hivatalok képviseltek magukat a különböző társadalmi egyesületekkel egyetemben.

Pohárköszöntők és politikai nyilatkozatok. Párhuzam: Bandi és Kossuth.

Ez lett volna az ünnepélyes fogadtatás vázlatos programja. Késes Kovács Bandinak nem volt kifogása egyetlen pont ellen sem. Sőt a maga kezdeményezése folytán e programot még négy-öt ponttal megnagyobbitottuk, csupán a rendőrség embereinek a bemutatkozását töröltük ki, mert Bandi kijelentette, hogy ezek látása lelkében fájdalmas emlékeket ébreszt. Ellenben követelte, hogy a zsidó hitközség a hódolatát bemutassa. Másnap hajnalban Bandi eltűnt.

Délben minden előkészületet megtettünk az ünnepélyes fogadásra. Sajnos, a vonat Bandi nélkül futott be. Őt ugyanis a fővárosban letartóztatták, azzal az ürüggyel, hogy Vácról nem szabadult, hanem csak úgy magától szabadlábra lépett.

Községünkben a fölháborodás óriási. Képviselőnk az igazságügymimiszitert meginterpellálta.

Községi politikánk

Községi politikánknak legnagyobb baja az, hogy eddig nem voltak szervezett pártok, amelyek erre a politikára hatottak volna, sőt egyáltalában községi politikánk sem volt. Igaz, hogy ennek az az oka, hogy minden erőnket az országos politika intézésébe fektettük bele és amíg külpolitikánk irányításával bajlódunk, addig a Wolff Károly-körúton levő kávéatlan kútba két cigánygyerek belefutott, a Tormay Cecília-sétány

temetetlen árkába a végrehajtó kocsistól, lovastól beleesett és a községi csodajárás birkái között föllépett a mételey, amely közegészségügyi statisztikánkat szomorú számadatokkal tette sajnálatossá.

Eljött az ideje annak, hogy egy kevés időre úgy bel- mint külpolitikánkat az erdélyi politikai iskola mestereire bízzuk és nyugodjunk bele abba a megingathatatlan föltevésbe, hogy nekünk nem kell mindenről tudnunk, hogy kiváló államférfiaink mindazt a legnagyobb bölcsességgel elintézték és intézik, amiről nekünk nincs tudomásunk.

Ugyanekkor nem szabad megfeledkeznünk községi politikánkról. Ennek a politikának a megteremtéséhez elsősorban is pártok kellene. Pártok nélkül nem lehet politizálni. A gyakorlat úgy mutatja, hogy a községi politikában szereplő pártokat legészszerűbb vallásfelekezeti alapon csoportosítani. Fővárosunk rohamos fejlődése, háztartásának egyensúlya, polgárainak nyugodt élete, kultúrájának megalapozása, szociális intézményeinek a fölvirágzása attól a perctől kezdődik, amelyekben tudatára jutottak annak, hogy mindennek a bekövetkezése csakis vallásfelekezeti alapon lehetséges.

Ennélfogva arra törekszünk, hogy községünkben a községi politika kimélyítésére megteremtsük a következő pártokat:

keresztény katolikus községi pártot, Herlicska káplán úr vezetésével és Sóhaj Berenice kisasszony bevonásával,

a kálomista községi pártot, amelybe a kikeresztelkedett zsidók is beléphetnek, tekintet nélkül jelenlegi vallásukra, azok részére, akik a nemzeti és keresztény községi szellemmel még nem barátkoztak volna meg teljesen,

a luteránus községi pártot Sauerwein Szigfrid csavarkapitány vezérlete alatt, azzal a céllal, hogy tetszés szerint hol egyik, hol másik párttal szavazhassanak, hol pedig a szavazástól tartózkodhassanak,

a demokrata vagyis a zsidó községi pártot, hogy Weisz Dávidék is bekapcsolódjanak a községi politikába a numerus clausus arányában^ és hogy a szombati napokon tartandó közgyűléseken való ténykedésnél vallásuk parancsait előbbrevalónak tartásák,

végül a munkás vagyis a szocialista községi pártot, ha akadnak községünkben olyanok, akik az ezzel járó társadalmi és politikai következményektől sem riadnának vissza úgy a közvéleménnyel, mint a hatóságokkal szemben.

Amikor ezek a pártok megszerveződtek, egy ismerkedési estély keretében pártközi vacsorán eszmecserére ülnek össze, hogy egy közös községi programot kidolgozzanak.

Ahogy ezzel elkészültek, külön-külön pártvacsorát tartanak, amelynek során beható vita után a közös programot visszautasítják és saját programjukat kidolgozzák, hogy a pártközi értekezlet elé terjeszthessék visszautasítás végett.

Amint előrelátható, ilyen tervek megvalósítása alapján a mi községi politikánkat is el lehet mélyíteni fővárosi mintára és nincs messze az idő, amikor arról számolhatunk be, hogy községi politikánk tekintetében elértük fővárosunk színvonalát.

Videant consules! úgy legyen!

Luxus-röpülések

Pelikán János helybeli kovácmesteré a dicsőség, hogy községünkben a luxus-röpülések meghonosodtak. Községünk e derék polgára ugyanis régebb idő óta foglalkozik találmányokkal. Ő találta föl azt is, hogy sütés és főzés nélkül is jó a szárazkolbász, ha megfelelő mennyiséget ihatik rá az ember. Három éven át kereste a Weiszék javítás alatt levő fejszóját és nem nyugodott addig, amíg a padlásra dobott lim-lomok között föl nem találta. Az ő sikereinek számát szaporítja az a zseniális és gyakorlati hasznára nézve megbecsülhetetlen találmány is, hogy miképpen lehet egy görbe dróttal a Róznerék füstölt libacombját a kamraablakon észrevétlenül kihúzni. Ő volt az, aki szerkesztett egy örökmozgót, amelyet ki is állított, de a kedvezőtlen időjárás miatt az örökmozgó a mozgást a következő vasárnapra halasztotta. Pelikán polgártársunk évtizedek óta foglalkozik a röpülés problémájával is, amit meg is oldott akkor, amikor a zsidókat a Rózner-kocsmából kiröpítette. Ezt a rikordját később Weisz Dávid leverte, de

később Pelikán rikordot javított, amikor Weiszék alakait beverte és a szilánkok a túlsó oldalig röpültek.

Amikor a fővárosi luxus-röpülések híre hozzánk eljutott, mindnyájan Pelikán mesterre tekintettünk, aki éppen a Rózner-kocsmában ült és akitől már másodízben kérték az elfogyasztott három liter bor árát. A mester ebben a kellemetlen helyzetben is föltalálta magát:

— Adjon még egy litert, aztán fölrhatja mind a hármat, ha van hozzá lelke.

A mester addig szórakozott, hogy a hatodik liter után egy luxus-röpüléssel kint volt az utcán. A csapos volt a pilótája.

Ez a motor nélküli röpülés adta meg az impulzust ahhoz, hogy Pelikán mester községünkben a luxus-röpüléseket bevezesse. Miután kellő idő, megfelelő anyagok nem állottak rendelkezésére, mindössze az inasa és Kolompár Peti, az üstfoldozó cigány, mesterünk a Piac-téren az előljáróság szíves engedélyével drótköteleket feszített ki öt méter magasságban a távirópóznákra. E kötélén csigák segítségével négy személyre berendezett mosóteknő szaladgált arra, amerre az inas és Kolompár az alácsüngő kötéllal vontatták. A teknőben a mester maga helyezkedett el, amikor próbarepülést tett a Rózner-kocsmától a postáig. A repülésnek pompás idő kedvezett. A mester egyet füttyentett, majd berregni kezdett, amire az inas és a cigány kattogtak. Amikor elhangzott a teknőben ülő pilóta vezényszava:

— Húzd, az apád!
— siklóröpüléssel megindult a teknő és kiszámított pontossággal röpült a kötéllal az alatta szaladó montörök irányában. Mesterünk minden baj nélkül szállt le a teknőből a közönség tomboló tetszésnyilvánítása között.

Amikor e röpülöpálya műtanrendőri bejárása a kiküldött hivatalos közegek jelenlétében megtörtént, mesterünk engedélyt kapott arra, hogy találmányát átadja a közforgalomnak és a publikum vállalkozó szellemű részének a bevonásával próbaröpüléseket végezhessen, amelyek árát így állapították meg:

Személyenként egy liter bor.

Nyolcvan kilón fölül a duplája.

Lezuhanás kizárva.

A repülőgép személyzetének a borra való elfogadni tilos. Minden a mestert illeti.

Fölszállás előtt balesetbiztosításokat elfogadni megengedtetik.

A luxusröpülések mostanáig tartottak. A községünkben lakó intelligencia ötórás tea közben naponta végzett levegőutakat. A mester szépen keresett és csak egyetlen egyszer érte baleset, amikor a keresettől elkábultan merészebben kihajolt a teknő kosarából és a földre pottyant. Miután azonban a fejére esett, komolyabb baja nem történt.

Ma következett be a sajnálatos katasztrófa. A Weisz családja helyezkedett el a teknőben. Röpülés közben a kötél elszakadt, a montőrök orra buktak, a teknő megíngott, majd kettévált és Weiszék lepotyogtak. Persze nem fizettek.

A zsidók ellen izgatott a hangulat.

A büntetőnovella.

Kaszinónk kodifikáló választmánya napokon át tartó permanens ülésein részletes vita tárgyává tette az igazságügyminiszter novelláját és azt egyhangú szavazattal átdolgozás végett visszautasította, mert a törvényjavaslat, választmányunk szerint, nélküli mindazt, ami a sajtószabadságot a mai időkben biztosíthatja.

Nevezetesen:

a törvényjavaslat nem tesz különbséget keresztény és zsidó, hazafias és hazafiatlan lapok között, már pedig ott, ahol a zsidó és hazafiatlan lapok megjelenítése nem teljesen kizárt valami, ott a keresztény és hazafias sajtónak a szabadsága telje-

sen illuzórius. A sajtószabadság elve napjainkban megköveteli azt, hogy a destruktív sajtó elnémitásával a konstruktív sajtó teljes szabadsága visszaállíttassék oly intézkedéssel, amely a betiltott sajtó előfizetőit a megjelenő sajtó előfizetésére és olva-
kötelezi;

ugyanekkor teljesen hiányzik az arról szóló intézkedés, hogy a betiltott destruktív sajtó aranykoronás kauciójából a működésben levő sajtók papírkoronás kauciója kiegészíttessék és így a novella a keresztény és nemzeti sajtót létalapjában támadja meg;

nagy hibája a javaslatnak, hogy nem gondoskodik azoknak az íróknak, költőknek, publicistáknak és tudósoknak a sajtóban való elnémitásával, akiknek nyilvánvaló destrukciója következtében úgy a világosi fegyverletétel (1849), mint a piavei csatavesztés (1918) kétségtelenül bekövetkezett és így tág teret hagy arra, hogy ezek a még netán szabadlábbon levő egyének sajtószabadságunkat továbbra is veszélyeztessék, holott nyilvánvaló, hogy sajtó tilalom alá fogandók:

a zsidók,

a félzsidók,

a konvertiták az összes Kohnokkal,

mindazok, akik a ma uralkodó szellemmel és hazai világnézettel ellentétes álláspontot foglalnak el avagy nem igazolják, hogy írni-olvasnitudásukat nem valamelyik nemzeti és keresztény szabadsajtó szerkesztőségében szereztek;

továbbá ez a sajtótilalmi időszak kiterjesztendő azokra a már elhunyt, de még itt-ott emlékezetben élő írókra, költőkre és hasonfoglalkozású egyénekre is, akik a ma élő és írói, költői iparjogukat, szabadon gyakorolható nagyjaink érvényesülését károsan meggátolják. Ennek alapján utóbb nevezettek anyagi kárpótlására az említett néhaiak népszerűbb művei saját használatra, nevük alatti forgalombahozásra szabadon átengedendők, hogy a sajtószabadság, a költői, az írói szabadság gyakorlata ekképen is biztosíttassék;

a tervbevett „Dologház”-zal kapcsolatban okvetlen szükség van olyan rendelkezésekre, amelyek ki mondják, hogy a „Dologház”-ba beutalt egyéneknek a sajtótilalmi időszak alatt termelt munkái (költemények, regények, tanulmányok, fölfedezések, stb.) forgalombahozása megengedhető olyan nevek alatt, amelyeknek tulajdonosai ellen hazafias vagy vallásos szempontból kifogás nem merült föl.

Kodifikáló választmányunk egyelőre nem akart több és lényegesebb hibákat fölfedezni a büntetőnovellán, mert a tanulmányozás és részletes vita költségei a Weisz Dávidra kirótt kényszerkölcson kereteit máris túllépték és e körülményt Smith Jeremiás úr szíves tudomására hozza azzal, hogy a sajtószabadság olyan kincs, amelynek megteremtése körül hazánkban semmi áldozattól sem szabad visszariadni, még akkor sem, ha mindjárt a helybeli Chevra Kadisa megadóztatásáról volna is szó.

Ha a körülmények lehetővé teszik, a büntetőnovella részletes vitáját tovább folytatjuk.

A turáni átok.

A turanizmus meghonosítója nálunk Betriebsrath Álmos, nyugalmazott fegyőrnagy úr volt, aki esténként a kör játéktermében az asztaloktól elszóltott kibicek előtt hirdette a turanizmus eszméjét koronként éjfélig is és leginkább zajos sikerrel. Kifejtette, hogy a kibic szó testvére az igric-nek, amelyet szintén ic-képzővel alkottak őseink, de a kékitős Boskovic már nem tartozik ehhez a családhoz, mert Boskovic zsidó. A turáni népek minden nevezetesebb alkalmat torral ültek meg és így a disznótor nem egyéb, mint turáni szokás, amely a magyarok között mai napig is divatosak és nem egyéb, mint ragaszkodás az ősök szelleméhez, az ezredéveket túlélő erényekhez. Régebbi időkben is a disznótoros vacsorákon való részvétel díja egy ezüst forintos vala, amelynek szélére ez a turáni jelmondat véődött: „Bizalmam az ősi erényben”.

A kibicek körében az eszme szép sikerrel terjedt. Az ősi szokásokhoz való ragaszkodás eredményezte, hogy nálunk a disznótoros vacsorák a legnagyobb népszerűségnek örvendtek és ezeken a turanizmus tábora szaporodni kezdett.

Betriebsrath fegyőrnagy úr a tagok kívánságára fölvette a főáltosi címet és szakállának megnövesztésével a jelleget is. Alapszabályokat dolgozott ki a tagok számára és ezekben az alapszabályokban igyekezett a turánizmust a helyi viszonyoknak megfelelően átalakítani, úgyhogy a tagok közé Weisz Dávid is — mint az őseinkkel együtt vándorló és azokat folyton

becsapó kazárok késői ivadéka — fölvehető legyen, anrál is inkább, mert Weisznak a főpohárnoki tisztség adatott és neki az volt a tiszte, hogy esetenként a tort ülő turánok poharát ingyen megtöltse.

Az ősök szelleméhez való ragaszkodás követelte meg Zaplatyi Vencel tagtársunktól, aki a társaságban boncolásnak volt a tanúja és segédkezője, hogy indítványt nyújtson be arra, hogy társas összejöveteleinken a nyereg alatt puhított lóhúsevés is divatba hozassék.

Ez az indítvány — bármily tiszteletreméltó legyen is — a turániak körében heves ellenzésre talált, mert bár községünkben e célra alkalmas lovak bőven akadnának, azonban sem nyereg, sem olyan egyén, aki a húsnak saját testsúlyával való puhítására vállalkoznék, nem található. Az a kiegészítő indítvány, hogy a lóhúsnak ősi módon való puhítására szerződtessek Banyó Veronka asszonyt, aki egész nap a piacon ül és fölül van a mázsán, elfogadásra nem talált, mert az ősi huspuhítás tulajdonképen a lovaglás folytán való folytonos rázkódtatásokkal járt és nálunk ez nem mehet, mert akkor Banyó Veronkát folytonos rázkódtatásoknak kéne kitennünk, ami az ő korában már veszedelemmel járhat. Egyébként is a kibicek többsége félre nem érthető módon kijelentette, hogy a lóhúst egye meg a fene: fő a turáni szellem és nem a lószafaládé.

A turáni átok is bekövetkezett. Weisz főpohárnokunk ugyanis a tavaszi első tekeversenyen két hizott libát nyert és ezt a helybeli turáni társaságnak adományozta. A libák hova fordítása ügyében ösgyűlést hívtunk össze a Rózner-vendéglő udvarán fölállított sáttortáborba, amelyen a vargák ősi módon állati bőrrökkel, nyerstalpakkal és cipőfelsőrészekkel jelentek meg. Az indítvány az volt, hogy a libákat a főtáltos tiszteletére társasvacsora alakjában fogyasszuk el, de a főtáltos abból nem ehet, mert az ősi hagyományokkal ellenkezik az, hogy a főtáltos libahúst egyék, a libáknak csak a beleit kapja, hogy azokból jövendőt mondjon a magyar külföldi kölcsön sorsáról. A főtáltos ez ellen tiltakozott. Akkor — mondja — a libákból inkább senki sem egyék, mert a liba zsidó állat és annak elfogyasztásával bekóserolnánk a turáni szellemet. A libákat adjuk el és az árán tartsunk tort a kormány jó voltáért.

A vélemények megoszlottak. A turáni átok a két liba alakjában nyakunkra zúdult és széthúzásra vezetett, mert a libák elfogyasztásán a turániak egy része buzgalommal közreműködött, a másik része visszahúzódott.

Főtálosunk lemondott és mérgében lenyíratta a szakállát. A kibicek visszaültek rendes asztalaikhoz. Weisz ellen a hangulat kiéleződött, mert nyilvánvaló, hogy a turáni átkot zsidó számításból ő zúdította a nyakunkba.

Egy kis tévedés.

Községünk közrendészetének: a terén a legutóbbi időben olyan sajnálatos tévedések esnek meg, amik ellen e helyen is óvást kell emelnünk.

Már a múltban is megesett, hogy a fővárosból keresztény nemzeti agitációra lerándult hazafias ifjak a pébánia ablakait abban a jóhiszemben verték be, hogy ott a helybeli pénzintézet izraelita, vallású igazgatója lakik és ebből származott aztán az a pör, melyet a katolikus eklézsia indított a főnti zsidó ellen, amikor ő az ablakok becsináltatási árát a veleszületett arroganciával megtagadta.

Ugyancsak megtörtént, hogy a Róznertől hazafelé tartó és sötétben bujkáló Weisz Dávid kocsmáros helyett a helybeli Kopjaveető Egylet tasnai a szintén testes alfíki káplánt verték meg és ugyanekkor történt, hogy Weisz a Kopjaveető Egylet határozata folytán ki-rótt fájdalomdíj kifizetését megtagadta.

Ezek az esetek már magukban véve is alkalmasak voltak arra, hogy a különböző vallásfelekezetek között a viszály magvait elhintvén, a felekezeti türelmetlenség fáit az égig növezzék. Kiderült ugyanis, hogy maguk a zsidók szolgáltatnak mindig alkalmat a harcos kereszténység megtevesztésére. A takprékpénytárt igazgatója célzatosan lakik a pébánia átellenében azzal az alattomos szándékkal, hogy a helyi viszonyokkal nem teljesen ismerős fővárosi ifjúságot alkalomadtán ilyen tévedésbe sodorta és ezáltal a keresztény egyháznak kellemetlenséget okozzon. Kézenfekvő az is, hogy Weisz Dávid merő számításból visel oly kövér alakot, mint a helybeli káplán úr, holott soványító kúra használatával az ő személyét a káplán úr általánosan tisztelt egyéniségével összetévesztő igazoltatásoknak elejét vehetné.

Kétségtelen, hogy az alattomos zsidó ragaszkodások a helybeli kereszténység körében nem csupán általános visszatetszést szültek, hanem arra buzdították tette mindig kész ifjúságunkat és közrendsetünk kiválóbbjait, hogy ennek a zsidó izgágaságnak elvegye a kedvét a felekezetek közötti jóviszomy megbolygatásától.

Ily körülmények között történt, hogy a Róznerben a múlt este egy idegenből érkezett úriasan öltözött egyén szállt meg, aki föltűnő mohósággal vacsorázott a legdrágább fogásokból. Nemcsak ez a jelenség, de az a körülmény is, hogy az illetőnek borotvált ábrázata mellett kampós orra volt, valamint vastag aranyláncot viselt és tárcájából különböző valuták kandikáltak ki, kétségtelenné tették, hogy zsidóval állunk szemközt, aki községünk felekezeti békéjének a megzavarására érkezett közénk. Asztal társaságunk hat tagja igazolásra szólította föl az illetőt, aki ez elől az utcára menekült és érthetetlen módon rendőrért kiáltozott. Nagyon természetes, hogy befogták a száját, nehogy a hatóságot félrevezesse, miután a rendőrré éppen semmi szükség sem volt. Miután erőnek erejével azt esküdözte, hogy ő keresztény, hamis eskü gyanúja miatt a rendőrségre került, ahol botrányos viselkedése közben önmagát csúnyául összeverte, úgyhogy kórházba kellett szállítani.

Ez eddig rendben lett volna. Csak az nincs, hogy az illetőről kiderült, hogy csakugyan keresztény, még pedig magasrangú tisztviselő, aki a minisztériumból a közigazgatás és közrendészet meglepő rovancsolására érkezett a községünkbe.

Az ügynek valószínűen folytatása lesz, mert keresztény társadalmunk e sűrű és kellemetlen tévedések miatt a zsidók ellen még jobban fölháborodott és lassan, de biztosan készülő népitételek kitörésétől lehet tartani. Már tudniillik a zsidóknak.

Március idusa.

Már a kora reggeli órákban nemzetiszínű kokárdákkal föléesített keblű belügyi nyomozók, titkos rendőrök és különítményi egyedek járták be a község utcáit, hogy azt a destruktív törekvést, amely a mai

napon a közszabadságok éltetésével akart a mostani kormányzati rendszer ellen tüntetni, idejében elfojtsák és ellene az eljárást nemzetgyalázás miatt megindítsák.

Rendőrbiztosunk díszruhában vonult föl a hivatalába, hogy erélyes intézkedéseivel féken tartsa a községnak ama rendbontó elemeit, amelyek 1848 március 15 óta ostromolják hazánkban a tekintélyek tiszteletét és a zsidó liberalizmus térfoglalásával gyöngítik a nemzeti és keresztény Magyarország fundamentumát. Eközben híre érkezett, hogy Csebernyák Vendelné gyümölcsárusnőt letartóztatták, mert helypénzfizetés alkalmával a hatósági közeg előtt olyan politikai kijelentést tett, amely nem alkalmas arra, hogy külföldi hitelünket megerősítse.

Ugyanakkor a kisbíró jelentést tett arról, hogy a Weiszék portáján levő kertben szegfűmagvakat rejtegettek el a földbe, azzal a hazafiatlan célzattal, hogy kikelésük esetén vörös színeikkel a magyar nemzet ellen és a nemzetköziség mellett tüntessenek. Rendőrbiztosunk megfigyelőt állított a Weiszék kerítéséhez, aki a virágok kikeléséről és színéről azonnal jelentést teend, hogy a szükségesnek mutakozó őrizetbevételt idejekorán foganatosíthassák.

Köztudomású, hogy a helybeli munkásságnak azt a kétségtelenül hazafiatlan szándékát, hogy március 15-én

a Kossuth-szobor előtt nyilvános ünnepélyt rendezhesen, hivatalos helyen megghiúsították, annyival is inkább, mert e helyen és ebben az időben az önkéntes tűzoltótestületnek mászógyakorlatait kellett megtartani a tűzoltóparancsnok születésnapja tiszteletére.

Ez a hazafias ünnepély pompásan sikerült. A tűzoltók fölvonulásának az idő is kedvezett és a fölvonulás a legnagyobb rendben megtörtént, csak a Róznervendéglő előtti elvonulásnál Lapistyák Vendel kefekötő lépett ki a sorból, hogy baltáját a vendéglő söntésében a másik oldalára köthesse.

A mászógyakorlatokat a főparancsnok úr ünnepi beszéde vezette be, amelynek keretében a szónok rámutatott arra, hogy az 1848-as törvények főhibája az volt, hogy a községi tűzrendészet vezérelveit szem elől tévesztvén, nem ismerték föl annak hazafias és kulturális jelentőségét, aminek következtében a nemzet teljesen leégett a világosi katasztrófa alkalmával. Nagyon természetes, hogy ennek a nemzeti katasztrófának az előidézésében nagy szerepet játszottak a zsidók és a nemzetközi szocialisták, akik igyekeztek kibújni a tűzoltói szolgálat alól.

A mindvégig érdekes történelmi előadás után a tűzoltózenekar az „Erger-Berger”-induló hangjaival jelt adott a hazafias mászógyakorlatok megkezdésére. Szem nem maradt szárazon, amikor tűzoltóságunk nemes versenyben igyekezett a mászótorony tetejére jutni és amikor a meddő kísérletek újra- és újrakezdésével bizonyította be, hogy hivatásának a magaslatára jutott.

A verseny nézésére az önkéntes tűzoltóság családi körén kívül megjelent ünnepi közönség soraiban ott láttuk a községi elöljáróság tagjait és az egyházak képviselőit Dobszoy Tamás végrehajtót. Népszerű hangzóznok a toronyablakból adott jelt köztetszésének.

A verseny lezajlása az esti órákban ért véget. Aztán a zenés takarodó következett, aminek keretében a még utcán ögyelgő hazafiatlan elemeknek haza kellett takarodniuk. A közcsendre, valamint a hazafias érzületre vigyázó közegek permanenciában való maradása biztosította a nemzeti ünnep zavartalanságát.

Este a Körben díszvacsora volt zártkörű jelleggel és két liter borral, amelynek végeztével a kormánynak bizalmat szavaztak.

Az évforduló.

Rendőrbiztosunkat a sógora névtelen levélben figyelmeztette, hogy a községünkben meglapuló hazafiatalan és elégedetlen néposztály a vörös diktatúra kiáltásának az ötödik évfordulóján tüntetni fog a mai hazafias és keresztény rendszer ellen, amivel községünk polgárságának a konszolidációba vetett hitét megintgatja, másrészt pénzünknek a külföldi piacokon való romlását idézheti elő. Rendőrbiztosunk a helyzet rendkívül súlyos voltát hosszabb és behatóbb tanulmányozás után fölsímvén, habozás nélkül sietett hivatásának magaslatára.

A tűzoltóságot már a kora reggeli órákban vészjelekkel a Piac-téren sorakoztatták, ami délre sikerült is. A teljes fölszereléssel ellátott csapatok egész délután offenzív mozdulatokat végeztek a szegényebb néposztály-lakta utcákon, majd minden ház udvarán napi-parancsot olvastak föl, amely arra figyelmeztette a lakosságot, hogy a vörös rémuralom évfordulója van, ezt tudomásul venni ne merészkedjenek, mert ez büntetőjogi következményeket von maga után. Ugyanekkor közhírré tétetett:

az utcákon tartózkodni csak rendőrhatalósági engedéllyel lehet,

a kocsmák és kapuk este hatkor bezárandók és italfogyasztás csak hatósági személyek vagy köztisztviseltekben álló polgárok részére engedtetik míg,

este, besötétedés után a lakásokban világot gyújtani szigorúan tilos, nehogy fényjelzésekkel a kommunista összeesküvők egymással érintkezhesenek,

azokba a lakásokba, ahol mégis fény gyújtatik, a tűzoltók vízipuskával belőnek,

este tíz óra után ki-ki lefeküdni tartozik, mert akit az ellenőrző őrség ébren talál, letartóztatja,

senkinek sem szabad az évfordulóra gondolni, csak azoknak, akik a rémuralom sötét napjaiban mint túsok, kegyetlen fogságot szenvedtek és akik az évforduló alkalmával társasvacsorán újítják föl – rettenetes megkínóztatásuk és kivégeztetésük emlékét.

A kitörőben levő kommunista veszedelem elfojtására a tűzoltókon kívül állandó készenlétben voltak:

a kaszinónk választmányai,
 a kisbírák,
 a községi kanászok és szülésznők,
 a jótékony asztaltársaságok,
 a Tekekőr pályafelvigyázói,
 az éjjeli őrök,
 a nyugdíjasok, valamint Lapistyák Vendel
 kefekötő, aki a kocsmák ellenőrzésére kirendeltetett
 és az összes adófizető polgárok.

Ennek az erélyes intézkedésnek köszönhető, hogy a rettenetes évforduló nálunk minden különösebb izgalom nélkül, úgyszólván észrevétlenül elsuhan.

Segítünk a munkanélküliségen.

Kaszinónk népjóléti választmánya rendkívüli ülésén foglalkozott a munkanélküliség kérdésével abból az alkalomból, hogy többszöri dobolás után sem akadtak munkások, akik a Rózner-vendéglő jégvermét a Rákos-ról feliben telehordták volna. úgy látszik, hogy a helybeli proletárok még a feles munkát is keveslik, amióta a lelketlen agitátorok igényeiket fölsigázták.

A körülmények alapos mérlegelése után a választmány megállapította, hogy nálunk a most mutatkozó népjólét észszerű csökkentésével lehetne a bajon segíteni és alsóbb osztályunkat a kenyérkereső munka megkedvelésére szoktatni, miután az alsóbb néposztály jelentékeny része, amely a forradalmak alatt a minisztériumokban, később a börtönökben ült, teljesen elszokott a munkától és inkább nélkülözésekkel küzd, ha egyszer meglévő tőkájének jövedelme vagy részvényhozadéka kevés a gondtalan megélhetésre.

Ennélfogva közgazdasági helyzetünk, valamint nemzeti vagyonunk gyarapodása érdekében multhatatlanul szükségesnek tartja a most mutatkozó népjólét csökkentésére a piaci árak korlátlan kialakulását, az export és import teljes szabadságának biztosítását, hogy az alsóbb néposztály munkakedvét és teljesítő-képességét ezen az utón fokozza.

Ugyanezért fölhívja az illetékes tényezők figyelmét

arra, hogy törvényhozási úton gondoskodjanak a közösségi kényszermunkák behozataláról, amelynek segítségével alsóbb néposztályunkkal nem csupán a munkát kedveltetnék meg, hanem elérhetnék a következő kultúr szükségletek kielégítését:

a község házatól a Kaszinóig, valamint a Kaszinótól a Róznerig vezető utak kikövezését, hogy ezek a helyek az azokat látogató intelligencia részére minden időben járhatók legyenek, az árokba való zuhanások, a pocsolyákba való elterülések mellőzésével, mert már megesett, hogy Kaszinónk elnökét, aki záróóra után erős fejszédüléssel igyekezett kedves családjának körébe, a Rózner előtt elvezető árok mélyéről csak másnap reggel tudtuk kihalászni,

a határunkban elterülő uradalom termelőképességének fokozását azáltal, hogy a trágyahordást kényszermunkával elvégeztetvén, abba a kellemes helyzetbe kerülnék, hogy a tisztartó úrtól Kaszinónk társadalmi életének a felvirágoztatására szeretetadományokat kaphatnánk,

a helybeli zsidókérdés megoldását úgy, hogy az előjáróságtól kirendelt munkaerővel a zsidókat minden költség nélkül a határon túlra szállíthatnánk és a többi.

Nem hisszük, hogy illetékes helyen, ahol a munkanélküliség kérdésével, az alsóbb néposztály foglalkoztatásával lelkiismeretesen törődnek, választmányunk életrevaló javaslatait megértéssel ne fogadnák, annyival is inkább, mert ezeknek a sürgős közmunkáknak az elrendelése nem késhet sokáig.

Megeshetik, hogy nemzetgyűlésünkön ezek a javaslatok nem találnak kellő méltánylásra, különösen az ellenzék részéről, amely alsóbb néposztályunk igényeit lelkiismeretlenül fölcsigázta, de ezen úgy segíthetnénk, ha a -t. Ház elnöksége a tárgyalások tartamára az ellenzék kényszermunkára kirendelné, például arra, hogy egyengessék azt az utat, amelyen az egységes párt a teljes megértéshez juthat vagy pedig építsenek hidat a kormányunknak a tisztességes elvonulásra.

Abból az alkalomból, hogy választmányunk elnökének ikergyermekei születtek, a jelenlegi kormányrendszernek egységes bizalmat szavaztunk.

Miért maradt el Mr. Smith?

A gulyakiverési ünnep tanulságai mély nyomokat hagytak közönségünk lelkében. Bebizonyult ugyanis az, hogy jaj a népnek, amely tudomány nélkül való. A közkölségen rendezett ünnepen megjelent nép ugyanis nem tudta, hogy a mai étel- és italárak mily magasra emelkedtek, valósággal tévelygett a sötétben és e tévelygésben annyit elfogyasztott, hogy marhatartó gazdáink legeltető társulatát létalapjában támadta meg. A tudománytalan nép két hizott marhát és nyolc szekér bort beünnepelt anélkül, hogy csak egy garas árát is fizetett volna. Úgy látszik, hogy a kommunista tanok mérgezték meg derék népünk lelkét, amelyben föltámadt a esuf „minden a miénk!” elve és így az öszez-es kiadások tehertétele a gulyakiverési ünnepet rendező marhatartó gazdáink legeltető társulatának nyakába szakadván, azt összeroppanással fenyegeti.

A baj elhárítására fogamzott meg lelkünkben az a gondolat, hogy nem volna-e helyes, ha Mr. Smith Jeremiást bizalmas tanácskozáásra magunkhoz kéretnénk? Föltételezzük ugyanis, hogy Smith Jeremiás, aki egy ország pénzügyi helyzetének a rendbehozására mert vállalkozni, nem fog visszariadni attól, hogy egy legeltető társulatot talpraállítson. Mi hisszük, hogy Smith Jeremiás úr, mint üzletkötésekben, kiszámításokban kipróbált férfiú, rendelkezik annyi leleménnyel, mint akármelyik másik zsidó és talán abban is kiokosit bennünket, hogyan lehetne a nyolc szekér bor árával úgy elszámolni Rózinerrel, hogy az kifizetettnek tekintessék, sőt Rózner a két hizott marha megtérítésében is elmarasztaltassék.

Nagyon természetes, hogy a mi helybeli zsidónk, Weisz Dávid, ezzel a szanalási föladattal megbirkózni nem tud, sőt arra bizonyos zsidó szolidaritásból Rózinerrel szemben nem is vállalkozik. Mr. Smith Jeremiás messziről jött, amerikai polgár, aki nem tartozik respektálni azokat a rokonérzelmeket, amik la helybeli zsidókat összefűzik. Tehát elvárhatjuk tőle, hogy furfangos amerikai tudományával marhatartó gazdáink legeltető társulatának a megmentésére siessen.

A meghívás szövegét Sóhaj Berenice kisasszony

költötte meg. Finom lelke még csak célzást sem tett arra hogy Jeremiás úr nem magyar és arra, hogy mi antiszemitaak vagyunk. Ellenben tudtára adta, hogy melyik vonattal induljon és biztosította arról, hogy nálunk kötött üzleteiből kifolyóan kellemetlenségei bajosan lesznek, mert a kérdést a legnagyobb diszkrécióval kezeljük.

Megérkezésére a következő fogadási előkészületeket tettük meg:

A marhatartó kiscsordák jószágokkal a csordajárás bejáratánál fölállanak és várják Mr. Smith Jeremiást, hogy jószágokat neki bemutassák és fölbecs ültessék.

A vasútnál a Zsidó Szentegylet teljes díszben kivonul.

A zsidó pap megimádkoztatja Jeremiást és teljes bűnbocsánatot ad nefei a helybeli szanálás lelki következményeire.

Weisz Dávid bemutatja a zsidó kántort es a zsidó kántor Weisz Dávidot. Énekszám Sójhaj Berenice kisasszony hárfakiséréte mellett Mr. Smith Jeremiás tiszteletére.

Sófár-számok. Fújja a zsidó kántor.

Ünnepi ebéd Weiszéknál és utána

legeltető társulatunk teljes szanálása úgy, hogy még Rózner is nekünk tartozzék.

A várvavárt nap elérkezett. Smith úr elmaradt. Községünkben az a hír terjedt el, hogy Rózner közbelépésére történt a szanálás elmaradása. A hangulat elkeseredett a zsidók ellen. Úgy látszik, Mr. Smith Jeremiás sem kivétel.

Köztársasági propaganda.

Legutóbbi politikai ténykedésünk az volt, hogy a Rózner-féle vendéglőben lezajlott nyúlvacsora után néhányan különasztalhoz ültünk és rövid eszmecsere kíséretében elhatároztuk, hogy egyhangú lelkesedéssel bizalmat szavazunk a kormánynak községünk minden polgára nevében, abból az alkalomból, hogy megelőző este jótékony eső áztatta meg kertjeinket és szüreti kilátásunk megjavulása folytán mező- és szőlőgazdaságunk ereibe életkedv tért.

Ezt a politikai lépésünket a legnagyobb titokban tartottuk, nem akarván községünk politikai békéjét a párttusák áldozatául dobni. Árulás folytán ténykedésünk időelőtt napfényre került és a bizalmi nyilatkozattal postára siető elvbarátunkat Weisz Dávidék föltartoztatták, elcsalván őt a Tekekörbe, ahol ekkor kedélyes magánjátékok folytak. Emberünk a játék végen megfeledkezett küldetéséről és bizalmi nyilatkozatunkat elvesztette, józanságával együtt.

Nagyon valószínű, hogy Weiszék csalták el vagy vettek meg tőle, hogy szeretett kormányelnökünket kétségben hagyják aziránt, vajjon községünk társadalma a háta mögött áll-e vagy sem és így néhány heti vakációját elrontsák.

E gyalázatos merénylet eredményezte azt, hogy megfigyelőosztagunk őrszemeit előretoltuk azzal a megbízással, hogy Weiszéknak minden politikai mozdulatát kísérik figyelemmel, nehogy a destrukció éppen akkor üsse föl nálunk is a fejét, amikor kormányelnökünk üzen, amikor szükség van a pártközi békére, a csöndre es a bizakodó hangulatra. Ugyanekkor mi is elhatároztuk, hogy tartózkodni fogunk minden politikai nyilatkozat tételétől, még a piac naponkénti áremelkedését is szo nélkül tudomásul vesszük, nehogy a fáradságos munka után pihenő kormányelnök úr ezeket a kissé szenvedélyességbe csapnivaló nyilatkozatokat a kormányzása elleni bizalmatlanságnak vegye. Sőt azt is elhatároztuk, hogy titokban felkerjük nagyatádi Szabó István urunkat, hogy a saját kormányzásuk jövőjéről más alkalommal szíveskedjek kedvezőbben nyilatkozni, mert az erdőcsokonyai kijelentése arra enged következtetni, hogy ő maga sem viseltetik bizalommai aziránt a kormány iránt, amelyhez tartozni szerencséje van.

Szóval a miniszterelnök úr vakációja alatt az országos politikát mi is pihentettük, amikor előretolt őrszemeink hirüi hozták, hogy Weiszék a közlő Lajos-napját megülni szándékoznak. Ez arra kényszerített bennünket, hogy politikai passzivitásunkkal fölhagyjunk, mert

a zsidó és általában a destruktív elem csak
Zalaegerszegen ülhet,
csak süvet ülhet, ha valakije meghal és
csak akkor ülhet, ha keresztény részről helyl
kínáltatik meg.

Ebből nyilvánvaló, hogy a zsidónak semmi joga nincs ahhoz, hogy Lajos-napot üljön, legföljebb Jakab-napot állhat.

Először is Weisz nem a sógorának, Kohn Lajos szatócsnak a névnapját akarja megülni, hanem Kossuth Lajosét. Miután a mai politikai viszonyok nem alkalmasak arra, hogy nálunk holmi köztársasági eszmék propagálásával magukat kompromittált egyének népszerűsítése érdekében ünnepies összejövetelek tartassanak és Weisznak az az ellenvetése sem állhat meg, hogy ő a francia Lajos királyokat ünnepli, mert ezek, kivétel nélkül, ántántérzelműek valának: minden hatósági intézkedést megtettünk arra, hogy Weisz ellen köztársasági propaganda miatt a büntetőeljárás megindíttassék.

Az ügyet a legnagyobb titokban tartjuk, nehogy kormányelnökünk vakációját megzavarjuk. Weiszot föl hívtuk, hogy kezdje meg a kaucióra szükséges pénz összeszedését. Kohn Lajost ügyeljük.

Irodalmi előadás.

Az az általános érdeklődés, amely községünkben Zoltványi Irén tudományos és tanulságos előadása iránt megnyilvánult, a tetőfokát érte el akkor, amikor postamesterünk a kaszinóban elhíresztelte, hogy ő személyesen ismeri Zoltványi Irént és mondhatja, hogy nálánál szebbet még nem látott és így nem csoda, ha Budapest keresztény ifjúsága bolondul a szépkeblű honleány iránt; sőt valamikor maga is tette neki a szépet.

E hitelesnek látszó értesülés teljesen kihozta a sodrából a kántor urat, akinek Zoltványi Irén személyéről a postamesterével ellenkező információkkal szolgáltak és akinek az lett volna a tiszte, hogy a községünkbe érkező tudományos és tanulságos előadót a vasúti állomásra terelt nebulók élén így üdvözlje:

— Nagyságos Urunk! Amidőn Árpád apánk, stb.

Ámde, ha a postamester úr szokásától eltérően most nem téved, akkor a köszöntő beszédet így kell kezdeni:

— Mélyen tisztelt Nagysád! Amidőn Árpád apánk, stb.

Igenis, erre annyival is inkább vigyázni kell, mert illusztris vendégünk azt hiheti, hogy olyan szellemi szegénységben szenvedő helyre tévedt, ahol az emberek még a nemek közötti különbséggel sincsenek tisztában.

A kántor úr dilemmáját fokozta a mértékhitelcsökkentő észrevétele, amelyben leszögezte azt a tényt, hogy az ő felesége önagsága is Irén és a női nemhez tartozik, amennyiben már hat élő gyermeke született. Majd a tornatanár úr állt elő és sokoldalú képzettsége segítségével kimutatta, hogy Irén igenis női név, amely Piroskát is jelent. Szent László királyunk leányát is így hívták és így nevezték azt a szépségéről és szelleméről híres görög császárnét is, akinek szépségével és szellemével csak Zoltványi Irén úrnő szépsége és szelleme vetélkedhetik. Ennek a tudományos előadásnak ellene mondott Herlicska káplán úr, azonban tudjuk azt, hogy a papok mindig ellene voltak a pozitív tudományoknak.

A kántor dilemmájának a mindenbe beleavatkozó-Weisz Dávid vetett véget a következő ostoba tanáccsal:

— Ha szoknya van rajta, akkor szólítsd nagyságos asszonynak, ha nadrágot visel, nagyságos urnák tituláld. A nadrágot a szoknyától csak meg tudod különböztetni.

Ennek a zsidó hebehurgyaságnak köszönhetjük azt, hogy a vonatból kilépő vendégünkön a kántor úr megpillantván a fekete selyemszoknyát, így üdvözölte:

— Mélyen tisztelt Nagysád! Amidőn Árpád apánk ...

Nagyon természetes, hogy ez a félreismerés kínosan lepte meg Zoltványi Irén főtisztelendő urat, aki már az első szempillantás alatt meghazudtolta postamesterünket és egyáltalán nem nyerte meg helybeli ifjúságunk tetszését.

A csalódáson átesvén, Irén főtisztelendő úr a Tekekör földött helyiségében magasszínvonalu előadást tartott az általa nem ismert, nem is olvasott destruktív írók és költők műveiről, mikről idézetek nélkül kimutatta, hogy azok nagymértékben veszélyeztetik a keresztény erkölcsöket és társadalmunknak éppen úgy tartózkodnia kell olvasásától, mint ahogyan a főtisztelendő úr tartózkodott. Főlemlítvén többek közt Vanczák Zseni „Vér és vas” című meséit, amelyek alkalmasak a nemi kicsapongások fölkeltesére és Várnai János „örö-

mök kertje” című bordalait, amelyek a serdületlen ifjúságot a túlzott élvezetek karjaiba kergetik.

Az egyvonalú, de több síkban terjedő tudományos, keresztény előadásból mély tanulság feküdt a hallgatóság lelkére, amely zajosan megtapsolta a szent atyát és sírva távozott.

Az előadás hatása alatt ifjúságunk lemondott arról a hazafias szándékáról, hogy Irén főtisztelendő urait igazoltassa.

Országos gondjaink.

A helybeli dalárda tagavatóján jelentette ki Herlicska káplán úr:

— Minden politikában lenni kell egy pontnak, amely azt jelezze, hogy eddig és ne tovább! A mi nemzeti és keresztény politikánkban szintén van ilyen pont, de mi, sajnos, nem vettük észre és tovább mentünk a türelemben anélkül, hogy a zsidókérdést megoldottuk volna. Hová jutunk így?

— Zsidókézre! — rikoltotta Zdravec Palkó, az intranszigienciájáról ismert fajvédő és kiütötte a mellette ülő Weisz Dávid kezéből a poharat.

— Bizony, te még az én kezemre juthatsz! — fenyegetődött a mézárós, de a tömeghangulattal szemben gyáván meglapult.

— Nekünk tovább nem lehet mennünk — állapította meg Herlicska tisztelendő úr.

— Záróra előtt egy tapodtat sem! — tódította Lapistyák Vendel kefekötő polgártársunk, aki teljes megértéssel adózott a nagyszabású szónoknak.

— Meg kell állapítanunk — folytatta a szónok —, hogy kormányunkat e tekintetben mulasztás terheli, mert a zsidókérdés gyökeres megoldására semmit sem tett. Éppen ezért indítványozom, szólítsuk föl a kormányt, hogy a nyári vakáció letelte után okvetlenül távozzék a helyéről és engedjen helyet...

— Nekünk! — harsogta Lapistyák. — A borárok máris túrhetetlenek. Rózner is mondjon le!

— Rózner még nem miniszter — mentegette őt a hitsorsosa, Weisz Dávid.

— De zsidó! Mondjon le a borárok emeléséről. Nem szabad a magyart nyúzni!

— Ne bánts a magyart! — hangoztatta Sauerwein nyugalmazott csavarkapitány tűzoltófőparancsnoki minőségében és a baltájára ütött.

Ilyen hangulatban és ilyen körülmények között határoztuk el, hogy a dalárda legközelebbi hangversenyének keretében napirendre tűzzük a kormány lemondását és az új kormány megalakítására alkalmas férfiak kijelölését. Hogy ennél a pontnál az a vád ne érhesse m bennünket, hogy mi a rákosberényiek elhelyezkedését célozzuk az országmentő akciónk kapcsán, egyhangú határozattal kimondottuk, hogy az új kormányban rákosberényi illetőségű egyén egyáltalában nem kivan tárcát vállalni, még Lapistyák Vendel polgártársunk sem, aki megelégszik azzal, ha őt filokszera-kormánybiztosnak vagy országos pincefőügyelőnek nevezik ki, aki, mint ilyen, a magyar bortermelést állandó és jó-akarátú támogatásáról eleve biztosítja.

Sóhaj Berenice, okleveles óvó- és költőnő a jelen voltak lelkes tapsai között mutatott rá annak a szűk-ségességére, hogy mily fontos már a gyermeklélekben elültetni a zsidóméregtől való irtózás palántáit. Ő már apró növendékeit hazafias gyermekversikékkal edzi a jövő nagy harcára:

„Nem bántom én a zsidócskáit,
Az is hadd élje világát,
De a lelkem azt kívánja,
Hogy menjen Palesztinába!”

E költemény haltása alatt elhatároztuk, hogy a lánglelkű költőnő tiszteletére a dalárda zászlórúdjába a Weisz Dávid költségén aranyzöveget veretünk be és ugyanekkor a zászlót Lapistyák Vendel háromszor meghajtja az ünnepelt előtt olyan figyelemmel, hogy végével az arcát ne érintse vagy a szoknyáját föl ne hasítsa. Erre való tekintettel Lapistyák Vendel nevében a zászlós tisztelgést arra alkalmas egyén végzi.

A dalárda tagavatóján napirendre került még Smith Jeremiás siralmas főbiztosi jelentése a szanálás eddigi eredményeiről. A jelenvoltak megütközéssel vették tudomásul, hogy a szanálás még mindig nem oly tökéletes és az árak hanyatlása nem következett be a kívánt mértékben, sőt a pénzünk sem szaporodott.

Határozatunk szerint a népszövetségi főbiztos intenzívebb munkára és nagyobb takarékoságra intetik.

Tagavatásunk már a kora délelőtti órákban véget ért, az idő rövidege miatt.

Választói névjegyzékünk

A választói névjegyzékek kifüggesztésének a hírére községünkben ideges nyugtalanság volt észlelhető, amit fokozott az a körülmény is, hogy senki sem tudta, előljáráóságunk hová függesztette ki a névjegyzéket. A zsidókat jellemző kíváncsisággal, sőt tolakodással Weisz Dávidék már a községháza padlásán is keresték a jegyzéket, azonban előljáráóságunk bölcs előrelátással a jegyzék közszemlére való kitételének a helyét titokban tartotta, nem akarván a netán föltámadó elégedetlenséggel nemzeti kölcsönünk biztos sikerét kockáztatni.

A köztudatba mindössze annyi ment át, hogy a választók jegyzéke kifüggesztetett, de annak helye magasabb állami érdekből nem árultatik el.

Ugyanis a jegyzék összeállításánál figyelembe kellett venni azokat az elveket, szempontokat, állapotokat és körülményeket, valamint vezéreszméket, hogy minden állam talpköve a tiszta erkölcs, amely, ha megvesz, Róma ledől és rabigába görnyed. Miután községünkben több veszetzési eset fordult elő és emiatt most is zárlat alatt állunk: lehetetlen volt a jegyzék összeállításánál a zárlatot azokra az egyénekre is ki nem terjesztenünk, akiktől a tiszta erkölcsöt megbízhatatlan és aggályos voltuk miatt méltán félthetjük és akik sem újraoltással, som kikeresztelkedéssel nem tudnak áll am oszlopaivá, nemzeti és keresztény politikánk fundamentumaivá válni.

Nagyon természetes, hogy névjegyzékünkben éppen ezek a hazafias szempontok nem hagyták ki:

a zsidókat, akik Galiciából származván, nem magyar állampolgárok,

a szocialistákat, akik nemzetközi voltaknál fogva nem lehetnek élő tagjai hazánk politikai és társadalmi szervezetének,

a cigányokat, akik a nomád élet kedvelői, tehát állandó lakással nem bírnak,

az ellenzéki pártra szavazókat, akik éppen e tényükkel tettek bizonyosságot politikai esetlenségükről és arról, hogy veszedelmes eszközzé válhatik a kezükben a szavazati jog, tehát a választói névjegyzékbe föl nem vehetők

és mindazokat, akik a mai keresztény és nemzeti társadalmi és politikai alakulatoknak nem tagjai, tehát nem méltók arra, hogy politikai jogokat gyakoroljanak.

A hazafias szempontok figyelembevételével összeállított névjegyzék nagyon természetesen azt mutatta, hogy községünkben a szavazók száma csökkent. De hát ez nagyon természetes, ha tekintetbe vesszük:

a halálozásokat,

az elköltözködéseket,

a valutánk leromlását,

a kárhozatos forradalmakat,

a frontunk erőszakos fölbomlasztását,

a vörös terroristák gáztetteit,

Károlyi Mihályék perrendszerűen beigazolt hazaárulását.

a kisantant cselszövényeit,

a kedvezőtlen időjárást és

Késze Vak Mátyás szavazópolgárnak szívszélhűtésben bekövetkezett hirtelen halálát, valamint azt, hogy

Sípos Elemér tanító úr elmulasztotta annak igazolását, hogy elemi iskoláit elvégezte volna.

Ez a létszámcsökkenés megleli (természetes magyarázatát a világháború veszteséglistáján is, ha tekintetbe vesszük, hogy ott milliós tételekkel szerepelünk, míg pár ezer lakosságú községünk négyszáz választópolgárából alig háromszáz hiányzik. No és hány millió a háborúban eltűntek száma?

Községünk destruktív elemei nem elégedtek meg ezekkel a magyarázatokkal, hanem a toladó zsidóság szemtelen kíváncsiságától űzve, mindenáron a közszemlére kített választói névjegyzék fölkeresésére indultak. Előjárásunk bölcs előrelátása megakad-

lyozta őket abban, hogy a közszemlére kitett jegyzékbe avatatlan szemek belepislanthassanak. A névjegyzéket úgy elrejtették, hogy hirtelenében maguk sem tudják, hogy hová tették közszemlére.

Weisz Dávid három hordó sört ígért a rejtekhely fölfedezőjének.

Elöljáróságunk rendkívüli ülésre jött össze. Izgalmakra van kilátás, ha Weiszék rideg álláspontjukból nem engednek és nagyobb áldozattól zsidó gyávasággal visszariadnak.

Bank- és részvény- ügyeink.

A Rózner-vendéglő külön szobájában délelőttönként szokásos társadalmi összejöveteleik alkalmával történt, hogy postamesterünk diszkrétén újságotla:

— Ma ismét ajánlott levél érkezett Havelka részére.

— És honnan?

— Valami pesti zsidóbanktól. Mindenesetre gyanús. Megdöbbsentünk. Havelka a Nemzeti Kör fajvédő osztályának az elnöke, az antiszemita osztag parancsnoka és a helybeli ébredők zúzólapja. Lehetetlennek tartottuk, hogy a pesti zsidókkal bármilyen összeköttetésben is álljon, hiszen még csak nem is nemzetgyűlési képviselő, hogy ilyesmire szüksége volna és egyáltalában szerény anyagi viszonyok között ugyan, de megelégedetten él. A postamester bizalmas jelentésével szemben azonban nem helyezkedhettünk a közömbös tudomásul vétel álláspontjára, annál is inkább, mert egy újabb diszkrét értesítés szerint Nemzeti Körünk több kiváló tagja részére is érkeztek holmi pesti bankokból levelek, amelyek kétségtelenné tették, hogy itt a bankok részéről nemzeti és keresztény erkölcsbe ütköző üzérkedés vagy megvesztegetés folyik, amiről le kell rántanunk a leplet.

Rendkívüli közgyűlés előkészítésére gondoltunk, amelynek keretében megtörténik a leálcázás és ha legkedvesebb véreinkből maradnak is halottak a porondon, nem törődünk vele, hanem e hullákon átlépve, behatolunk a bankok fertőzött levegőjű szobáiba és

örökre megszabadítjuk keresztény társadalmunkat a zsidó-méregtől.

Eközben postamesterünk újabban azt jelentette, hogy csaknem valamennyiünk részére érkeztek gyanús levelek Budapestről, amelyek föladójaként ismert bankházak szerepelnek.

Fölhördültünk a vakmerőség hallatára.

— Le kell a leveleket foglalni, nehogy a méreg keresztény társadalmunkba kiszivároгjon.

Megbíztuk a nemzetvédelmi alakulat őrsparancsnokát, hogy a leveleket vegye magához, foglalja le és rendkívüli közgyűlésünk keretében tegye az elnökség asztalára, mint bűnjeleket. Eközben fokozott erővel folyt a közgyűlés előkészítése. A rendkívüli közgyűlésre meghívták országos kitűnőségeinket, közöttük Kiss Menyhértet, mint bankszakértőt, aki a zsidó-részvények sikeres üldözésével országos tekintélyt vívott ki magának, továbbá több aktív államtitkárt és nemzetgyűlési képviselőt, akik e téren szerzett gyakorlatukkal tisztító munkánkban segítségünkre lehetnek.

A közgyűlést ma tartottuk meg. Kiváló vendégeink sűrűs elfoglaltságukra és hirtelen történt megbetegedésükre való hivatkozással mentették ki távolmaradásukat. Havelka a hallgatóság soraiban foglalt helyet, Weisz Dávid oldalán, ami nem csekély visszatetszést szült és annak a látszatnak adott bizonyosságot, hogy itt a zsidók részéről valóban történt valami, ami keresztény társadalmunkat alapjában támadta meg.

A rendkívüli izgatott és érdekes jelenetekben bővelkedő közgyűlés feszült várakozással nézett a lefoglalt leveleknek a közgyűlés asztalára történő letevése elé. A nemzetvédelmi őrsparancsnok síri csöndben jelentette be, hogy a lefoglalt leveleket a címzetek tőle elkérencselték.

Óriási botrány tört ki erre.

A címzetek fölugráltak és kórusban kiabálták:

— Osztálysorsjegyet küldözgettek benne!

— Zsidó alávalóság! — ordította a közgyűlés.

Weisz szemtelenül röhögött és Havelka fölugrott az elnöki székbe, ahonnan erélyesen követelte, hogy a zsidó bankok ellen indítsák meg a bűnügyi vizsgálatot, a keresztény társadalom félrevezetése és kompromittálása miatt. Weiszot illetlen magaviseletéért a közgyűlés költségeiben elmarasztaltuk.

Kiket rejtegetnek Weiszék?

Körünk nemzetvédelmi osztálya már napok óta ülésezett ama bizonyos helyen, amelynek el nem árulására minden tag éjféli esküt tett és egyik hajnali vezérkari megbeszélésén jutott tudomására az, hogy Weisz Dávid a szénapadiáson gyanús alakokat rejteget, akikről Erzberger meggyilkolása annyival is inkább föltehető, mert csalhatatlan jelek szerint a bujkálok maguk, is az Erzberger-Berger-famíliához tartoznak és nyilvánvaló, hogy a Gömbös-villa vendégszerető házigazdája ellen indított hajsza azért történt, hogy a Weiszék szénapadlásán rejtőzködő gyanús alakokról az országos ügyeimet eltereljék.

Védelmi osztályunk mint egy ember ugrott volna talpra, azonban ezt az idő előrehaladott volta meggátolta és így csak arra kényszerült, hogy tanácskozásait ülve folytassa tovább, ámde a Weiszék portájának a kikémlelésére járört küldjön ki az önként vállalkozóikból.

Járórhagyunkat, Lapistyák Vendel kefekötőmestert bíztuk meg a föladat el végzésével. O ugyanis egész hajráiig aludt az asztal alatt, általános kimerültségére hivatkozván. Felébredésekor szívgyöngeség jelei mutatkoztak nála, amelyet kellő mennyiségű szíverősítővel ellensúlyoztunk és már a tehéncorda kirukkolása előtt átvette a járórnyagi tisztet és ruganyos léptekkel sietett földerítő szolgálatra, jelenítése bevératván.

A jelentős még a délelőtti órákban sem érkezett be, ami nyugtalanságot idézett elő az ülésezést tovább fojdtató védelmi osztagnál. újabb csapatot küldtünk ki Lapistyákék földerítésére. A visszaérkező járór jelenítése szerint Lapistyák járórnyag úr a már üzemben lévő Rózner-koosmában embereivel pihenőt tartott és miután a szívgyöngeség még folyton kínoztá, nagyobb mennyiségű szíverősítőnek magához való vételezése után embereit a község különböző pontjain helyezte el, míg ő fölmászott a Weiszék portája előtti akácfa tetejébe, hogy a szénapadlást, valamint annak tájékát zavartalanul megfigyelhesse. Valószínű, hogy hivatásának teljesítése közben nagyobb fokú szívgyöngeség fogta el, mert járórnk jelentése szerint már fejjele-

felé lóg az akác ágai között és lezuhanása minden pillanatban bekövetkezhetik.

Védelmi osztályunk tagjai alapos tanácskozás után elhatározták, hogy az ülést befejezik, lakásaikra sietnek, hogy egyenruháiba öltözvén, tűzoltó-fölszereléseiket magukhoz vegyék és a községi tololétrával a hivatásának áldozatául esett jár őrnagy megmentésére rohanjanak. A testület trombitása már a vészkiáltásokat is leadta volna, de a trombitáját valaki teletömökdötte sörösdugóikkal és így az hivatásának kellő pillanatban nem tudott megfelelni. Kénytelenek voltunk a gyorsan összeszedett dalárda „Ébresztő dala” mellett kivonulni a vezérkari térképen megjelölt fához, de a mászólétrát a nagy sietségiben a községi színben felejtettük. Visszarohtunk.

Amire az új kivonulás megtörtént, Lapistyák jár-őrnagy már nem volt a fán, de a földön sem. Azt kellett hinnünk, hogy a fa alatt lévő kútba zuhant és — rettenetes még gondolatnak is! — vízbefulladt. Majd az jutott eszünkbe, hogy hátha a Weiszék szénapadlásán rejtőzködő gyanús gyilkosok őt észrevették, leopták a fáról és mint áruló bűnjelet eltüntették. Nem volt idő a helyzet mérlegelésére. Itt cselekedni kellett.

Gyors elhatározással a Weiszék kapuját betörtük és megszállottuk a portát. Helyes nyomon jártunk. Csakugyan Weisz emelte le Lapistyák Vendel járőrnagyunkat a fa tetejéről és már a verandán pálinkázgatoitt vele megvesztegetési célból. Minden teketória nélkül a padlásra rohtunk, ahonnan földérítő osztagunkat az álmukból fölriadt mézároslegények ledobálták a szénatartóba.

Községünkben óriási az izgalom. Kérünk néhány zsidó újságíróit, hogy a nyomozás kiegészítése végett a Weiszék szénapadlására küldhessük.

Példa, amelyet követünk.

Megdöbentő hatást gyakorolt társadalmi és politikai életünkre az a beszéd, amelyet az államrendőrség új főparancsnoka hivatalbalépésekor intézett a legénységhez. Most látszik csak, hogy micsoda mulasztás ter-

béli azokat a főrendőröket, akik hivatalbalépésük alkalmával elfelejtették politikai álláspontjukat kifejezni a legénység előtt és szem elől tévesztették ama fontos körülményt, hogy a rendőrségnek parancsnoka tulajdonképpen azért van, hogy politikai álláspontját leszögezze és magánvéleményét nyilvánosan hangoztassa a fegyelmezett legénység vigyázz-ban álló kettősrendjei okulására,

E megható példán fölbuzdulva, Gölöncsér (labor rendőrbiztosunk összehívatta a két darab éjjeli baktert, a nappali kisbírókat, valamint az összes szolgálatban levő mezőőröket, szóval Vak Lukács Gyurkát és Gyep-rugó Mártont, akiket hivatalos szobájában az őrséget teljesítő tűzoltó segítségével kettősrendekbe állított, majd kiment az utcára, onnan gyorsan visszafordult, benyitott az irodába, szóval hivatalba lépett.

Rendőrbiztosunk ezt a pillanatot megragadta és érces hangon kijelentette:

— Hivatalbalépésem alkalmával szükségét érzem annak, hogy önök előtt kifejtsem, micsoda tanúságot vontam én le a francia forradalomból és milyen veié-

ménnyel vagyok az angol kormány mai összetételéről és mi a nézetem az orosz szovjetköztársaság külföldi politikáját illetően.

Pár óra hosszan át tartó politikai fejtegetés után röviden ismertette a mezőőrökkel azt a miniszteri rendeletet, amely a sáskairtasra vonatkozik és közölte a bakterekkel, hogy az éccaka Potrucsekné tyúkjaait elhordta Kolompár Gyurka, a cigány, akit jó lesz letartóztatni, ha ugyan eddig kereket nem oldott.

Mondanunk sem kell, hogy rendőrbiztosunk példája átragadt társadalmi életünk egyéb tényezőire is. Pöföteg János, tűzoltótestületünk agilis mászóparanesnoka, csak azért mondott le évek óta köztiszteletnek örvendő rangjáról és vonult a magánéletbe, hogy lemondásának nyilvános indokolása keretében alkalma legyen kitérni az amerikai elnökválasztás esélyeire és azokra a nehézségekre, amik a népszövetség helytelen összetétele folytán előállanak. Mindvégig érdekes indokolását és politikai okfejtéseit a szérűskert leégése sem zavarta meg, mert szónokunk nyugodtan tovább beszélt a feszülten figyelő önkéntes tűzoltók daliás glédája előtt.

Ugyanekkor Bagács esővezető is lemondott rangjáról és lemondásának indokolásában kifejtette, hogy nem ért egyet a Dawes-féle tervvel, különben is Dawes urat éppen nem ismeri és senki se csodálkozzék azon, hogy a tervezete iránt nem viseltetik bizalommal. Bagács csővezetőt csak úgy sikerült lemondásának visszavonására bírni, hogy a tűzoltóparancsnok úr megígérte neki, hogy Dawes urat a legközelebbi népünnepélyre meghívja, amikor Bagács csővezetőnek a tervezetével együtt bemutatja.

Az a hír, hogy Weisz Dávid a jövő hetipiac alkalmával mészárszékfoglalót tartana, nem felel meg a valóságnak, mert a keresztény közvélemény ellene fordul annak a lehetőségnek, hogy községünkben még a zsidók is politikáljanak.

Ellenben igaz, hogy Lapistyák Vendel polgártársunk és kefékötő nagyiparos a Bóznernből való kilépése alkalmával fontos politikai nyilatkozatot tett az egyensúly fölborulásáról.

Vihar egy interpelláció körül.

Községünk képviselőtestületének legutóbbi közgyűlése hallatlan botrányoknak volt a színhelye. Karakán Gábor a képviselő tagja minden elfogadható indokolás nélkül a következő interpellációt intézte községünk érdekes bírójához:

Van-e tudomása arról a bíró úrnak, hogy vörös az orra és hajlandó-e a közgyűlésnek felvilágosítást adni arról, hogy mitől vörös?

A képviselőtestület jobboldalán zajos nyugtalansággal fogadtak az interpellációt.

— Hol az elnök? Miért nem utasítja rendre? — zajongott Lapistyák Vendel kefekötő.

— Az ön orra is vörös és tudjuk, hogy mitől: nem a sírástól! — harsogta Lapistyák felé Karakán Gábor.

Az elnöklő főjegyző a község bikája nyakáról leakasztott csengővel próbálta a kedélyeket lecsillapítani. Ez az éles szavú csengetyű azonban a vitát még jobban elmérgesítette.

— Figyelmeztetem a képviselőtestület tagjait, hogy nem a csordajáráson vagyunk — intette meg a zajongókat köztisztviselőben álló elnökünk.

— Akkor ne rázza azt a bika-kolompot! — süvöltött Karakán.

— Úgy van! Maga csak községi jegyző, de nem községi bika! — üvöltötte a baloldal.

— Egyformán községi alkalmazottak! — rikoltották balról, mire a jobboldal fölugrott a székek tetejére és az előrántott bicskákkal igyekeztek elvágni a további vitatkozás fonalát. A terembe nyomult csendőrség segítségével sikerült a csöndet helyreállítani, amelyben az elnök, a jelen nem levők kivételével, mindenkit rendreutasított és mindenkitől megvonta a szót, hogy átadhassa a meginterpellált bírónak.

— Az interpelláló — jelentette ki bírónk — az én orromról azzal a tisztességtelen céllal nyilatkozott, amely a tekintélyek rombolását vonja maga után. Ilyen körülmények közt nem lehetek abban a helyzetben, hogy az orrom vörösségéről nyilatkozzam. Az én orrom tekintélyének tartozóim ezzel.

— Vörös az orra vagy nem vörös? — tette föl a kérdést Karakán Gábor.

— Nem (nyilatkozom. Nem akarók a többség döntése elé vágni.

A többség fölhívta az elnököt, hogy ő tegye föl a kérdést.

Az elnök föltette és szavazás alá bocsátotta.

A képviselőtestület szótöbbséggel kimondta, hogy a bíró úr orra nem vörös. Lapistyák Vendel kétszer is szavazott.

Karakán Gábor ebbe se nyugodott bele.

— Ha a többség úgy találja, hogy a bíró úr orra nem vörös, nekem még mindig jogomban áll (megkérdezni, hogy mégis mitől vörös!?

— A többség már eldöntötte, hogy nem vörös és így a kérdés föltevése magától elesik.

— De hiszen vörös! A vak is látja!

— A többség határozatával szemben nem engedem meg ennek a kérdésnek a föltevését — jelentette ki az elnök.

— Elhiszem, de miért vörös a bíró úr orral — erőszakoskodott Karakán.

— Ezt nem lehet tovább tárgyalni. A többség már megállapította, hogy nem vörös.

— Meghajlok a többség döntése előtt — adta be a derekát Karakán —, csupán azt kérdezem, miért nem fehér és ha nem fehér, mitől nem fehér?

— A Karakán úr kérdésére legmúltóbb válaszom az, hogy fejeletül elhagyom a képviselői közgyűlés termét — jelentette ki bíránk és zsebkendőjébe dugott orrával a többség-tüntető tapsai közt elhagyta a termet. Átment Róznerhez, ahová párthívei osztatlan lelkesedéssel követték.

A baloldal vereségét este betetőzte az az esemény, hogy Karakánékat a Róznerből kiverték.

A közvélemény tájékoztatására másnap kidoboltattuk, hogy a bíró úr orra nem a bortól vörös.

A mi bajorunk.

Kobak János éjjeli őr hiteles jelentése vétetett tárgyalás alá, amely jelentés szóbeli formában érkezett fajvédelmi bizottságunk színe elé és a következőket tartalmazta:

A faluszéli Battancs Mátyás korlátlan italmérésében két nap óta egy térdnadrágos, kamáslis, zöldhajtókás, vadászkabátos, sörtebokrétás kalapú idegen fekete sört iszik, akinek magyarul egyáltalán rem beszélő és egyáltalán nem fizető mivolta gyanút keltvén, utasítást kért az igazoltatási eljárás megindíthatására. Kelt, mint fönt és a pecsét helye Kobak János bal alsó felén, miután az idegen őt a kocsmából kirúgta.

E szóbeli jelentést bizottságunk tudomásul vette és Sauerwein csavarkapitány parancsnoksága alatt földerítő osztagot küldött ki jelzett idegen kilétének megállapítására, valamint a szükségesnek mutakozó intézkedések megtételére.

Osztagunk a kármentőben kihallgatott Battancs Mátyás kocsmáros előadásából megállapította, hogy Kobak János hiteles jelentése csak annyiban tér el a valóságtól, hogy az idegen nem két, hanem három nap óta feketesörözik, de közben erősebb fajta snapszokat is fogyasztott, de egy kukkot nem szólt és még kevesebbet fizetett, mert négy ver milliós papírmárkán kívül egyéb érték fölött nem rendelkezik, holott a számlája már százezer magyar koronát is meghalad. Jelenleg a kocsmá udvarán elhelyezett szénarakásban hortyog.

Bizottságunk kiszállt a szénarakáshoz és egy pillantást vetvén az idegenre, megállapította, hogy egy tiszteletreméltó bajor menekülttel van dolga, aki a hazáját tipró szocialista-bolsevista destrukció vérebei elől menekült Rákosberénybe és a bal arcán látható forradás csalthatatlan jele szerint az internacionális racionalizmus egy sokat verekedő hőse lehet, aki hazáját a mások vére árán is meg akarta menteni a zsidók karmai közül. Bár a menekülés rettentő fáradalmai annyira kimerítették, hogy most nem tud a talpára állni, nekünk hazafias kötelességünk, hogy őt Rákosberény vendégszeretetébe fogadjuk, neki menedéj jogot biztosítsunk és kiadatása ellen a legmesszebbmenő intézkedéseket megtegyük. Elsősorban is lépéseket tettünk Battancsnál, hogy a kézizálogiként kertjében pihenő bajor hazánkfiát készfizetés ellenében nekünk adja ki. Ez a kiadatási eljárás Sauerwein kapitány aranykeretű pápaszemének hátrahagyásával szerencsésen rövidesen befejeződött.

Postamesterünket fölkértük, hogy dringend telefonbeszélgetésben értesítse Nagytétényit arról, hogy a kul-

demény szerencsésen megérkezett, rendes és hiánytalan állapotban átvétetett. (Erre azért volt szükség, hogy a destrukció zsidó szaglászai ne érthessék, miről van szó.)

Menekült hősünket hidegvizes leöntésekkel eszméletre térítettük. Bajorul köszönhette meg, mert a szavát senki sem értette. Kocsit hozalttunk és diadalmenetben vittük a Kaszinóba, ahol a rendőrbiztosunknak tudomására hoztuk, hogy bajorunk van.

— Amíg perdöntően be nem bizonyítjátok előttem, hogy ő gyilkolta meg Erzberger Éliás főrabbit, addig semmi közöm hozzá. Ha ezt megteszitek, akkor én tudni fogom törvényes kötelességemet.

Este bankettet rendeztünk a tiszteletére. Menekültünk egy árva szót sem szólt, de lelkesedéssel ivott. Hogy minden gyanút elhárítsunk róla, hirtelenében Sóhaj Berenice költőnőnk számára megkértük a kezét. Bajorunk igent intett. Titokzatossága, némasága azt a szent meggyőződést ébresztette bennünk, hogy valóságos bajor politikai gyilkossal van dolgunk és így nem csodálható, ha bizottságunk tagjai között nemes versengés indult meg, hogy kinek a háza tisztelhesse őt vendégül.

Harmadnap érkezett hozzánk a szomszédos község kántorának a megkeresése az iránt, hogy a segédjét ne itassuk tovább, hanem adjuk ki, mert már egy hete megszökött turistaruhában.

Tehát még csak nem is bajor, nem hogy gyilkos lett volna, a nyavalyás. Kirúgtuk és a beszélőképességét menten visszanyerte. Azt mondta, hogy ő csak tréfált. Velünk nem lehet!

Kontra Genf!

Amikor postamesterünk: jelentést tett arról, hogy hivatalos működése közben arról vett tudomást valamelyik előfizető hírlapjából, hogy Bethlen István gróf miniszterelnök beszélgetést folytatott Herriot francia miniszterelnökkel, külpolitikai bizottságunk rendkívüli ülést hívott össze, hogy ennek a fontos beszélgetésnek a hivatalos szövegét megszerezze, bár határozottan hiszi, hogy Bethlen miniszterelnök őszinte és nyílt erdélyi politikája egy percig sem tűrné, hogy e beszél-

getésnek a hiteles szövege miniszterelnökünk hazatérése után legalább Rákosberénynek tudtára ne adatnék.

Igaz ugyan, hogy a népszövetségi bizottság genfi tárgyalásain községünket külön képviseletben nem részesítették, de segédjegyzőnk, mint a „Rákosberény és a Nagyvilág” agilis szerkesztője, (megtalálta a módját annak, hogy a két miniszterelnök bizalmas tanácskozásának hiteles szövege kezeink közé jutván, annak érdemi részével külpolitikai bizottságunk rendkívüli ülésén részletesen foglalkozzék. A szöveg szerint Bethlen franciául, Herriot magyarul üdvözölték egymást. (A tudósítás megjegyzi, hogy Herriot bizonyos felvidéki tótois dialektussal beszél a magyar nyelvet, ami Friedrich Istvánnal valló sűrű érintkezése folytán ragadt rá.)

— Hogyan szolgál becses egészsége? — kérdezte Bethlen István franciául.

— Köszönöm, csak lassan — felelte Herriot magyarul.

— Meg van elégedve az itteni koszttal, kolléga úr?

— Meg volnék, de a szálló fenedrága.

— Na ja — szögezte le Bethlen István azzal a természetes egyszerűséggel, amely az ő politikáját legjobban jellemzi.

— Mit csinálnak Rákosberényben? — érdeklődött a francia miniszterelnök.

— Tiszteltetik a műveit nyugatot.

— Köszönöm szépen. Weisz Dávid még mindig zsidó?

— De milyen! — világosította föl Bethlen a kíváncsiskodó franciát.

— De ez nem jelenti azt, hogy önöknél a konszolidáció abban az örvendetes mértékben ne haladna előre, amelyről pontos adataim vannak.

— No persze! Az a csekély zsidó, ami még elégedetlen elemnek számít, mellékes; a többi már mind kormányfőtanácsos.

— És Sauerwein nyugalmazott kapitány úr?

— Sajnálja, hogy a tűzoltók szüreti mulatsága folytán nem jöhetett el a genfi társ as vacs órára, de hiszi, hogy a dalárda legközelebbi jubileumán bőven kárpótolja magát.

— Ennek igazán örvendek. Remélem, hogy Róznerék most már tiszta bort öntenek a pohárba?

— Legtöbbnyire szódával öntik, tehát nem tisztán.

— Ez baj. A francia nemzet nagyon boldog volna, ha Ohampagneban Lapistyák Vendel úrkat szüreti multság alkalmával vendégül tisztelhetnék. A francia és magyar barátság megpecsételését látnák ebben.

— A (meghívást köszönjük. Hiszem, hogy Lapistyákék meg is jelennek a multságon, ha vízumról és vasúti jegyekről gondoskodás történik. Nekünk nagyon spórolni kell, amióta az a Smith Jeremiás a nyakunkon ül.

— Meglesz, ámde a tűzoltók se maradjanak el, ha már a dalárdisták is eljönnek. A francia és magyar tűzoltók és dalárdisták testvéries érintkezése csak hasznára lehet Európa békéjének. Csak arra ügyeljünk, kollega úr, hogy italozás közben meg ne bicskázzák egymást, mert ez a testvéries együttérzést némileg megzavarná.

— A határátlépésnél letesszük a bicskánkat, hogy a leszerelés [kérdésében teljes egyetértéssel dolgozzasunk.

— Kézcsókomat Sóhaj Berenice kisasszonynak, kollega úr!

— Köszöntetem a Notre Dame-i toronyőr leányát, kollega úr!

Hiteles szövegünk szerint ez volt a miniszterelnökök beszélgetése.

Külpolitikai bizottságunk a leszerelés kérdésében follebezással fog élni. Nem helyezkedhet arra az álláspontra, hogy utas ember a határon hagyja a bicskáját, mert ez az önvédelmi jogról való lemondás volna. Genfben még ma rádiózunk a vasúti állomásról a főnök úr gramofonjának a fölhasználásával. A hangulat bizakodó.

Földrengés nálunk is.

Községünk több hitelt érdemlő polgárának tanúvallomásából megállapítható, hogy nálunk e hét péntekjének virradójára hatalmas földrengést éreztek azok, akik záróra után gyanútlanul sétálgattak hazafelé arról az estélyről, amelyen az idej karcos minőségét állapították

meg a tavalyyival szemben. A földlökések olyan erősek voltak, hogy például Lapistyák Vendelt a Róznerék kapujába visszadobták, ahol eszméletlenül terült el a földön. Sauerwein kapitány orrát a Weiszék háza előtti malomkő betörte és a legközelebbi tűzhöz kivonulásra készülődő tűzoltóság nyújtotta neki az első segílyt. Ugyanebben az időben már pihenésre tért postamesterünket a lökések ereje kidobta az ágyból, amit a reggel felébredt családtagok hitelesen konstatáltak. A talajingások következtében a hazafelé tartó Pelikán Mátyás kovácmester eltévesztette az utat és a csordajárásra tévedt, ahol egy erős lökés következtében az árokba zuhant és lábficamodást szenvedett.

Mértékhitelesítőnk szakszerű megállapítása szerint a földrengés központja a Róznerék pincéje táján kerekendő. Föltehető, hogy Rózner sok vizet hordott le a pincébe és ezeknek egy része a föld gyomrába jutván, ott gőzzé vált, amelynek feszítőereje rétegeltolódásokat hozott létre. Azonban ezt a tudományos magyarázatot községünk nem minden polgára fogadja el, mert nagyon sok benne az anyagiség. (Materializmus.) Községünk keresztény közvéleménye ebben a magyarázatban nem nyugszik meg és másban keresi a helybeli földrengés indító okait.

Elsősorban is leszögezi azt a tény, hogy ugyanebben az időtájban Nagytétényben is megmozdult a föld és e rendellenes tünemény nem lehet egyéb, mint a titokzatos szellemi erők figyelmeztetése a nagytétényiek számára: vigyázatok, mert valami nincs rendben!

Tudjuk, hogy Nagytétényben a magyar vendégszeretetet élvező bajor hősök nyugalmára rátört zsidók és más egyebek hallatlan botrányt provokáltak a magyar fajvédelem legnagyobb fájdalmára. Tudjuk, hogy ezeknek a botrányoknak még ma sincs vége, mert bajor testvéreink közül többnek még ma is kellemetlenkednek a hatóságok és az ártatlanok üldözése még ma is folyik. Nagyon valószínű, hogy a nagytétényi földrengés a túlvilágról jött figyelmeztetés a hatóságoknak, a bíróságoknak és az igazságügyminiszter urnák arra, hogy elég legyen az ártatlanok üldözéséből, mert ez olyan kegyetlenség, amin még a föld is megindul.

Ezek alapján nem lehetetlen, hogy a mi földrengésünk a helybeli ébredőknek szólt, hogy vigyázatok, legyenek résen a pénteki nap folyamán, mert most hirde-

tik ki a szolnoki törvényszéken ártatlanul üldözött testvéreitek ügyében az ítéletet!

Azonban nincs kizárva annak a lehetőség-e sem, hogy a helybeli földlökéseknek más volt a céljuk: valami zsidó huncutság történt nálunk, amiről még nincs tudomásunk, de amire el kell készülvén lennünk. Ahogy az üstökösök megjelenése, a napfogyatkozás és más természetfölötti jelenségek figyelmeztették ősapáinkat, hogy háború, dögvész, sáskajárás közeleg, éppen úgy figyelmeztetnek most a földrengések arra, hogy vigyázat, zsidók-élnék még köztünk.

A közvélemény hatása alatt Körünk nemzetvédelmi választmánya rendkívüli ülésén elhatározta egy népes és jólsikerült gyűlés megtartását a Piac téren, amelynek keretében földrengésünk ügyét szőnyegre hozzuk és határozatokat fogadunk el arra nézve, hogy milyen óvintézkedések megtételéhez kell folyamodnunk a legvégső eszközök alkalmazásával is, hogy a nemzetrontó zsidók machinációja hasonló földrengésekkel ne veszélyeztesse többé helybeli polgárainknak személy- és vagyonbiztonságát.

A gyűlésnek Gömbös Gyula, Lapistyák Vendel, Zsilinszky Endre, Kudelka Mátyás, Eckhardt Tibor és Sauerwein kapitány lesznek a szónokai. A zsidók máris tagadni akarják a földrengést. Holmi Kövesligethy (Kohn) Radó (Róth) nevű állítólagos szakértőt emlegetnek úgy mértékhitelesítőnkkel, mint a keresztény közvéleménnyel szemben. Nevetséges erőlködés.

Mulatság készül.

Községünk társadalmi életének fölfrissítésére szinte közszükséglétté vált egy olyan ünnepélynek a rendezése, amelynek keretében közéleti kitűnőségeink szerepelnének és amelynek rendezésébe az összes társadalmi osztályokat — a zsidók kivételével — bevonhatnánk. Az erre megbízást kapott vigalmi bizottságunk munkája eredménytelennek bizonyult, mert hosszas ülésezések után sem talált címet és jelleget arra, amelynek jegyében ez a mulatság megtörténhessen.

Szinte kapóra jött Sauerwein kapitány úrék serdülő cselédlánykájának a rejtelmes eltűnése. A kis Veron-

kát ugyanis a kapitányné önagysága bevásárlás végett küldte el hazulról és vannak hitelt érdemlő tanuk arra, akik látták, hogy Veronka a kezében levő szatyorral Weisz mészárosék üzletébe bement, de onnan kijönni nem látta senki. Kézenfekvő volt a vérvád esete. Magától kínálkozott a föltevés, hogy Weiszék az ártatlan leánykát az üzletből udvarukra csalták, ahol a zsidó sakter segítségével az őszi zsidó ünnepekre levágták és hulláját szokásos módon eltüntették.

Sajnos, a vizsgálat (kiderítette ugyan, hogy Veronka a Weiszék szénapadlásán bújt el, mert Weisztól hitelbe nem kapott húst és szégyenérzetében nem mert a kapitányné szeme elé kerülni. Ha a vérvád egyelőre meg is dőlt ugyan, de a Weiszék elleni népharag föl-támadt és úgy határoztunk, hogy ennék a jegyében kell egy antiszemita népünnepélyt tartanunk Körünk tekepályájának a kiépítésére, mert a beállott pályaválasztási idényben serdülő ifjaink tömegesen keresik fel a tekepályát.

A népünnepély programjának az összeállítására kiküldött vegyes bizottság munkájának köszönhető, hogy programunknak csaknem teljes számát sorakoztathatójuk föl már e sorokban is.

Lesz szüreti multság, amelynek keretében a zsidó hitközség elnökének a szöllejét teljesen leszüreteljük és a legbuzgóbb szedőt erénydíjjal tüntetjük ki a helyszínen megtartott árverésen elkelt szőlők árából. (A multság igen kedélyesnek Ígérkezik, mert a hitközségi elnök már bejelentette tiltakozását a népünnepélyen való szerepeltetése ellen. Visszautasítottuk. Zsidóval nem egyezkedünk.)

Ezután kolbászévs-verseny lesz azokból az áruk-ból, amiket e célra Weiszék üzletéből a verseny céljaira elrekvirálnak. A nyertes gyógyítási költségeit Weisz tartozik viselni, ellenesetben őt romlott hús forgalombahozásáért följelentjük.

Következik Budavári László ünnepi szónoklata, amelyet a meghallgatására (kirendelt izraeliták nevétes nélkül tartoznak végigélvezni. Aki zsidó elneveti magát, az az ünnepi beszéd megtartásának az összes költségeiben elmarasztaltatik.

Aztán vízipóló következik. A községünkben található lengyel zsidókat, vagyis vasszerpolákokat a Battancs-gyerekek szódavízzel megkeresztelik, amely alkar

lommal a szódásüveg használata is meg van engedve, amit azonban a megkeresztelt polákoknak nem szabad komolyan venni.

Következik egy fajvédő szónoklat a keresztény község népharagjának az élénkítésére. Ezt komolyan kell venni.

Majd a népünnepély komolyabb és tartalmasabb részei következnek, aminő a zsákfutás, lepényevés, póznaimászás és világposta, amelyet közszeretben álló postamesterünk rendez olyan előadással kapcsolatban, amelyben kimutatja, hogy még a világposta nemzetközisége is hazafiatlanság, amit a zsidók és szabadkőművesek terjesztenek.

Záradékol Sójaj Berenice író- és óvónő bemutatja ellenforradalmi naplóját, amelyet azokban a rettenetes izgalmakban vetett papírra, amidőn ablaka előtt egy vörös katona sétált és ő elszánta magát a legrosszabbra is. Ezekben a naplójegyzetekben bizonyítani fogja, hogy a vörös katona zsidó volt.

A sikeresnek ígérkező multság iránt máris olyan nagy érdeklődés mutatkozik, hogy a zsidók megint szökdösni kezdenek a faluból. Többen Izsákra mentek nyaralni.

Tessék hozzánk jönni!

Községünk vezető férfiai körében hosszantartó tanácskozás folyt már Lapistyák Vendelek cefrefőzőestélyen is arról, hogy miképen lehetne a község bevételét annyira fokozni, hogy abból a Piac-téri itatókút kávját megreparáltathatnánk és a fölöslegből a kulturbizottságtól szépitészeti célokra tervbevett bajor emlékoszlop fölállításának a költségeit fődözhetnénk. A szönyegre került javaslatok tárgyalása nem vezetett a kellő eredményre, már csak azért sem, mert Lapistyák egyik közvetítő indítványában annak a véleményének adott kifejezést, hogy a bajor emlékoszlopot — amelyet a nálunk időző testvérnép legjobbainak állítanánk föl, mint a mai irányzattól ártatlanul üldözötteknek — valószínűen Gömbös Gyula hazánkfia a saját költségén állíttatja föl községünkben is és leleplezési ünnepélye nem terheli a közkasszát.

Eközben hire érkezett annak, hogy fővárosunk a spanyol bikaviadalok megtartására nem adott helyet. Ez a jelentés tanácskozásainkat új mederbe terelte. A községbeli illetékesek ugyanis odanyilatkoztak, hogy a rákosberényi csordajárást megfelelő díjazás mellett a spanyol bikaviadalok megtartására szívesen átengednénk, mert ebből községünk bevételeit jelentékenyen fokozhatnánk és így kulturális érdekeit hathatósan istápolnánk.

Nagyon természetes, hogy mi a spanyol bikaviadalok nálunk való rendezését csak úgy engedjük meg, ha a községünk polgárainak a játék rendezőitől alkalom adatik arra, hogy egyéni kiválóságukat, nemzeti virtuosaikat is kimutassák.

A Battancs-gyerekek eleve vállalkoztak arra, hogy ők a legvadabb andalúziai bikát is megbicskázzák, csak a csendőrség szabad kezet biztosítson nekik a szerszámuk mesteri forgatásában, ők a bika dühét nem vörös posztóval fogják fokozni, hanem maguk előtt tolják az arénába a vöröspofájú Schlesingert, aki a bikát sokkal nagyobb izgalomba hozza, mint a vörös posztó vagy szurkálás. Hogy a bika Schlesingerben kárt ne tegyen, arról Weisz mészáros tartozik gondoskodni. Ha nem tud, ha gyáva, azt keserülje meg Schlesinger, mert nem kívánható, hogy a zsidók védelmében a keresztény polgárság ontsa vérért.

Ugyanekkor az ébredő magyarok helybeli kulturbrigádjától ajánlatot kaptunk arról, hogy ők a belépti - díjak fejében az összes spanyol bikákkal megverekedni fognak, mert már fajvédelmi szempontból sem tűrhetik, hogy holmi spanyol-mór-zsidó keveredésű bikákkal a magyar fajbikák hitelét rontsák. úgy tervezik a bikaviadalt, hogy az arénába terelt bikákra a szomszédos akácok tetejéről tojásgránátokat dobnak és így folytatják a mérkőzést végső győzelemig. Mindössze azt kötik ki, hogy a nézőtér első soraiban a zsidó publikum helyezkedjék el. Követelik továbbá, hogy mérkőzés előtt a harckészség fokozására tartandó János-nap költségei szintén a bevételből fődöztessenek. Ez esetben a szokásos beszámíthatatlanságról ki-ki maga tartozik gondoskodni.

Sauerwein kapitány kijelentette, hogy ő a bikák megdühösítését vállalja az esetben, ha megkötözik őket és Sóhaj Berenice helybeli ellenforradalmi naplójából

izgató részleteket olvashat föl előttük a vörös uralom rémnapjaiból.

Lapistryák Vendel hazánkfia szerint a viadalra eresztett bikákat mérkőzés előtt meg kell itatni a Rózner borából, hogy könnyebben legyőzhetőek legyenek és az így levágott állatok a helyszínen egy népünnepély céljaira társasvacsora alakjában fölszolgálándók.

E pillanatig döntő határozat nem történt. Bizottság alakult a bikatulajdonossal való egyezkedés megkezdésére. A bizottság a bevételek fokozása céljából a Róznerben ülésezik. A hangulat emelkedik. Többen a csordáról hazatérő tehennel kikezdték. Egyik Battanes-fíú a Vranekék üszőjét bicskával megsértette.

Beszélgetés a marslakókkal.

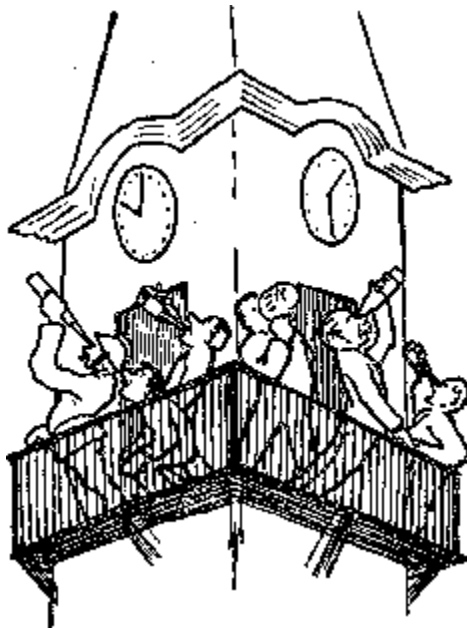
Községünkben úgy a postamester, mint Sauerwein nyugalmazott csavarkapitány úr a legnépszerűbb csillagvizsgálók hírében állanak, akik leküzdhetetlen szenvedéllyel úzik ezt a nemes sportot, aminek bizonyága az, hogy legkedélyesebb mulatságaikat is félbeszakítják, fölkelnek az asztaltól és kimennek a szabad ég alá csillagot vizsgálni.

Amikor a sajtó egybehangzó jelentései azt tudatták községünk érdemes polgáraival, hogy a Mars-bolygó este földünk közvetlen közelében lesz és a rendelkezésünkre álló műszerekkel bepislantást nyerhetünk annak társadalmi és politikai életébe: minden szem a postamesterre és Sauerwein kapitányra irányult, annyival is inkább, mert köztudomású tény, hogy a Tekekörben a káplán úr és Weisz Dávid zsidó között nagyobbarányú fogadás történt arra vonatkozóan, hogy van-e a Marson élet vagy nincs. Kudlacsok káplán úr tagadásba vette, hogy földünkön kívül élhetnének isten teremtményei, legfőljebb zsidók, míg Weisz Dávid azt állította, hogy igenis élnek, mégpedig kisgazdák élnek, akik az ottani vízszabályozó társulatokkal öntözőcsatornákat csináltattak kisbirtokaik öntözésére. A zsidók ilyesmivel nem foglalkoznak.

A fogadás eldöntésére postamesterünk vállalkozott.

Sauerwein kapitány úr közreműködésével. Már szombaton délután a Rózner különtermében élénk előkészületek történtek a csillagászati megfigyelés végrehajtására. Többen kormozott üvegek segítségével akarták eldönteni a fogadást a kocsmá kútágásának a tetejéről, míg a postamesterek sörösüvegeket üritettek ki műszerként való használatra. A végső pillanatban Sauerwein kapitánynak eszébe jutott, hogy a padlásán egy kapitányi látcsőve van, amelynek segítségével tengeri viharok alkalmával a dunai hullámokat figyelte. A műszert előkerítette. Kiderült ugyan, hogy a csillagászati műszernek egyik lencséje hiányzik, de a szenvedélyes csillagvizsgálókat ez a körülmény nem zavarta. A hiányzó lencse keretébe Dvorcsák ablakossal megfelelő üveget vágtak és az est beálltával elfoglalták őrhelyeiket a toronyban.

A laikus publikum feszült érdeklődéssel helyezkedett el az ivóban és leste a csillagászok jelentését. Nemsokára lerohant a harangozó.

— Tessék egy-egy liter bort fölküldeni, mert a Marsot felleg takarja.

Ezt sokan nem értették. A kántor úr megmagyarázta:

— A felleg a tiszta látást akadályozza. A jó bor eloszlatja az elme homályát.

A közönség megértette e népszerű csillagászati magyarázatot és csöndes poharazgatások közben arra várakozott, hogy Weisz a fogadást elveszítse, először azért, mert Weisz zsidó, másodszer azért, mert ő biztosan megfizeti.

Nemsokára üres üvegekkel tért vissza a harangozó és a következő jelentést adta le:

— Ködfoltok oszlófélben. A Marsról valamit izengetnek, de még nem értjük. KüldjeteK gyorsan még két üveggel.

A közönség feszült várakozás közben tárgyalgatta, hogy kik lehetnek az üzenetők: emberek-e vagy zsidók?

A harangozó harmadszorra is lerohant.

— Azt izenték a Marsból, hogy küldjeteK gyorsan három litert a toronyba, mert különben nem állnak velünk szóba, miután észrevették, hogy Lapistryák Vendel utánunk szökött.

A harangozó éjfél tájban hozta le a toronyból a csillagvizsgálókat.

Egyelőre nem lehetett megérteni az előadásukból, hogy kit, mit láttak és hallottak. úgy látszik, hogy a Marson nagyon zűrzavaros az élet és az ottani élőlények beszéde teljesen elüt a miénktől, ami megfigyelőinket egy kicsit megzavarta, megszedítette. Az is lehet, hogy a Mars-lakók megfigyelőinket becsapták.

Ez esetben a Marson zsidók laknak és így Weisz elvesztette a fogadást, de ha nem vesztette volna is el, az sem változtat a dolgon, mert már egyszer megfizette.

Szüreti mulatságunk.

Csak bizonyos korszakokban bizonyos intézmények, rendszerek vagy különítmények dicsekedhetnek akkora sikerrel, amekkorával a Tekekörben lezajlott szüreti

multságunk dicsekedhetik. Ez a siker annak köszönhető, hogy multságunk a napi politika jegyében zajlott le. A parlamenti tevékenység hosszabb szünetelése révén közönségünk már régen hiányát érezte ilyen természetű szórakozásnak, ugyanis nem volt semmi, ami publikumunkat mulattassa, kedélyét fölfrissítse és bizonyossá tegye afelől, hogy politikai életünk nem halt meg, csak alszik.

Nemzetgyűlési képviselőnk a törvényhozás rettantó fáradalmainak kipihenése után friss erővel érkezett körünkbe, hogy szüreti multságunknak politikai tartalmat adjon. A népviseletbe öltözött csószlányokhoz és csőszlegényekhez intézett beszédében rámutatott a genfi népszövetségi tanácskozás föltünőbb hibáira és arra a körülményre, hogy ezen a tanácskozáson senki sem képviselte Rákosberény hazafias fölbuzdulásra minden percben készenálló keresztény közönségét és így nagyon természetes, hogy ez a tanácskozás a zsidók és egyéb szabadkőművesek destruktív politikájának a jegyében folyt le.

A viharos éljenzés lecsillapulása után Weisz Dávid kért szót, de napirendünk második pontja, a csárdás került szőnyegre, ámde odakerült Weisz Dávid is, mert az egyik Battancs-gyerek hátulról egy szódásüveggel úgy megvonta tőle a szót hogy Weisz egy ideig a szőnyegen forgott és lepedőben vitték haza, ami a multság fesztelen jókedvét bizonyította és e bizonyosságot a jelenlevő csendőrség kénytelen volt pörrendszerűnek találni.

A csárdás végeztével Lapistyák Vendel szabad előadása következett a szüretéről, mint olyanról, valamint az új borok hatásának ismertetéséről. Tekintettel arra, hogy kitűnő tagtársunk szakelőadását szemléltető oktatóssal kapcsolaitban tartotta meg, előadásának befejezéséhez a jelenlevő hallgatóság segítségét kérte és egy hirtelen fordulattal a magyar népdalok bemutatására tért át, a következő percben pedig az asztal alól biztatta ifjúságunkat a lankadatlan kitartásra. Frenetikus taps közben a szüretelő lányok és legények a kitűnő előadót vállalkra emelve vitték ki a teremből, hogy a szabad levegőn pihenje ki a kimerítő előadás okozta kábultságot.

Nőválás után Sauerwein kapitány „Huj, huj, hajrá!” címen tartott magas szárnyalású és mindvégig

mulatságos előadást a fajvédelemről, párhuzamban kitűnő állatorvosunknak az állatvédelemről tartott előadásával kapcsolatban. A kettős előadást közbeszólások özöne kísérte és így az állandóan derűtségben tartott közönség jókedve annyira fokozódott, hogy a vállukra kapott előadókat kicserélték és a szónoklatuk tüzetől elragadott előadók észre sem vették, hogy a fajvédelemről tartott előadás ezzel az elmés rögtönzéssel átcsapott az állatvédelembe, az állatvédelem pedig mint fajvédelem folytatódott.

Majd néma képlet következett, amelynek keretében derék műkedvelőink bemutatták a parlamentet, amint együtt ül és hallgat. A miniszterelnököt személyesítő Pelikán-gyerek gatyában és cilinderben ült a Róznerék foteljében, személyesítvén a miniszterelnök úr genű demokráciáját és az ugyanígy öltözött egyszerű zsidót, azaz a politikai mély értelmezéssel, hogy hátha mégis jön az a demokrácia vagy hátha egyáltalán nem jön. A pénzügyminisztert személyesítő polgármesteritől a hallgatóság kölcsönt, a földművelésügyitől pedig földet követelt. A hangos követelés kissé zavarta a néma képletet, különösen akkor, amikor a publikum a színpadra tódult és a parlamentet szét akarta kergetni. A közbelépő csendőrség erélyesen állást foglalt a parlament fölmozgatása ellen és a miniszterek kijelentették, hogy a helyükön maradnak. Ettől eltekintve, a műsor e száma minden incidens nélkül folyt le, bizonyosságául annak, hogy úgy kormányunk, mint parlamentünk népszerűsége megszilárdult Rákosberény közönsége előtt.

Szünet közben a zsidó jelenvoltakat ki akarták verni, de már egy sem volt jelen. Így még a numerus clausust sem tudtuk alkalmazni, ami a zsidók ellen elkeseredett gyűlölséget és hazafias fölbuzdulást okozott.

A szünet utáni csárdást Sóhaj Berenice kisasszony vezette be bájos mosollyal és az ideiglenesen szabadlábra helyezett Battancs-gyerekekkel.

A felejthetetlen mulatságot a hajnali órákban a csendőrség a szokásos módon berekesztette. E tárgyban Ulain képviselő úr interpellációt jegyez be.

Bikaviadal

Körünk közigazgatási választmánya kebelében még az István-napi versenyeiket követő társasvacsora alkalmával felvetődött az a kérdés, hogy vajjon milyen álláspontot foglaljunk el az esetben, ha a fővárosban lefolyt bikaviadalok után a cirkusz igazgatósága hozzánk fordul játszási engedélyért. Az elutasítás merev álláspontjára nem helyezkedhetünk, mert községi pénztárunk bevételi naplója arról tanúskodik, hogy közlegelőnk jövedelmezőségét a bika-pénzek eddig is hatékonyan előmozdították, azonban ezt a bevételt a községi bába fizetése teljesen fölemészti és így a bikák révén haszon nem folyik be tulajdonképpen községi háztartásunkba.

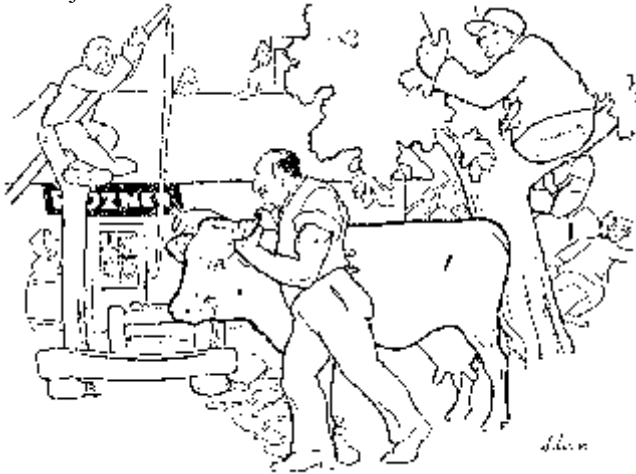
Mindenesetre óhajtandónak véltük a főváros állásfoglalásának a bevárását, mert attól a keresztény szellemtől, amely a főváros vagyonkezelésében ma megnyilvánul, községünk közigazgatása egy hajszálnyira sem akar eltérni és bizalmáról már több ízben képeslevezelőpon értesítette Wolff Károly urat. Amidőn tudomásunkra jutott, hogy fővárosunk bölcs vezetősége a bikaviadalok (megtartására engedélyt adott, sietve meghoztuk határozatunkat, hogy az engedély megadása előtt mi sem zárkózunk el és az abból befolyó jövedelmet kulturális és fajvédelmi célokra fordítjuk. Ugyanekkor megengedjük a bika leszúrását is, azzal a kikötéssel, hogy a leszúrt állatot Weisz Dávid tartozik utasításunk alapján az általunk megnevezetteknek lelkiismeretesen kimérni, minden ellenszolgáltatás nélkül, tekintettel arra, hogy az egész akció a közjó érdekében történik. Erről a cirkusz igazgatóságát azzal értesítjük, hogy az engedély megadása körüli tárgyalásokat azonnal kezdje meg velünk.

E fontos tanácskozásaink közben jött a hír, hogy Weisz Dávid zsidó mészáros marhaistállójából egy megvadult bika kiszabadult és most a nyílt utcák során garázdálkodik. A tanácskozásokon résztvevő hatósági közegek nem veszítették el lélek jelenlétükét — bár nem bikaviadorok, csupán az ébredő magyarok helybeli fióküzletének tagjai —, a telefonhoz rohanták, hogy főlívják Weisz Dávidot a bika azonnali megfékezésére. Csak akkor jutott eszünkbe, hogy Weisz Dávid telefonját elrekvirálták és a helybeli Töhötöm-törzs sátor-

táborának a tennispályájára szerelték föl. Közégeink fölhívták a törzset — amely éppen a nálunk nyaraló izraelita (kisasszonyokat szórakoztatta, hogy megnyerje őket a nemzeti eszméknek —, vonuljon ki rohamlépésben az elszabadult bika megfékezésére. A válasz az volt, hogy az ősmagyarok gyalogharcokba sohasem bocsátkoztak; tessék lovakat küldeni, valamint gerelyeket, kopjákat, öt üveg konyakot és egyéb harci felszereléseket, amiket a sátortábor tetején bevárnak.

Eközben rémhírek érkeztek hozzánk: a helybeli pénzügyőrség a laktanyaelőtti fák tetején védelmi állásba helyezkedett, de puskáit lent felejtette és segítséget kér. A postamester a közút gémjére mászott föl és ha gyors megerősítést nem kap, lepottyan és a bika áldozatává lesz. Az egész falu bezárt ajtók és ablakok mellett remeg a küntrekedtek életéért. A bika andalúziai fajta, rettenetes dühös, Weiszra haragszik, mert hasba rúgta és most véres bosszút áll a megsértéséért. (Így szabadítják ránk a veszedelmet a zsidók.) Weisz nincs sehol. Állítólag Róznernél kártyázik.

Elrendeltük a községháza kapuinak a bezárását. A jelenlevő kéményseprőmester vállalkozott arra, hogy a háztetőkön keresztül Róznernhez mászik és Weiszot utasítja a bika leszúrására. úgy lőn. Weisz abbahagyta a játékot, az utcára szaladt és a jószágot szarvánál fogva az istállójába vezette.

Kisült ugyanis, hogy neun volt andalúziai, de meg csak nem is volt bika, hanem fejőstehén, amelynek tőgyére Weisz egy fekete zacskót kötött, hogy a borja meg ne szophassa. Nagyon gyáva a zsidó.

Weisz ellen hatóság félrevezetése miatt eljárás indult meg.

Miért veszítettük el a háborút?

Kiváló postamesterünk: félhivatalosan, vagyis a postai hivatalos órák alatt, de a kocsmában — olvasta, hogy a szegedi társadalmi egyesületek gyűlést tartottak, amelyen szavazattöbbséggel kimondották, hogy a háborút a magyarországi szociáldemokrata párt hazafiatlan magatartása miatt veszítettük el.

A községünkbeli hazafias társadalmi egyesületek erre a hírre mint egy ember ugrottak talpra és gyűlésükön kimondták a következőket:

„A háborút elsősorban azért veszítettük el, mert nem nyertük meg. Ámde e körülmény kialakulása körül fontos szerepe volt:

Weisz Dávidnak, aki fölmentést nyervén, a hadiözvegyeket és árvákat állandóan azzal destrualta, hogy a hadisegélyből nem lehet naponta rostélyost vacsorázni,

továbbá a zsidó sakternek, aki a piavei átikelés után a magyar csapatok harci kedvének a nyakát szegte,

ugyanígy a rákosberényi izraelita hitközség elnökének, aki nem gondoskodott arról, hogy a hősi halottak a numerus clausus arányában essenek el,

valamint azoknak a zsidóknak, akik hetipiacainkon állandóan a pacifizmust hirdetik és eközben a hazát elárulták részletfizetésre

és Róznernek, aki személyesen gondoskodott arról, hogy frontunkat hátulról ledöfjék és az erre a célra szolgáló bicskát máig sem szolgáltatta át a csendőrségnek.

Társadalmi egyesületeink összválasztmánya egyhangú határozatában leszögezte továbbá azt a tényt, hogy a háború elvesztését az októberi időjárásnak is

köszönhetjük, mert 1918 októberének a végén tényleg bekövetkezett a falevelek hullása, mint végső terminus a háború befejezésére, amelyet maga a németek császára tüzött ki. Ez neveztetik oktobrizmusnak és ez, mint ilyen, bűnvádi eljárás tárgya.

Társadalmi egyesületeink határozata kimondja azt is, hogy mi a világháborúit tulajdonképen megnyertük, de félreértés következtében elvesztettük és ennek tulajdoníthatók azok a bizonyos trianoni és egyéb szerződések, amelyeknek érvényességét bírói úton kell megtámadni dr. Ulain Ferenc úr irodája megbízásával, a föllebbezések határidejének lelkiismeretes betartása mellett.

Községünkben közörmöt keltett az a tény, hogy társadalmi egyesületeink végre megmozdultak és a háború elvesztés ének a kérdését tisztázták. Az e tárgyban megjelent nyilatkozatok, tanulmányok, emlékiratok, könyvek és egyebeik fölöslegessé váltak abban a pillanatban, amikor társadalmi egyesületeink megmozdultak és a háború elvesztésének az egyedüli okozójaként leszögezték a zsidót.

Weisz Dávid őrmesteri rangjára és katonai múltjára való hivatkozással fellebbezést jelentett be és a háború elvesztésének az okául Battancs Pistát említi, aki megszökött a frontról fölszerelésével együtt.

A Battancs-gyerek különvéleményét társadalmi egyesületeink a legközelebbi társasvacsora keretében tárgyalják. Az érdeklődés emelkedik. A zsidók lanyulnak.”

Tartalomjegyzék.

	Oldal
A szociális kérdések megoldása -----	3
Botban az igazság!-----	4
Dávid bepaprikázása-----	6
Házkutatás Weiszéknál -----	8
Árpád apánk, ne féltsd ősi nemzeted!-----	10
Az ögróf kiszabadult -----	11
Hová lett a Weiszék kakasa -----	13
Mussolini nálunk-----	15
Fascista-avatás -----	17
Miért nem sikerült?-----	19
Kik voltak az októbristák?-----	20
Petőfi-ünnepély-----	22
Előkészítjük népszokásainkat-----	24
Királypuccs-----	26
Viziünnepély -----	28
Május elseje-----	30
A sajtó káros hatásáról-----	32
Népgyűlésünk -----	34
Lázadás -----	36
A japán tudós -----	38
Közkutatásügyünk állapotáról -----	40
A fajelmélet-----	42
Nem maradhatunk el-----	44
A betű öl-----	46
Ösgyűlés -----	48
ötórai tea kaszinónkban-----	59
Műkedvelői előadás-----	52
A hóhullám-----	54
Szentistvánnapi versenyek-----	55

	Oldal
Megnyitottuk a tanévet-----	57
Átvesszük a kormányt-----	59
Hol nyilatkozzék?-----	60
Vallásgyallás-----	62
Novemberi gyásztornak-----	64
Jubileum-----	66
Leventenevelés és daliaképzés-----	68
Passziójátékaink-----	70
Karácsonyfa-ünnepélyünk-----	72
Károlyit elégettük-----	74
Újabb puccsot lepleztünk le-----	76
Londonba megyünk-----	78
Betiltott matiné !-----	80
Ítélezésünk-----	81
Még egyszer a munkanélküliségről-----	83
Vérbíráskodásunk -----	85
Testnevelésünk-----	87
Órizetbe vett nóták-----	88
Frühwirth-ünnepély-----	91
Irodalmi reneszánszunk-----	93
Hazánkfiái figyelmébe-----	94
Tudományos kísérletek-----	96
Megzavart ünnepség-----	97
Községi politikánk-----	99
Luxusröptülések-----	101
A büntetőnovella -----	103
A turáni átok -----	105
Egy kis tévedés-----	107
Március idusa -----	108
Az évforduló-----	111
Segítünk a munkanélküliségen-----	112
Miért maradt el Mr. Smith?-----	114
Köztársasági propaganda-----	115
Irodalmi előadás-----	117
Országos gondjaink -----	119
Választói névjegyzékünk -----	121
Bank- és részvényügyeink-----	123
Kiket rejtegettek Weiszék?-----	125

	Oldal
Példa, amelyet követünk-----	129
Vihar egy interpelláció körül-----	129
A mi bajorunk-----	130
Kontra Genf!-----	132
Földrengés nálunk is-----	134
Multság készül-----	136
Tessék hozzánk jönni!-----	138
Beszélgetés a marslakókkal-----	140
Szüreti multságunk-----	142
Bikaviadal-----	145
Mért veszítettük el a háborút?-----	147